

T A
T M A
T A

Úvod

Vážení přátelé, následujícími statěmi se Vám pokusím živě přiblížit náš vězeňský život, který má snad prý napravovat ty, kteří se ať už úmyslně, nechtěně, vínkem náhody či snad intrikem, dostali na šikmou plochu a následně do konfliktu s prodlouženým ramenem spravedlnosti, potažmo policií či jiného státního orgánu pracujícího ve prospěch elity národa českého.

Můj příběh se odehrává v letech 2000 až 2004 a vše uvedené se nejen stalo, ale byl jsem bohužel k mojí smůle i samotným aktérem dění. Pouze jména osob dějem zasažená jsou smyšlená avšak mající vztah k osobě samotné, čímž i pro zasvěcené i identifikovatelné a bude-li mnou uveden nějaký osudový příběh některého z účastníků, bude to s tím, že nakouknu do úředních listin a ověřím si alespoň samotné líčení, nikoli však jeho vinu či nevinu, abych snad ctěného čtenáře zbytečně nebalamutil nesmysly vydávané za „rádo by“ pravdu.

Především se bude jednat o krátké zamyšlení nad psychikou vězňů, měnící se jejich charakter i jejich vlastních JÁ. Abych přiblížil opravdově a věrohodně život v mírovském vězení, musím nutně užívat vězeňský vytříbený slovník, který však nemá nic společného s distingovaným chováním anglických pearů, nicméně však patřící k realitě samotné. Čtete tedy s rozvahou a naší omladině, které by snad tyto řádky mohly přinést určité ponaučení, vysvětlete, že není snadné říci jedno a to samé dvěma způsoby jako například: „Jdi mi k šípku ty charismatický netvore“.

Oproti: „Jdi do prdele ty skurvenej vrahouně!“.

Jak se říká: „Je lepší poučit se z chyb jiných, než platit vlastní krví za nabyté zkušenosti“.

Kapitola I.

Eskortace

Vrchní soud v Olomouci. To byla moje poslední zastávka, tak zvaná poslední stanice „SPRAVEDLNOST“.

Na chodbě je v řadě asi 25 vězňů, připravených na eskortaci. Píše se rok 2001 a dne 21. července.

Mezi eskortovanými vězni jsou již i právoplatně odsouzení a jsou převáženi do místa jejich budoucího mnohaletého působiště. Jsou tam také občani jen převáženi, protože jsou pouze vazebně stíháni a na svůj ortel teprve čekají.

Deveťák předává karty vězňů a vazebně stíhaných občanů vedoucím eskort, kteří si řadí mukly podle místa určení. Ouha, a máme tady první zažitý vězeňský výraz, vzniknuvší v letech totalitního režimu - MUKL. Důvod vzniku tohoto slova se dá snadno odvodit z jeho významu - **Muž Určený K Likvidaci**. Na začátek nic povzbudivého ale vrhněme se dále do víru událostí.

Vedoucí eskort vyvolávají příjmení a dotyčný pro kontrolu zvolá své jméno a datum narození. Sice jsou v kartách i fotografie z doby jejich zadržení, tedy poměrně čerstvé, ale předpisy jsou staré, zaběhnuté ale osvědčené, navíc je nasnadě otázka, proč vlastně zatěžovat mozky již tak dosti vytížených pracovníků

vězeňské služby s porovnáváním vizáže skutečné a fotografie.

Jeden z velitelů eskort zavolal: „Mírov“.

To bylo určeno dvěma čerstvě odsouzeným, tedy mě a ještě jednomu teď už muklovi romského původu, odsouzenému na 12 let ve zvýšené ostraze. Obdobný verdikt zazněl také ve spojení s mojí osobou - 8,5 roku ve zvýšené ostraze za spáchání pomoci a napomáhání zisku jinému

Velitel eskorty směr Mírov provedl rutinní kontrolu totožnosti mezi tím, co ostatním vězňům jsou nasazována pouta klasického i neklasického provedení, zvaná medvědy. U těch jsou ruce ještě mimo normálních želízek připoutány řetězem ke koženému opasku a k nohám, aby bylo znemožněno zvláště nebezpečným vězňům zvednutí ruky.

Mimo mírovské eskorty, všichni muklové odchází otevřenými dveřmi na nádvoří olomoucké vazební věznice k oplechovanému vězeňskému autobusu, který byl mukly trefně nazván vězeňskou hantýrkou „ponorka“. Každý mukl se snaží nést svůj bágl, neboli osobní majetek, který obnáší mimo hygienických potřeb i poslední vzpomínky na svobodu, na své nejbližší, na své nejvěrnější příznivce a mnohdy ještě i naději na spravedlnost a nato, že blízcí zůstanou blízkými, kamarádi kamarádami, manželky manželkami, družky družkami a přítelkyně přítelkyněmi. Nezbytná to součást na šanci pro přežití bez následků.

Poslední dva z odbavovací chodby odcházíme směrem k osamocené Avii. Je devět hodin a já zaznamenávám první kladný přístup mírovských dozorců - odcházíme bez pout, bez funění při tažení pytle s majetkama po zemi a se zařezanými

pouty na rukách. Připadám si na malou chvíli opět jako člověk, který jde na autobusovou zastávku a to byl po osmnácti měsících opravdu první moment, kdy mi bylo dopřáno si tak trošku potykat se svým egem. Bez ponižování, bez arogantního a nadřazeného chování dozorců, zač jsou vlastně ale bohužel - placení. Je to snad i předzvěst tolerantnímu přístupu dozorců k muklům ve výkonu trestu v mírovském vězení?

Jsme usazeni do ponorkové Avie a jsou nám nasazena pouta. Následovalo nepostradatelné poučení pro případ našeho úprku směrem ke svobodě, nacož významně kýváme hlavami a v duchu vidím hooliwoodské osvobozování vězeňských transportů. V ponorce, která stojí opodál je vše připraveno pro odjezd. Muklové jsou naloděni i se svýma „báglama“, motor naskočí a pomalu se rozjíždí směrem k bráně.

Naproti odjíždějícím kolegům vězňům my stále na něco čekáme. Můj spolucestující, později počastován přezdívkou „Zub“, se neustále dožaduje mojí pozornosti a vtahuje mě neodbytně a opakovaně do osidel sázení a automatů. Gambler, poněkud přiléhavější přezdívka než Zub. Zjišťuji, co člověka dožene ke krádeži, za kterou se dá vyfasovat 12 let vězení - automaty. Nemoc, vášeň, šílenství.

Tři synonyma hráče či snad lépe předzvěst hráče vraha potažmo sebevraha. Motivací není výhra, ale jen a pouze napětí a účast. Být středem pozornosti, být středem dění a každému se pak chlubit, kolik to vlastně prohrál. Od svých kámošů však slyší jen slova uznání a srdečné plácání po zádech se slovy: „Ty seš borec!“, namísto upřímnějšího: „Ty blbe!“

Naším dozorcům je předána pošta, určená na Mírov, dveře se s bouchnutím zavřely a my vyrážíme pomalu k výjezdu ze dvora. V průjezdu se Avie zastaví, motor zhasíná a dozorcí dostávají zpět své zbraně. Vyjíždíme do krásně přeplněných na ulic města Olomouce. Právě nám odbíjí půl desáté, když vyjíždíme z Olomouce ve směru na Hradec Králové.

Asi po 50ti minutách auto zastaví před hradem Mírov z let 1250, nevelký leč pevný, opředen bohatou historií z válek s husity, švédy, turky i prusy, aby byl v letech 1650 postupně přestavován na kněžskou káznici. Dodnes však fungující a splňující bezezbytku svůj účel. Hrad Mírov, mezi mukly též nazývaný český „Alcatraz“, poměrně v nedávné minulosti proslaven útekem bývalého kolegy Kájinka, který si zde odpykával doživotní trest.

Ocelová vrata se pomalu otevírají a pes, který je s námi v Ávii, začíná bystřit. Auto se pomalu rozjíždí směrem na malé nádvoříčko a zastavuje vedle kaple. Dozorcí nám sundávají pouta a jsme uváděni do přijímací místnosti, kde sedí již několik dalších dozorců, pár civilistů a žena v bílém plášti. Odvedli nás hned do vedlejší místnosti, ze které bylo hned patrné, že se jedná o návštěvní místnost. Bylo zde uděláno 6 kójí pro oddělené návštěvy, tolik známé z vazeb. Avšak podle nashromážděných židlí uvnitř kójí, bylo zcela zjevné, že již neslouží svému původnímu účelu a pokud ano, tak jen velmi sporadicky.

Vedlejší místnost, kde na nás čekal něco jako přijímací výbor, jak se ukázalo během krátké doby, jako návštěvní místnost. Stejně tak i ta menší místnost, ve které jsme čekali. Z okna naší místnosti byl hezký výhled na starou kapli a také

na protější zalesněné stráně. Kaple z venku udržována jen sporadicky, zřejmě však plní svůj účel, avšak pro výkon trestu zřejmě málo potřebná.

Vchází dozorce a vybírá si mne. Vstupuji do hlavní místnosti, kde je asi 15 stolů a víc jak polovina je obsazena. Slova se ujímá civilista, ze kterého se po představení stal vychovatel, který má na starosti příbyl. Což je oddělení příbyvších nováčků, ze kterého jsou tito postupně zařazováni na svá oddělení podle nějakého klíče. Ten pravděpodobně spočívá v rozlišení diferenčních skupin, do kterých byl zařazen soudem. Také je rozhodující, pokolikáté byl, který odsouzený již trestán, chováním už ve vazbě mohl být označován už např. jako „konfliktní“ - nebezpečný vůči dozorcům atd.

Běžná kontrola osobních dat. Sdělení osobního čísla a krátké uvedení do reálu. Jako např. zařazení do zvýšené ostrahy typu „D“ a diferenční skupiny v mém případě II. Ještě obligátní kontrola vyplněného dotazníku, který jsem vyplňoval den před odjezdem z Olomouce. Avšak co to? První byrokratická chybička se vloudila? Že by?

Při předčítání zaměstnání, mi byl čten „podnikatel“ zcela jednoduše a věcně, bohužel však další údaje o předešlých povoláních, bylo čteno jako jedno z mnoha, řemeslo „zámečnick“.

Zase průser, mihlo se mi hlavou. Já se snad těch šílených trapasů nezbavím ani zde.

Přesto nesměle přeruším příval dalších údajů a říkám: „S vaším dovolením, chtěl bych tento nepřesný údaj uvést na pravou míru.“

Vychovatel překvapeně zvedá oči od formuláře před sebou, a který byl velmi vzdálený toho, který jsem vyplňoval v Olomouci. Šum od vedlejších stolů ustal a všichni obrátili nejen svoji pozornost ale i svoje oči směrem na toho opovážlivce, co si dovolil přerušit onu rutinní práci a ještě ke všemu mít připomínky k úředním záznamům.

„Vy nejste vyučen zámečником?“, ptá se mě nevěřícím hlasem a zavrtěv se na židli, rozhlédl se po ztichlé místnosti.

„Nikoli“, odpovídám stroze a jasně v holé větě na jasně formulovanou otázku, uvědomujíc si napětí v místnosti.

Jestli tě někdo do teď přehlížel, tak je to už minulostí čoveče, říkám si v duchu. Ticho v místnosti se dalo krájet a bylo rušeno jen onou ženou v bílém plášti, která si nezaujatě, leč vytrvale, něco psala do bloku a o stávajícím napětí neměla ani páru.

„Přece jste musel někdy, někomu sdělit vaše bývalé zaměstnání“, snažil se vychovatel stále protlačit onoho úředního šimla do kýženého cíle.

„Jsem si naprosto jist, že jsem vyučen třemi učebními obory, ale obor zámečник mezi nimi určitě není. Navíc bych si nedovolil pozměňovat skutečnost od úředních záznamů“, odvětim bez dlouhého přemýšlení.

U vedlejšího stolu seděli tři dozorcí a čtvrtý, měl na sobě žluté deřevácké šněry. Tak tomu zcela zjevně mojí troufalostí vyskočilo obočí skoro do půli čela. Nevěřicně na mě zíral mezi tím, co se ostatní uniformy kousaly do jazyků a čekaly, co se z toho vyklube.

To mi sice dodalo, ale vyčkával jsem, jak si bude chtít vychovatel napravit svoji reputaci u ženy, sedící u vedlejšího stolu.

„Opravdu jste nikdy nikomu neřekl, že jste vyučen zámečnickem?“, snaží se stále vychovatel najít skulinku, kterou by vnikl do mojí opozice s trumfy v rukou a bez ztráty desítky.

„Ano, jsem si tím naprosto jistý, přece bych si nedovolil tvrdit něco, co bych v budoucnu nemohl prokázat. To bych pak mohl býti označen ještě ke všemu lháře“, stál jsem neústupně na svém.

Vychovatel zvýšil frekvenci listování v mém, pro mě samotného až poměrně překvapivě obsáhlém spisu a zoufale se snažil najít pěšinku k Pyrrhovu vítězství.

„Á, tady je“, ulehčeně si oddechnuv, vytahujíc můj dotazník z předešlého dne.

„Ještě jednou se vás tedy zeptám, čím jste vlastně vyučen?“, vypadne zněj nakonec po minutovém zkoumání mého dotazníku.

„Mám to brát postupně podle jejich získání, nebo nahodile“, ptám se nezaujatě. To už si ony tři uniformy kousaly s jazykem i nehty na rukou. Netušil jsem, jakým směrem jsem se vydal, leč mé draze nabyté zkušenosti s onou státně úřední byrokracií byly opravdu ošemetné, ale já věděl, že se snažím pouze uvést údaje na pravou míru. Toho si byl vědom i onen vychovatel. Nemohl však zabránit mému lakonickému oponování. Navíc jsem byl zvyklý z podnikatelských sfér, že při jednání nesmí protihráč poznat ani na mrknutí oka, co se odehrává v mojí mysli a tak jsem byl pro těchto pár vteřin tak trošku na koni a kochal se.

Hle, jak se mi nabyté zkušenosti hodily do krámu. Bohužel to byly ale moje poslední vteřiny, kdy jsem si připadal jako jezdec na koni.

Z výrazu vychovatele bylo víc jak zjevné, že čeká na můj sebemenší náznak úsměvu, aby mi dal zcela nepokrytě najevo, kde je moje místo a kde jeho. Marně. Muzeum madam Tiso mi bylo vzorem.

„Na tom nezáleží“, odvěti mi poměrně rychle.

„Vlastním výuční listy na učební obor vrtař - geolog, dále obráběč kovů a fotograf“, odpovídám trochu pomaleji, aby to nevypadalo, že se chci na něj vytahovat.

„A na to všechno máte výuční listy?“, snaží se opět o to, aby mne nachytl na hruškách.

„Samozřejmě, že ano, ale momentálně to prokázat nemohu. Pokud by to bylo nutné, mohu si nechat zaslat kopie výučních listů i s vysvědčeními“, řekl jsem na to a to byl poslední hřebík do jeho rakve.

Zjevně nereagoval a ihned přešel do ofenzívy tím, co nesmím a co se zde trestá.

V průběhu asi následujících deseti minut, došla řeč na peníze.

„Máte u sebe peníze?“ ptá se obřadně naučenou frází.

„Ano, mám“, nechal jsem ho asi vteřinu na onom výsluní blaženého vítězství.

Na tomto místě bych chtěl ještě podotknout, že se jednalo o období, kdy se rušila jakákoliv hotovost vězňům. Měl-li vězeň u sebe finanční prostředky, byly mu dány na účet, ze kterého pak

platil veškeré nákupy. Mojí maličkosti se shodou okolností dostaly do rukou hotové peníz, proto tento fakt budil takové překvapení.

„Vy máte u sebe nějakou hotovost?“ stále nechtěl rozumět mému jazyku.

„Ano mám“, na jasně formulovanou otázku, stejně jasně formulovaná odpověď.

Abych upřesnil tento moment, brněnská vazba měla určité privilegium v tom, že vazebně stíhaní občani, podezření ze spáchání trestného činu, mohli mít u sebe hotovost, ale já vlastně přijel z Olomouce. Proto na mne koukal jak vyoraná myš.

„ Vy máte u sebe skutečně hotové peníze?“ vychovatel nevěří vlastním uším.

„Ano, v Brně si jinak nenakoupíte“, nečekajíc na další dotaz, vycházím vstříc vychovateli.

Proč si dělat zlou krev v prvních pár vteřinách. Ten moji vstřícnost ale vůbec nepochopil, přesto že měl na čele takový malý, leč věcný název - SKÁKÁNÍ DO ZADKŮ ŠÍPKAMI POVOLENO!

Příliš pozdě jsem zareagoval. Ale co, kostky byly již vrženy a stejně jsem se sprchoval před týdnem, tak co.

Vytrhl mé rychle běžící myšlenky větou logickou a zcela výstižnou: „Doneste všechny peníze, co máte.“

Doslova triumfoval.

Konečně mohl dát najevo svoji sílu, svoji moc a řádně mne skoupat ve vlastní šťávě.

Pravděpodobně dnes poprvé, ale určitě ne naposledy: „A jestli budou u vás nějaké peníze nalezeny, půjdete na díru!“

To bylo. Stále ještě nechápající deveták ho pokýváním hlavou opět přivítal mezi muži.

„Ano, vynasnažím se“, s těmito slovy jsem opustil místnost a odešel do té menší, kde jsem si nechal věci u návštěvních kójí. Tiše jsem se smál pod vousy, čerstvě oholenými.

Nic netušící vychovatel neměl ani ponětí, co se na něho řítí. Moje představitivost mi běžela na plné obrátky a v duchu jsem viděl zoufalé obličej policistů, když mi otevřeli peněženku, z jejíchž útrob se na ně vykulila hrst mincí. Na tom by konec konců nebylo až tak nic mimořádného, kdyby se ale jednalo o peníze naše, tedy českou tvrdou měnu.

V civilu jsem používal peněženku spíše jako odpadkový koš a ukládal do ní peníze různých měn, bez žádného záměru. Peníze jsem zásadně nosil volně sypané po kapsách.

Policisté vždy, když si mě přebírali, museli psát seznam mojí hotovosti, sestávající z 1 Litu (Litevská republika), 1 Grivny což je platidlo Ukrajiny, 5 korun švédských, 1 Šilink, něco slovenské měny a pár mincí z Maďarska.

Hodnota peněz nic moc, ale co do starostí s úředními záznamy, prostě katastrofa. Vzpomínám si, že asi po čtyřech výsleších, kdy jsem byl převezen do CÉPÉZetky, tak si mne tam převzal poněkud nevrlý policista, v hluboko pod zemí umístěných celách na Bratislavské ulici a při studování státní příslušnosti těchto peněz se mne zeptal, proč u sebe nosím tolik různých měn.

No řeknu to, mně starého vola však nenapadlo nic jiného, než mu odpovědět bez nějakých větších skrupulí a intonacích v hlase: „Chystal jsem se emigrovat“.

Ztuhl, šlachovitý horal s pupíkem jen suše konstatoval: „Však on tě přejde humor, panáčku!“

Tak, tak, panáčku, no to si odskáčeš, hop, hop a zase hop, řekl jsem si v duchu a pro okolí jsem toto pouze lakonicky komentoval pokrčením ramen.

Vytáhl jsem si ze svých věcí moji oblíbenou mnoha-měnnou portmonku a šel jsem zpět za vychovatelem. Ten seděl na židli, se zářivým úsměvem a obrovským zadostiučiněním ve tváři, jak mne natřel, vychutnával můj pocit pokory.

Nejprve jsem vytáhl a položil na stůl před vychovatele peníze naše. Na chvíli jsem zaváhal a hurá, chytil se.

„Je to všechno?“ říká a hned dodává s temnou výhružkou v hlase: „jinak byste dostal díru, kdyby byly u vás později nějaké peníze nalezeny.“

Chtěl to, řekl si o to a má to.

Začal jsem beze změn v obličeji sázet před jeho tuhnoucí úsměv nefalšované mince a bankovky několika cizích států.

„Teď už je to všechno“, konstatoval jsem a hlasitě si oddechl, dávaje tím poněkud neomaleně najevo, s jakou škodolibou radostí jsem vyhověl jeho přání. Přehraboval se zkoumavě v mincích a naprosto otevřeně přemýšlel, jestli mne má na díru poslat hned, nebo až za pět minut.

V duchu jsem si ale začal říkat, že jsem nenapravitelný vůl, ale bylo už pozdě. Devěták,

žmoulaje v ruce vysílačku, přemýšlel, co by udělal on v obdobné situaci, ale bohužel nebo spíše bohudík jeho čas ještě nenastal.

Dopídiv se původu poslední bankovky, vítězoslavně zvedl hlavu a oslovil onu ženu, sedící u vedlejšího stolu, majíce před sebou úhledně rozloženy různé papíry.

„Vystavte mu prosím na ty peníze stvrzenku, ať se pohneme dál“, a začal studovat papíry mého spolucestujícího, aby se hned v úvodu vyhnul podobným monologům.

Sláva, dosažené vzdělání - šestá třída zvláštní školy. To bude sousto na schlazení žáhy a ztopoření jeho pošramocného ega.

Oslovená žena s výrazem zoufalce ve tváři, převzala onen můj drahocenný poklad a nejistým hlasem se zeptala, jestli má na ty peníze cizích měn vystavit příjmový doklad.

Vychovatel s povzdechnutím vyrušovaného generála před vítěznou bitvou odpověděl: „Samozřejmě, a až budeme pána propouštět, předloží stvrzenku a všechny peníze dostane zpět“.

To už svědomitá úřednice omdlívala, při představě, že bude muset osm a půl let někdo, někde střežit můj drahocenný, movitý majetek.

Přistupuji k ženě, které byl předán můj majetek movitého charakteru. Srdnatě se pustila do luštění mincí a bankovek a snažila se rozluštit zemi původu. Zdálo se býti toto počínání hračkou až do momentu, kdy začala vypisovat pokladní stvrzenku - PŘÍJMOVÝ POKLADNÍ DOKLAD.

Bude asi paradoxní se zabývat vyplňováním kolonek, ale jedna by stála opravdu za zmínku a to ORGANIZACE - FIRMA.

Doposud jsem zastával názor, že vězení je výhradně státní instituce a ejhle, není. Protože v této kolonce na mne pomrkává uměle rukou napsáno: VĚZNICE MÍROV.

Vystavení dokladu v případě české měny bylo hračkou, ale udělat z příjmového korunového dokladu, mnoha měnný respektive mezinárodní peněžní doklad, to je výkon hodný několika dalších řádků.

V kolonce: slovy Kč se objevil nápis CIZÍ MĚNA. Kolonka - rozpočtová skladba, opět nápis CIZÍ MĚNA a pak už jen obligátní 1 koruna litevská, 1 Grivna, 5 korun švédských, 1 Šilink, 2 Feniky.

Když se pracovnice finančního oddělení blížila k závěru výpočtu měn, naklonil jsem se k ní a tiše jí říkám: „Jestli vám tyto peníze činí potíže, tak je klidně vyhodím.“

Sice mi hlavou blesklo něco jako poškozování cizí měny, což by v tomto ústavu nemuselo být zas až tak shledáno, co by čin hodný pochvaly. Ale co, obhajují svůj vstřícný krok, na nášup to nevypadá. Bez velkého rozmýšlení zvedla hlavu a stejně tiše, ale s nonšalantním úsměvem si posteskla: „Teď už je pozdě, to jste měl udělat před tím.“

Heuréka, konečně jsem zaznamenal druhý kladný moment, tohoto pro mne temného čtvrttečního dne, ač slunného, a to se psalo 21. června léta Páně dvou tisíc stého prvého.

Kapitola II.

Přibyl

Odcházím do menší místnosti a čekám na vzetí do evidence mého nového spoluvězně. Mé dvě stvrzenky pečlivě uschovávám a vyhlížím z okna. Neuběhlo ani 5 minut a dveře se otevřely a v nich se objevil Zub s úsměvem vítěze.

„Hotovo“, zubí se „jdeme do skladu“, z něho vypadne vzápětí, mezi tím co se schovává za svůj bágl.

Dozorce nám otevírá zamřížované dveře a vycházíme na prostorné nádvoří. Zatím druhé, mající rozměry asi 70 metrů nadél a šíři přibližně 40 metrů. Jdeme šikmo, napříč nádvořím, po kterém se pohybují vězni v sintrech. Opodál stojí pár dozorců a pečlivě vše hlídají. Vcházíme do prostorné chodby, ve které jsou troje dveře a zamřížované schodiště.

Později se ukázalo, že dvoje protilehlé dveře patří kuchařům. Za jedněma se jídlo vydává a za druhýma se vaří. Každopádně však tyto dveře slouží jako styčný bod pro předávání potravin pro vězně, kteří patří k movitějším a mohou si „zaplatit“ stravu navíc, což bývá především zelenina, ovoce, nebo jen vybrané poživatiny masitého původu.

Třetími dveřmi se vcházelo do malé chodbičky, ze které bylo možno vejít buď do plynové komory, nebo do jídelny.

„Aha“, ještě jsem nevysvětlil, co to je plynová komora. Tato přezdívka zřejmě vznikla proto, že v koncentračních táborech z II. Světové války byl plyn veden do plynových komor potrubím, připomínající sprchy. Zde to je přesně naopak. Potrubí, připomínající plynové rozvody, ze kterého teče voda. Proto zcela logicky vznikla ona přílehlavá přezdívka „plynová komora“.

Ale my jsme na cestě do skladu, kde nám bude odebrán civil a nepotřebné věci, zjevně civilního původu, které by narušovaly resocializační program nápravy odsouzených civilních osob do výkonu trestu, potřebný pro jejich bezproblémové zapojení po ukončení trestu do řádného života, aby mohli platit, platit a zase jen platit.

Asi se ptáte za co platit? No přece jako obviněný výkon vazby, dále soudní výlohy, transporty k soudům, veškeré posudky, které si vyžádá vyšetřovatel nebo později i senát, no a v případě odsouzení celý výkon trestu. Jsou to horentní částky, které jsou v případě obžalovaných cizinců a to třeba i po čtyřech letech vazby zproštěných obžaloby, nebo i odsouzených, takže vůči těmto cizincům jsou vynaložené prostředky skutečně nedobytné.

Což znamená, zvětšit onu díru z konta daňových poplatníků. Však co, pár set milionů sem, pár set milionů tam. Hlavně, že jsou odsouzeni, a čím víc, tím lépe, aby ti druzí cizinci věděli, že se jich naše policie nebojí. Nikdo se však neptá, kde vzít peníze na vazbu,

soudy, transporty a vězení na těch, mým odhadem 23 tisíc celkově zavřených občanů, bude minimálně 7 tisíc cizinců.

A náklady? V celku jednoduchá matematika: roční náklady na jednoho vězně jsou cca 450 tisíc korun s tím, že je ministerstvem spravedlnosti požadováno uhrazení nákladů na vazbu za 1 měsíc 1.900,00 Kč a za výkon trestu 1.450,00 Kč. Z toho vyplívá, že státem dotované náklady jsou v našem případě 427 tisíc kaček českých, tvrdé to měny!

Ale to jsme se to zapovídali. Málem bych zapomněl na mírovský výstrojní sklad. Vždyť tam na nás čekají a my se bavíme o věcech, se kterými při nejlepší vůli nehneme a proč si kazit náladu financemi. Však oni se ty peníze někde vezmou, avšak bohužel nevylíhnou.

Koukáme na zamřížované schodiště před skladem. Po schodech směrem nahoru je zdravotní středisko, což prezentuje ošetřovnu, lůžka pro hospitalizované vězně a v neposlední řadě i ordinace s odborným zdravotním personálem.

My jsme však vedeni dolů do skladu, kde jak se později ukáže, nám je měněno osobní prádlo, prádlo ložní i výstrojní části svěřeného to vybavení.

Vcházím do skladu, kde na mne kouká zvědavý pár muklovských očí a jeden naštvaný civilista, který si musí ve sklepních prostorech připadat také jako vězeň.

„Tašky dej tady na stůl, všechno z nich vyndej, civilní hadry slíkní a dej je tady na ten věšák“, říká vězeň skladník.

Mezi tím co civilní zaměstnanec na rozprostřenou deku, snáší hromady věcí, včetně

madrací a lůžkovin. Svižně se svlékám a pokouším se na ústavní ramínko pověsit svoji třítisícovou košili, aby byla za 7 let použitelná. Sedm? Řekla jsem sedm? Hrůza, snad ale vyjde nějaké to zkrácení.

Skladník vězeň mne aktivně odstrčil řka: „To je dobrý, já to udělám, to bychom tady byli do oběda“.

A pověsil tu moji košili takovým způsobem, že jsem byl zralý na technické K.O.

Dozorce, přezdívan na „BENGA“ odbornou muklovskou terminologií, což je původ v jazyce Rómském, který se podepsal na vězeňském žargonu naprosto neochvějně lvím podílem obecně užívaných výrazů. Abychom se drželi pravých výrazů, bengo, který mi cenzuroval osobní věci najednou znejistěl. Došel na vakuově balené kávy Dadák v počtu dvou kusů o váze 250 gramů. Váhavě bere jednu po druhé a prohmatává je.

„Co to je?“, ptá se.

Přistupuji k němu již v ústavních trenýrkách.

Beru jednu kávu do ruky, znalecky prohmatávám zřetelně nahmatatelné hrudky a dodávám: „V Olomouci na vazbě mi navlhly věci na cele a káva, jak se zdá je také celá navlhlá“.

Nedůvěřivě je obrací a znovu prohmatává jedno balení kávy po druhém.

Zapínaje si košili říkám: „Jestli chcete, můžeme tu kávu klidně rozdělat“.

„To teda chci“, vypadne z něho.

Bere nůž a rozděluje vnější papírový obal, pod kterým by měla být v alobalu vakuově balená káva Family.

Všimli jste si milí přátelé, že jsem citlivě použil minulého času? Je to tak, káva tam skutečně nebyla. Na benga totiž vykoukla jakási zelená hmota, navíc chycená plísní. Ihned jsem byl v obraze a rychle jsem se snažil zahrát celý trapas do autu.

Chleba, byl to prachsprostě obyčejný chleba, užmoulaný s vodou a vložený místo krásného, voňavého určitě i chutného kafička.

„Já jsem vám říkal, že ta káva navlhla, a jestli máte kam, tak to klidně vyhoďte“, hrál jsem celý trapas do autu.

Nějak mi vykanula na mysli vzpomínka na jakéhosi Makedonce, kterému někdo poslal do vazby Semtex v pastě na zuby. A já teď trnul hrůzou, jestli nebude onen příslušník považovat tento můj druhý vstupní trapásek za pokus propašovat NĚCO, NĚKAM.

S odporem vyhodil jednu moji „bývalou“ kávu do koše. Vzápětí šel po druhém balení a se stejným úspěchem.

Ulevilo se mi, ale ani jsem nemrkl. Nebyl jsem zde ani hodinu a už málem druhý konflikt. To bylo i na mne silný kafčo. V duchu jsem si vybavil bezpečnostní celu v Olomouci, kde jsem byl na odvolacím soudě a strávil tam 14 dnů. Valdičák a valdické tunely, to je ono. Jen jsem si vzdychl, ale nenapadlo mne jiné slovo než hyena. Jak může okrást vězeň vězně? Ba jo může, a docela snadno. Prostě život. Stále je se co učit a poznávat bližního svého je skutečně přinejmenším škola vysoká.

Devět let vězení však udělá z člověka hyenu. A to se kasal, jaký to je kádr a ještě před odjezdem jsem objevil vybraný čaj a místo něj kůrky od chleba a papír a to hned ve čtyřech balení ze sedmi. Přeci frajer, nechal mi aspoň něco, ale tou kávou mě dožral. Být tady, tak ho vyplísním jadrnými slovy, rovnajícím se cíleným úderem hozenou rukavicí do obličeje i za cenu kárného postihu.

Jsem klidás fakt. Klidně si na mě rozštípejte nějaké to polínko, ale tohle? Jsou prostě věci, které se prostě nedělají. Případně mi to stejné, jako když po záplavách vykrádali opuštěná obydlí. „Hyenismus“.

Výstižnější slovo mne nenapadá a první hyena, kterou jsem potkal, měla přezdívku Miroslav Vlček. Zastoupení adrenalinu v mé krvi postupně klesá, zažehnaným průšvihem a narůstající hromadou fasovaných textilií.

„Mít tak ještě dvě ruce,“ vypadlo ze mě.

Bez odezvy. Beru do ruky tři matrace, převázané provazem, společně s podhlavníkem. Pytel cementu se mi zdá jako pytlík s peřím. Odnáším, tedy snad lépe vleču, matrace o pár schodů výše, kde je plošinka, na které stojí „Zub“ a zubí se. Vracím se pro uzlíček, vytvořený křížem svázanými rohy deky, ve které bylo vše, co jsem neměl na sobě a co mělo být na dlouhou dobu mým majetkem.

Pro obzvláště bdělé čtenáře, kteří se nechali vtáhnout vírem událostí do mírovského vězení, bude snad i zajímat, co že to mají muklové ve výbavě.

Předně jsou to již zmíněné sintry, tedy hrubý materiál, odolný proti přirozenému

opotřebení, ze kterého jsou kalhoty a krátká bunda, v barvě modré. Dále jsou to dvě tmavě modré košile, dvoje trenýrky, jeden pár ponožek, pracovní obuv - gomule, ešus včetně příboru o kterém jsem po roce a půl zapomněl, jak se drží.

Co tam bylo ještě? Ach ano, dva ručníky, dva kapesníky, jedno pyžamo žluťounké jak louka s pampeliškami, dvě deky, ložní prádlo, salátovou misku, jednu malou mísečku, snad i na zákusek, jeden talíř a to vše z umělé hmoty.

Abych nezapomněl na jeden kus toaletního papíru a jedno mýdlo, které budeme pravidelně fasovat každý měsíc. Šmankote, pantofle, na ty bych málem zapomněl, ale to už je vše. Snad jen to, že se jedná o letní vybavení.

Co je zimní vybavení zatím nevím. Je totiž srpen a už nyní v 9,50 hod. střeoevropského času „zoncna pere“ oknem přímo na mé obnažené tělo, namazané denním krémem, sedíc na ošetřovně. To jsem to ale na sebe neprozřetelně bonzl časový horizont vzniku této vzpomínky. Téměř přítomného času a nyní zpět na schody, kde čekám na Zuba, až bude vybaven a vypoklonkovan skladníkem.

Seshora z ošetřovny jdou čtyři vězni do skladu, cosi vyměňují a my je žádáme o pomoc s věcmi, protože 50 kg v každé ruce bychom jednoznačně vydrželi jen pár desítek metrů.

„Kam to bude?“ ptá se jeden z nich.

„I kdybys mě chtěl zabít, tak ti to neřeknu“, jiná duchaplnější odpověď mne nenapadla.

Vždyť jsme ve vězení. Se stejným dotazem se obrátil na benga: „No, přibyl na osmičku“, zazní mu odpověď.

„Tak to máme cestou“, říká jeden a chápe se matrací.

Druhý oslovený se také chopil nelehkých to matrací a společně jsme vyrazili směr osmé oddělení. Prošli jsme z druhého velkého nádvoří do nádvoří třetího, asi polovičního a snad i nejmenšího. Nad průjezdem, velkým pro projetí Liazky, zela šestiposchodová věž s orlojem, který sice šel trvale o sedm minut pozadu, ale bil pravidelně o půl dvakrát a vždy v celou hodinu čtyřikrát vyšším tónem a další zvon vždy počtem úderů odpovídající příslušné celé hodině.

Na tomto třetím a posledním nádvoří, bylo obehnáno plotem basketbalové hřiště se dvěma koši a ušlapaným pískem. Zrovna se tam procházeli vězni, majíc na ruku želízka. Později jsem se dozvěděl, že toto je určený prostor pro vycházky vězňů, odsouzených na doživotí, kterým se říkalo „doživotáci“, nebo i trefně „výstupáři“.

Vcházíme do dveří zcela vpravo v zadním rohu nádvoří. V přízemí je sedmé oddělení, určené pro vězně, kteří mají jít zanedlouho do civilu tzv. výstupní oddělení. A současně jsou tam umístění i pracující v kuchyni, skladech, výrobně nábytku a všech ostatních vězňů, kteří jsou zařazeni do diferenční skupiny „C“. Zaměstnanci kuchyně jsou ještě navíc odděleni od ostatních vězňů proto, aby nevynášeli proviant z kuchyně mezi ostatní vězně. Jak bláhové.

Vystupujeme po doprava točících se schodech. Šlapeme i to až to třetího patra. Bengo otevírá před námi kátr a mi vcházíme na poměrně širokou a dlouhou chodbu. Na které bylo pět ocelových dveří a jedny z klasického materiálu, tedy dřevěné.

Přitom jedny ocelové dveře byly od kulturní místnosti a ostatní byly už jen od cel. Dozorce nás vedl do předposledních dveří s číslem 62 a nápisem „Příbyl“. Z oken chodby bylo krásně vidět na nádvoří se čtyřmi doživotáky a protilehlým průjezdem.

Dřevěné dveře v čele chodby byly od kanceláře určené vychovatelům. Následující dveře čtvrté cely bylo číslo 61 a oproti této cely byla ona kulturní místnost. Dveře u „Příbylu“ jsou již odemčeny, za nimi ve vzdálenosti síly stěny, tedy asi 1,5 metru je další katr. To už ale ne celokovový, ale jen mřížované dveře. Vcházíme i s našimi nosiči. Jeden odchází, druhý zůstává a katr se zavírá.

Kapitola III.

Trestní oddělení

„Nazdar“, slyším se říkat a rozhlížím se po místnosti.

Je zde šest dvouposchodových postelí, ale z toho je obsazeno šest spodních lůžek. Místnost je podlouhlá směrem od dveří k protějšímu oknu. U pravé stěny jsou dvě postele podél stěny s čely k sobě a jedna postel kolmo na stěnu téměř u okna. Protější strana je obsazena třemi, respektive šesti postelemi, čely kolmo na stěnu, oddělené od sebe skříňkami. Téměř v rohu na levé straně je umývadlo se zrcadlem úplně v levém rohu, na straně u dveří je WC a ještě jedno umývadlo. Na straně druhé u stěny s dveřmi je umístěn vaříč a na něm hrnec s vařící vodou, která vaří celý den. Všechny spodní postele jsou obsazeny lenošícími mukly.

„Odkud jste přijeli?“ ptá se vězeň zcela napravo a nejbližší ke dveřím.

„Z Olomouce, z odvolačky,“ nesměle odpovídám na dotaz, který patřil mne, protože už i Zub začal být zpovídán.

„Za co jsi tady?“ pokračuje lžící muž v otázkách.

Jeho silně slovenský přízvuk mě nenechává na pochybách o jiném státním příslušníkovi i přes jeho snahu mluvit česky.

„Paragraf 187“, odpovídám váhavě a v duchu si říkám, co je mu po tom.

Já se taky nestarám, proč a zač je zde. Ale chápu, že musím v určitém směru být komunikativní. Jinak bych mohl mít v brzké době asi problémy. Proto i ta moje odvolávka na paragraf, který ještě není tak okoukaný mezi vězni. Většinou jsou zde výhradně za loupežná přepadení. V odborné hantýrce je na to přiléhavý výraz elpaso, dále pak vraždy, zabití, krádeže s úmyslným nebo neúmyslným zabitím. A snad už jen nášupáři. Což jsou ti, kteří byli odsouzeni například na tři roky, ale svým chováním si vysloužili prodloužení trestu, tzv. nášupáři a ne ojediněle se ze dvou let dostali i na deset let a na Mírově.

„Stoosemdiesiatsedem, čo to je?“ nenechá se odbýt mukl. Přemýšlím, jak odpovědět a přitom mu říct jen to minimum.

„Omamné látky“ vypadlo ze mne nakonec.

„Myslíš drogy?“ nedá se odbýt ležící muž a vytrvale mě tlačí k přímé odpovědi.

Co mu je potom, bačalák jeden, ale odpovídám vyhubavě: „Něco takového.“

„Hm, takové zmrdy jsem venku střílel,“ zavrčel.

„Kdes priedával?“ zeptal se po chvíli.

V duchu jsem kalkuloval vzniklou situaci. Přitom vyhlídky nijak vábivé. První oslovení prozatímního spolubydlícího, a nic moc. Pak jsem si uvědomil, že vězeň je především lhář, pak

lidový vypravěč a ve finále nejlepší kámoš a navíc i nevinně odsouzený.

Nic méně jsem zachoval společenský dekor (ve vězení jej doporučuji nedodržovat, je s prominutím na hovno a na problémy) a odpověděl tak, aby nebylo zjevné, co mi během pár vteřin proběhlo hlavou: „Možná si mne s někým pleteš, Ale jestli máš na mysli nějakého šupáka, co stojí před diskotékou a vykřikuje drogy, drogy, tak to není moje krevní skupina.“

Moje strohost byla očividná. Začal jsem se ale jaksi věnovat svému ranečku. Zahlédl jsem poslední místo na posteli dole, a protože se Zub intenzivně zaobíral srdceryvnému líčení svého příběhu, zabral jsem volnou postel s formálním svolením Slováka. Ten sice na chvíli přestal klást ony dotěrné otázky na tělo, ale oči z přivřených víček bodaly jak jehličky.

Začal jsem si svůj „majetek“ ukládat do skříňky. Následovalo stlaní a mezi tím jsem se snažil vysondovat, jaké že to jsou ony nepsané zákony ve vězení. Všichni je dodržovali, ale vůbec nikdo se o nich nezmiňoval. Jak je má potom spořádaný vězeň, potažmo občan dodržovat.

Pro občany, kteří neprošli podobným ústavem, budou tyto momenty asi nepodstatné, ale pro život ve vězení je jejich znalost nutností, pro přežití nuceného pobytu.

Vždyť si jen stačí uvědomit, co se stane, zasedne-li se místo v jídelně muklovi, který už má za sebou třeba deset let bez přerušování, nebo v součtu celkových 17 let odsezených. Přitom je vězení pro něho ne druhým domovem, ale jednoduše domovem. Je prostě štikou ve vodě, možná snad by byl ale výstižnější výraz žralok. Tito lidé jsou

již svými pány, mají svá privilegia, jídla co hrdla ráčí, oděv čistý a vždy vyžehlený. Vědí, co chtít, a to co chtějí, to mají. K tělu si však pustí jen málo koho, spíše však nikoho. Mají okolo sebe lidi, o kterých vědí, že jsou loajální a to, o čem si povídají a co dělají, co plánují, zůstane vždy tam, kde se vše uvaří. Navíc není ani z jejich strany zájem o rozšiřování tohoto okruhu svých známých už jen z toho pohledu, že se jedná o lidi s převelice dlouhými tresty.

Daleko nebezpečnější jsou však lidé, kteří si hrají na tyto lvy lágrů a jsou to přitom prachsprostí lháři, tuneláři, intrikáři a rádoby frajeři. Ze svého pohledu si připadají středem vesmíru, kolem kterého se vše točí. Jenže opak je pravdou. Jejich obrovská výhoda spočívá pouze v tom, že přibývající noví muklové, vyděšení a osamoceni, jsou bohužel psychicky absolutně nevyrovnaní.

Toto je právě ta živná půda, pro tuto smečku rádoby frajerů. Hýří radami a v některých momentech i důležitými a cennými, ale za tuto nemalou službičku si nechají řádně zaplatit. Na druhou stranu ale co je v dnešním světě zadarmo?

Postupně jsem zjistil, že je přibyl umístěn na osmém oddělení, které z pohledu personálu mírova je považováno za trestní oddělení. Jinými slovy, jsou na tomto oddíle vězni, kteří jsou z pohledu dozorců považováni za problematické vězně. Proto je soustředili na jedno místo, aby jim nedělali problémy mezi ostatními vězni.

Časem jsem zjistil, že populace na tomto oddělení je složena z minimálně 50% romské enklávy, což by snad mohlo přátelé, u vás vzbuzovat dojem, že cikáni jsou horší než mi

gadžové. Tato problematika je však velmi složitá a snad by i zasluhovala samostatnou kapitolu, ale nejsem bojovníkem za lidská práva a proto přenechám tuto problematiku i přesto, že jsem s ní velmi dobře obeznámen, lidem kterých se tento boj týká bezprostředně, neřkuli osobně.

Do cely jsme byli umístěni před obědem a se svými spolubydlícími jsme se dohodli na tom, že prubneme kuchaře s žádostí o oběd. Před eskortou jsme totiž byli vybaveni studenou stravou na celý den, takže jsme na oběd neměli nárok. Každý mukl je totiž vybaven stravenkou, kde jsou vytištěny dny v kolonce oběd, snídaně a večeře. Při výdeji je příslušný datum procvaknut, stejně jako dříve lístky na šalinu. Tímto se zamezuje braní jídla víckrát na jednu stravenku, protože stravenka je velmi dobrý obchodní artikl ve vězení. S odhodláním, že dostaneme buď po ní, nebo do ní, jsme vyrazili na oběd. Vybavil jsem se dvojitým ešusem a lžící a vyrazil na oběd s celým oddílem.

Jídelna, honosný to název pro ne příliš vábně vonící místnosti s asi 40 místy, přičemž každé oddělení obnáší asi 70 vězňů. Na levé straně místnosti byly dvě vydávací okna. Jedno je pro dietní jídlo a druhé pro obědy normální. Vedle vydávacích okýnek byly otevřené dveře do malé místnosti, ve které byla umístěna dvě velká umývadla se saponátem a teplou vodou na umývání nádobí. Třetí umývadlo sloužilo k oplachování nádobí - tedy přesněji hliníkových ešusů.

Zařadím se do fronty a postupuji k výdeji stravy. U okýnka ale z druhé strany, byli tři kuchaři. Jeden bral stravenky a cvakal je jak jízdenky, druhý dával polévku a třetí vydával druhý chod oběda. Osoba v bílém plášti, pravděpodobně nemaje s vařením nic společného leč

zřejmě velmi důležitá, natáhla ke mně znuděně, ale důležitě ruku.

„Já jsem z přibylu a ještě jsem nedostal stravenku“, říkám mu s nadějí, že mávne rukou a smíří se osudem.

Bohužel mé přání nebylo vyslyšeno a muž se předkloniv se do okýnka, ptá se důležitě: „Kdys přijel?“.

„Dnes dopoledne“, povídám.

Ani vteřinu nezaváhal: „To máš jídlo na celý den!“.

„To máte pravdu, ale někde jsem svůj denní přiděl stravy prošustroval“, prezentoval jsem pravdu v této větě.

Kouká na mne a typuje mne, bude-li ze mne do budoucna platící strážník či nikoli. Zřetelně jsem cítil, jak moc se snaží do mě proniknout. V duchu jsem se musel jeho snaze usmát. Naval oběd, nebudeš litovat, pomyslel jsem si v duchu a dál se upřeně díval do jeho očí, ve kterých měl vepsán otazník. Vteřiny míjí, fronta přešlapuje a muklové civí, žádný řev, klid jak v kostele a fronta se nehýbe.

Seš sice vytrvalej, ale máš to marný, letí mi hlavou, mezi tím co z něho vypadlo: „Pro tentokrát.“

Kuchaři se chápou mého dvojitého ešusu a sázejí mi tam vepřo, knedlo, zelo se zeleninovou polévkou. Hlad jsem sice neměl, ale polévku jsem zhltl s opravdovou chutí.

Konečně polívka. Ta byla. Hergot, to jsem si pochutnal. Po osmnáctiměsíčním vazebním půstu, kdy se mohla polévka podávat spíše v šálku. Proto mi tahle polévka připadala jako dar z nebes.

Jako druhý chod bylo knedlo, zelo vepřo. Klasika, žádněj vodvaz. Sešrotoval jsem kousek masa a zbytek nechal pašíkovi.

Po obědě následovalo zjišťování zaběhnutého řádu, ale hlavně chod lágru, což by se dalo nazvat prevencí před problémy.

Nedílnou součástí chodu vězení bylo, je a bude kšeftování. Všechnu obchodní smetánku sní většinou právě oddělení, kde je příbyl. Z logického důvodu. Většinou jsou zde příbyvší muklové z vazebních věznic, kde je poněkud lepší a častější přísun věcí, než ve vězení. A právě tito muklové, ještě mimo to, že jsou poněkud movitější, jsou však vyděšeni, ať už z trestu, kterým byli odsouzeni, ale převážně z Mirovského prostředí. Ne všichni jsou však překvapeni, vyděšeni, či jakékoli jiné synonyma stejného významu. Onu vyděšenost lze připsat na úkor častého styku s kriminálními živli z předešlého způsobu života.

Vzhledem k tomu, že se dá s ostatními spoluvězni z oddělení setkat jen u jídla, nebo na vycházce, je čas určený pro stravování, nejlepší pro obírání příbylců. Proto jsem zaregistroval u prvního oběda snahu ostatních o proniknutí do vědomí a sondování, co je kdo zač a co se dá od něho očekávat.

Neméně zajímavý moment je i to, kdo z místních se ke kterému z příbylců hlásí. Je zde už i mnoho vícekrát trestaných, kteří se vrací a mají třeba i zde spoustu známých. No a takoví, kteří s nikým nemají snahu navazovat kontakty, jsou právě pro obchodní manýry nejvhodnější.

Ve většině případů vše začíná triviální otázkou: "Nemáš cigaretu?", a to i v mém případě.

Ohlédnu se po hlase a vidím hubeného, vousatého a zubícího se Roma, se zářícím úsměvem. Teda zubícího se, není ten nejvýstižnější výraz, pro stávající stav jeho vizáže. Jeho chrup totiž připomínal pohled na pilu s vylámanými zuby. Ale protože se bavíme o HOMO SAPIENS EREKTUS, bavme se o chrupu a zářivý úsměv vyměňme za pouhé konstatování „křenicího se Roma.“

Nesměle se usmívám a říkám: „Nemám.“

„A tabák?“, nevzdává to propagonista (**protagonista**) televizní reklamy na zubní pastu.

„Nemám“, odpovídám, ale moje lakonická a stručná odpověď ho neodrazuje od úmyslu si něco odnést.

„A papírky?“ opakovaně to nevzdává.

To už jsem se ale osmělil a rozkecal se: „Nekouřím.“

Televizní reklama šla do stříhu a s úšklebkem rázem skončila.

Střih do reálu a suché: „Aha“, bylo už určeno jen jeho uším.

Do večere se nestalo nic neobvyklého, mimo snad otázek, kdo tě soudil, odvolání, paragraf a další.

První večere - rýže s játrovou omáčkou. Játra, moje oblíbená strava v jakémkoli provedení a skupenství. Byl jsem zvyklý z brněnské vazby na játrovou omáčku, která však pouze vedle jater ležela. Přátelé, dokážete si představit mé překvapení, když jsem v oné mírovské játrové omáčce zahlédl plavat i opravdové kusy jater? Prostě po roce a půl jsem si prachsprostě pošmákl.

Kapitola IV.

Hrnek

Na příbylu dny utíkaly pomalu a jistě. S překvapivou vytrvalostí bylo oddělení příbylu s číslem 62 atakováno těmi, co se dělali zajímavými a rádoby mafiány. Jejich průhledných způsobů vtírání bylo několikero.

Nejjednodušší bylo, domluvit se s dozorcem, aby dotyčného zavřel na naši celu po obědě do vycházky, anebo od vycházky do večeře, což bylo časově od 12,00 do 14,00 hodin, nebo od 15,00 do 17,00 hodin. V této době bylo relativně dost času se ledacos dozvědět. Samozřejmě použitelné pro kádrový růst, oproti jiným loajálním vězňům. Zaznamenal jsem však mnohdy mimo jen všetečných otázek i dotazy, které jsem slýchal při výslechu. Zcela logicky jsem se domníval, že tito muklové byli iniciováni, ze strany zřízenců lágru. A protože opakovaně používali naprosto stejnou formulaci otázky, nemohl jsem jinak, než se domnívat, že tyto otázky byly skutečně cílené na moji osobu. Dost mě to překvapilo, že se vězeň nechá propůjčit k tomuto úkonu a šel tím vlastně proti svému spoluvězni. Až časem jsem pochopil, že každý chtěl jít domů a taková pochvala v posudku, tak ta je k nezaplacení. A co? Vždyť stejně jen přetlumočil to, co jsem řekl.

Jeden, snad v té době nejen nejznámější, ale současně i skutečně nejdopálenější postavou,

toho času na Mírově, byl muž, kterého všichni přezdívali Ocel. Abych moc neodbočoval od daného tématu. Čili, po zjištění vstupních informací od vybrané osoby a projevení určité soustrasti, formou peprných nadávek na úkor dozorců a soudců, končí rozhovor stále se opakujícím: „Máš kávu?“.

Pokud zazní ono velmi neoblíbené a snadné: „Nemám“, končí krátký a neplodný hovor slovy: „Už musím jít, tak ahoj“.

Na onu otázku jsem v mém případě odpověděl, nepoučen zkušenostmi tohoto prostředí: „Mám“.

Občan Ocel, olašský to rom, mi řekl: „Za 14 dní mám návštěvu, puč mě jednu celou kávu“.

Zašli jsme na celu k mojí skřínce a já vytáhnuv dvě balení sedmdesáti gramové kávy, jedno balení mu podávám. Jako správný reprezentant olašských rómů, měl ruce rychlejší než myšlenku a než jsem stačil jednou mrknout, pevně již držel obě balení v ruce a než jsem se nadechl k protestu, byl na odchodu a se slovenským přízvukem ho slyším říkat, asi ze vzdálenosti dvou metrů: „Díky, vrátím ti to po návštěvě“.

Ještě z nedávné minulosti, mé trpce nabyté zkušenosti z vazby, kdy si vazebně stíhaní občani vypomáhali přenášením či snad lépe „koňováním“ většinou kávy, cigaret nebo tabáku a dokonce se jakoby půjčky vracely. Proto jsem ani moc neprotestoval a s ledovým klidem jsem kývl. V hlavě mi však běžel obrázek disneyovského osla, jak kýve hlavou a v uších mi znělo jeho: „Íá, íá“, přesně v souladu s mým pokývnutím.

Vzhledem k tomu, že ale káva nebývala nikdy mojí součástí života, docela lehce jsem ji

oželel. Jen ta představa osla mi poněkud hnětla duši.

I přes moje procitnutí v oblasti mrhání zásobami a postupného uvádění do reálu, jsem se opět dostal ke kávě. Většina spoluvězňů měla u sebe hrníčky na kávu o objemu dvou decilitrů. Ještě na vazbě jsem byl svojí přítelkyní, milovanou čarodějnicí, obdarován ke svým narozeninám, jejím osobním hrníčkem zvaným kafáč. Dominantní obsah půl litru okamžitě upoutával na sebe pozornost. Navíc udržován v čistotě od čajových usazenin, poněkud netradičně na stávající prostředí i svítil. Nehledě na boku umístěné husičky. Jedna větší a na protější straně menší. Po uvaření čaje, nebo kávy na sebe okamžitě upozorňoval, a ne málo.

„Máš pěkněj hrnek,“ říká Slovák.

„To je dárek,“ odpovídám mezi usrkáváním.

„Dárek?“ diví se a zvedá obočí.

„Jo, dárek,“ trvám na svém dost neochotně, protože jsem duchem nepřítomen a nerad se vracím do reálu.

„Jak může byt hrnek dárek?“ nechápe stále Slovák a už z jeho tónu hlasu lze vycítit podrážděnost, protože se domníval, že si z něj dělám vrtuli.

„A proč bych nemohl dostat hrnek, jako dárek, co je na tom nepochopitelného?“

„Jak vy blbí česi můžete považovat kus porcelánu za dárek,“ říká, a chybí už jen spustit hromy a blesky.

„Co je na tom nepochopitelného, dostat malý dárek v podobě jednoho hrnku. Důležité přece je, od koho je a jestli ten dárek byl, dám s láskou

či nikoli“, snažím se ho s klidem přesvědčit, že na tomto problému není o čem debatovat.

Jenže ouha. Vzápětí jsem to dostal.

„Vy zmrdi český, jak můžete dát hrnek jako dárek“, rozčiluje se dál.

„Já když dávám dárek, tak je to buď zlato, nebo hadry aspoň za 20 až 30 tisíc. To je u mne dárek a ne nějaký pitomej hrnek,“ pokračuje a na adresu čechů stále padají nelichotivé nadávky.

Čím oponovat takovému vyhraněnému názoru? Měl jsem chvíli na rozmyšlení, protože jednostranný monolog nadávek nebral konce. Nadechnutím mi dal příležitost k oponentuře.

Nelenil jsem a říkám: „Přece nemůžeš každého posuzovat ze své pozice a navíc, když už jsme u toho, tak jsem tento dárek dostal na vazbě. Navíc by mi tady i zlatý řetěz byl k ničemu, protože do něho si horkou vodu na čaj nedám.“

Můj, poněkud dlouhý monolog, ochladil jeho mysl a než nabere dech slovačisko jedno (i přesto že původem černohorec), tak se ti milý příteli pokusím objasnit výhodu hrnku jakéhokoliv jiného, než umělohmotného.

Vazba, mimo spoustu povinností, připadajících na hlavu každého obžalovaného, obnáší i jistá práva. Těch je však v nepoměru vůči povinnostem velmi nepatrně, leč jsou.

Jedno z nich je „Právo na teplou vodu, minimálně jednou ze den.“

Šalamounská větička, bengama však velmi často opomíjená. Toto právo vězňů bylo postupem času přeorientováno na milost dozorců. Když dozorce nechtěl, nepřišel. A jak to dokázat, že

na kobce nebyl dvakrát, ale jen a pouze jednou v tom lepším případě.

Přesný obraz našeho soudnictví, které má být postaveno na základě „prokázáním viny“. Nikdy však v obráceném garde „prokazování vlastní nevinu“.

Na tomto podkladě však nejde prokázat vůbec nic. I přes tento zcela zjevný handicap, se obviněný snaží dosíci pravdy formou stížnosti u vedoucího vazby. Jediným výsledkem při prosazení svých práv je totální propadák. Ptáš se milý příteli jaký propadák? Uvedu jen jeden, nebo snad i dva příklady.

Tak např. otevře se bufet (tak se říká okénku v ocelových dveřích o rozměrech cca 25x25 cm, sloužící ke krmení dravé zvěře a kontaktu se světem) a ozve se lakonicky: „Chcete vodu?“ a o dvířka - bufet bouchne konvička s vodou.

Na tento „pokyn“ se na bufetová dvířka položí hrnky s kávou nebo čajem a dozorce ji zaleje horkou vodou. Nic těžkého, prostě je to stejné, jako když cvičená opice ví, že když zmáčkne na kolečko, vypadne banán. Jenže mi nemačkáme kolečko a nejsme opice, i když bych do banánu šel.

Vezmeme hrnky se zalitou kávou či čajem a již v prvních vteřinách zjišťujeme, že teplé nápoje jsou pouze jen teplé, nikdy horké, neřkuli vařící. Ihned se ohrazuji a říkám: „Veliteli, ta voda je skoro studená, vždyť to je na vylití!“

„Podle vnitřního řádu máte právo na teplou vodu dvakrát za den, včera jste si stěžovali, tak si běžte stěžovat hned zítra,“ a prásk dvířkama od bufetu, která se mi zastavila těsně u nosu.

A měl pravdu, protože vnitřní řád říká opravdu jen a pouze, že máme nárok na teplou vodu. Jak snadno lze vydupat s jen obžalovanými občany.

Jako druhý příklad uvedu už sice méně obhajitelné, leč udržitelné. To byl třeba moment, kdy jsem na dvířka bufetu položil svůj kafáček, půllitráček. Když jsem ho položil na bufet poprvé, dozorcí málem vypadla konev z ruky.

„Co to je?“ vyštěkl.

„Hrnek,“ upejpavě odpovídám.

„To není hrnek, to je kýbl“, trvá na svém bengo.

„Veliteli, to je rodinné balení“, snažím se tento trapas obrátit v žert.

„A vodu do kýblu, byste nechtěl?“, říká dozorce a vidí před sebou další konev vody, pro kterou musí navíc dlouhou cestu k vařiči, přes celou chodbu.

„Kdyby kýbl prolezl bufetem, už by tam byl, proto si dovoluji jen jeden hrníček kafáček“, zjevně se s žertem nechytám.

Konev s vařící vodou evidentně chladne.

„Veliteli, Hujer nenarukoval, švestičky došly a Hliník se odstěhoval do Humpolce,“ stále trvám na žertu.

„Podejte si ústavní hrnek“, jeho odměřený hlas zněl prázdnou chodbou.

„Ústavní hrnek jsem vrátil“, snažím se přejít z prosebného tónu k úřednímu jazyku, co nejpozvolněji.

Bengo však byl ve střehu. Viděl ostatní hrnky jiné než ústavní, usoudil proto, že by se

v prostoru naší cely mohl nalézati, alespoň jeden ústavní hrnek z plastové hmoty a ještě ke všemu volný.

„Tak si pučte“, vrací mi zpět úřední úder.

„Veliteli, vždyť je to jen žejdlík teplé vody a ne zlato a podívejte se na tu husičku. Jak smutně čeká, až ji nalijete trochu teplého moku do šálku“, snažím se vše udržet na bázi souhry dvou lidí, naladěných na stejné frekvenci.

Váhal tak očividně, že jsem si už netroufl cokoli podotknout, aby se nezašprajcl. Nakonec se konvička vznesla nad hrneček půllitráček a začala z něj vytékat kýžená teplá voda.

„Pro tentokrát“, zaznělo za katrem.

Bylo vidět, s jakým gustem gurmána zalévá půllitrový hrnek s kávou, pomalu a procítěně.

„Jo veliteli, vy jste frajer“, neodpustil jsem si, když byla voda víc než v polovině.

„Já vím“, skromným hlasem odvětil.

Dostal mě. Na jeho suché konstatování jsem nenašel odpověď, jen jsme se mohli popukat smíchy, ale až po zavření katru.

A protože naše slovačisko černoorské mezi tím nabral dech, začal nám Čechům vysvětlovat, co to je vlastně dárek.

Cokoli bych mu chtěl vyvracet, bylo by to zbytečné a tak jsme to nechali být. Jenže, co čert nechtěl, ten můj kafáček žejdlíček, milému Slovákovi padl do oka, ale nevymáčkkl se hned. Můj postoj k dárečku byl totiž stále neochvějný. Avšak příležitost dělá zloděje, jak se říká a já měl možnost nahlédnout do jeho povahy s velice krátkým odstupem času.

Při občasných návštěvách spoluvězňů z vedlejších cel jsem jednou muklovi s přezdívkou Ocel, uvařil čaj. Kafe jsem už neměl, tak jsem musel nabídnout „pouhý“ čaj. Hošani, se kterými se vybavoval, leželi a nejraději by se nechali převalovat na posteli, jak topinka na pánvičce. No a samozřejmě jsem mu udělal čaj do vypůjčeného hrnku a sobě do svého půllitráčku.

Uvařený čaj byl přijat bez mrknutí oka, ale při nejbližší přestávce jeho řečnického orgazmu, rovnajícimu se asi dvěma vteřinám z něj vypadlo: „Čí je to hrnek?“

Ještě než byla otázka vyřčena, vytušil jsem problém, protože jeho oči nepřírozeně utkvěly na mém kafáčku, že se i husa málem začervenala.

„Čí je to hrnek?“, opakovaně zazněla otázka na cele.

A protože všichni zmlkli a dívali se naším směrem, o čí hrnek se jedná, musel jsem vystoupit z anonymity.

„Můj“, zdržel jsem se pokud možno, zbytečných řečí.

„Máš pekný hrnek“, pokračoval v načatém hovoru.

Pokrčením ramen jsem reagoval na jeho pochvalu a čekal na problém.

„Kluci mi včera rozbili můj hrnek“, pokračoval.

Co na to říct? Zjevně čekal na mé gesto. Marně. Ale pro jistotu jej vzal už do ruky, aby k němu neměl daleko, protože očekával jedinou možnou moji reakci. Ticho bylo dosti výmluvné a houstnoucí atmosféra mne naváděla na problém

s člověkem, který nebyl zvyklý na záporné reakce od spoluvězňů, natož od čerstvého příbyla.

„Zrovna by se mi hodil“, podotkl a sveřepě dál upíral svůj pohled na inkriminovaný vzdalující se kafáček.

„Ten ti dát nemohu“, pevným hlasem jsem vyřkl opak očekávaného „vem si ho“.

Téměř v šoku se otočil směrem ke mně a jeho víčka se zachvěla nečekaným vzdorem.

„A proč ne!“, Ozvalo se vzápětí.

„Je to dárek“, snažil jsem s o pevný hlas.

„A co má být“, nevzdával se mojí husičky, kterou už dlachnil v ruce.

„Je to dárek“, opakoval jsem: „a současně i taková památka na vzpomínky“.

Bylo zjevné, že mu tato slova nezapadají do jeho soukolí.

„A to vadí?“, vytrvale toužil po vlastnických právech, vztahujících se k mému kousku vypáleného karlovarského porcelánu.

„Dost bych se divil, kdybys ty dal pryč dárek od svojí manželky, který ti připomíná hezké vzpomínky?“, pokračoval jsem v obraně.

Naprosto nechtěně jsem brkl na mukly uznávanou strunu nedotknutelnosti - rodina. Hrnek se po chvilce snesl dolů na stůl a řeč se okamžitě otočila jiným směrem. V duchu jsem si oddechl a doufal, že je nebezpečí zažehnáno.

Ach, jak jsem se hluboce mýlil. Protože jsem byl z mého omylu vyveden velmi rychle. Hned druhý den. Pouze za účasti jiných stran. Jenže hlavní postavou už byl Slovák.

Situace, jako každý den stejná - plná cela, hrnec vařící vody, polehávající část osazenstva na postelích a zbytek za stolem, posrkáváje kávu, v mém případě však čaj. Řeč se točila všude možně, od žen po ženské.

„Čo je to za zviera“, a bylo to tady.

Krátký dotaz a už jsem byl na brzdách. Pohledem jsem se přesvědčil, že dotaz patří mě a středem pozornosti je opět můj kafáček.

„To je husa“, stručnost mé odpovědi byla téměř provokující.

„Pekný hrnek“, slovenský přízvuk s kombinací češtiny mohl chvílemi zaznít snad i komicky, ale určitě ne v tento okamžik.

„Ten hrnek ti stoprocentně na oddíle vezmou“, konstatoval po menší pauze, zaviněně upřeným prohlížením předmětného kafáče.

Jeho poznámka však z mojí strany nevyžadovala žádnou reakci, tak jsem jednoduše nereagoval.

„Škoda ho, je pěknej“, pokračoval v debatě a mě unikala pointa tohoto jednostranného monologu.

Chvíle mlčení, a já už začínal doufat, že se pozornost všech vrtne jiným směrem. Jak pošetilé. Následující vteřiny mi daly pochopit způsob myšlení v těchto prostorách.

„Nebude lepší ho dát mě, než ti ho ukradnou ze zamčené skříňky?“, pokračoval v rozhovoru: „Já ti aspoň poděkuji“.

Tak a bylo to venku. Nyní jsem byl v obraze. Bohužel ani on nechtěl pochopit, že

hrnek dobrovolně nevydám, ale změna taktiky se jevila zcela očividnou.

„Pokud mi ho někdo ukradne, nemohu proti tomu nic dělat, ale dobrovolně ho nikomu nedám“, tak, to byla má odpověď.

„Vy cesi jste hrozní, blbej hrnek a děláte, jako by byl ze zlata“, doslova vrčel, ale další debata se k mému nemalému potěšení zvrtila jiným směrem.

Kapitola V.

FAUX PAX 1

Co takhle něco úsměvného? Pravdou je, že i na vážné situaci je vždy také něco i k pousmání. Otázka jen zní, kdo se směje a na čí účet. Celý můj život je jedno velké faux pax a rád bych mé únavné psaní prošpikoval něčím i úsměvným.

Už je to tak milý přítelé, budu se nyní pokoušet o úsměv na vaší tváři. Bude-li tam, mohlo by to býti i dobré znamení.

Ač nerad, musím se vrátit na začátek roku 2000, kdy jsem byl proti své vůli seznámen s urnou, tedy snad lépe Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu.

Tak a zadržení máme ve zkratce za sebou a nyní se nachází moje maličkost na CéPéZetce, čili na Cele Předběžného Zadržení na ulici Bratislavská v Brně.

Kdyby mě tam přivítali s chlebem a solí, nemělo by to chybu, ale za daných okolností na tento moment jen velmi nerad vzpomínám. Ale k věci. Když už jsem si vykoledoval ono mé velmi zmedializované zadržení a následné umístění na CPZetku, tak musím hned v úvodu podotknout, že zapsání do knihy hostů obnáší: velmi důkladnou osobní prohlídku, spojenou s nakukováním policistů do různých otvorů na těle. Uši, ústa i

nos lze z tohoto seznamu tělních otvorů vyškrtnout.

Svlékl jsem se v malé místnosti 1,5 metru x 4 metry. Byl jsem oddělen od čekajícího policisty ocelovými, mřížovanými dveřmi.

„Svléknout, otočit, dřep a podejte mi opasek“, říká.

Už jsem si na sebe oblékl bílé tričko a chystal jsem se zrovna nasoukat do slipáčů. Stál jsem zády k policistovi, který si láskyplně pohupoval obuchem a v duchu si jistě představoval, jak by mi dobře mířenou ránou pendrekem zabránil v útěku. Otočil jsem se k němu, drímaje v jedné ruce slipy a v druhé opasek.

Koukám na policajta a on na mě. Něco se dělo a já nevěděl co. Jako malí kluci jsme hráli hru na sochy. Kdo řekl první „socha“, tak ten druhý musel ztuhnout na sochu v právě vykonávané činnosti. A mně se tak nějak zdálo, že do slova a do písmene ZTUHL. Dokonce i rozhoupaný pendrek se už zastavil a brada, tak ta jeho brada, ta úplně, ale úplně padla dolů. Zíral na mne a já na něj. Nechápal jsem, oč jde a nebýt toho, že ten jeho pendrek spadl na zem, asi bychom tam na sebe civěli ještě dlouho.

„Pojďte všichni sem, to jste ještě neviděli“, vypadlo z něho, jak z automatu na pendreky.

Přitom jeho oči směřovali dolů. Faktem je, že to bílé tričko bylo těsně pod pás a mé mužství vyčuhovalo poněkud neomaleně na světlo boží. I když jsem věděl, že se svým mužstvím na tom nejsem nejhůř, nic jsem nechápal. Jenže co to? Během několika vteřin se seběhli všichni

policajti, kteří byli v dosahu. Z očí jim koukala akce, prostě byli nadržení, si do někoho bouchnout. A teď to bylo jako v ZOO. Zírali do klece na mne a já z klece na ně. Jakoby z velké dálky se ke mně neslo prohlášení jedné z přiběhnuvších uniforem:

„Už jsme tady měli vrahy, zloděje, ale agenty“, a dál nic.

Jen řev, který neměl se smíchem nic společného. Jejich hurónský řehot mě probral do reálu. Sklopil jsem hlavu a očima jsem sjel směrem k vizitce mého mužství doufaje, že mým přirozením jsem nezavdal příčinu jejich smíchu.

Počet přihlížejících se rozšířil na 5 policistů a smíchu nějak přibývalo. A v tom jsem to viděl. Ano stačil krátký pohled a byl jsem v obraze. Nikoli mé přirození, ale moje tričko. Prach obyčejné tričko, bylo příčinou této humorné seance, avšak jednostranné.

Vše jsem pochopil, žasl a rudl. Jo, jo, milí přátelé, byl jsem rudý studem snad i v nosní dírce. Ale k věci. To tričko, jež se stalo středem pozornosti na dlouhé minuty, mi dovezli obchodní partneři z Ruska. Což o to, tričko vykazovalo znaky, co by nositelné části oděvu, ale . . .!

Vždycky a všude člověk narazí na to osudné, spoustu problémů působící ALE. V tomto případě to nebylo jinak. Na mém bílém tričku se totiž v barvě rudé se žlutým lemováním skvěl velikánský nápis provedený latinkou v jazyce anglickém - KGB of the all World. A celý tento nápis byl doplněn obrovským srpem a kladivem. Provedení v rudé barvě bylo působivé a na sněhově bílém podkladě trička se to dalo přirovnat ranou pěstí do oka.

Nicméně jsem byl stále středem pozornosti a zájmu uniformovaného ramene spravedlnosti tohoto státu. Nelenil jsem a přesunul se ke svým svrškům. Bohužel stále za akustického doprovodu doslova za břicha se popadajících policajtů.

Když mě pak vedli kamkoli, byl jsem častován jménem Agent. Přitom je velmi podivné, že mi tato přezdívka zůstala i ve vězení, aniž bych tuto svoji humornou příhodu nějakým způsobem ventiloval. Notabene se bavíme o jedné uniformované straně a straně druhé, zamřížované. Náhoda?

Kapitola VI.

Hodinky

Postupně jsem se vpravoval do běhu života na mírovském hradě. Zhola nic jsem nechápal a po mém jeden a půlročním umístěním ve vazbě se jednalo o dost rapidní skok. V cele na vazbě nás bylo 2 až 3 vazebně stíhaných.

S větším počtem lidí jsem se setkával jen u transportů a na vycházce. A tady nás bylo na přibylu až 12 muklů s tím, že výhledově počet vězňů na cele mohl poskočit až na 25 lidí. Představa poněkud zstrašující, nicméně však ve zdejších podmínkách nepřekvapující.

Ale k věci. Chtěl jsem jen naznačit, že jsem byl poněkud vyveden z míry větším pohybem a co je hlavní, nezvyklým počtem lidí. Navíc však s mukly opráskanými vězeňským životem a znalých psychiky „noviců“, mezi které jsem se počítal.

Ano přátelé, distingovaně jsem naznačil, že jsem byl vyděšený, či snad lépe vyplašený, jako beránek mezi vlky. Ne, že bych se cítil býti občanem v rouše beránčím, to určitě ne. Nehledě na to, že k beránkovi jsem měl stejně daleko, jako novopečená mamina k panenství.

Prostě se mi nějak nedařilo zapadnout do šedého muklovského prostředí. Samozřejmě místní starousedlíci, znalí prostředí, velmi lehce

využívali těchto momentů ke svému snadnému obohacení. To jsem měl možnost záhy poznat.

Necelý týden po nástupu na přibyl, začal jsem být dotazován na to, kolik je hodin. Neshledal jsem na tomto nic mimořádného, až na ten moment, že jsem byl téměř při každém dotazu nucen se podívat na hodinky.

Za normálních okolností zcela běžná věc, až na to, že účelem dotazování nebylo zjištění středoevropského času, ale jen a pouze omrknutí si mých hodinek. Ó jak průhledný trik, a já blb jsem to nebyl schopen prohlédnout. Opravdu. Nebyl jsem zvyklý s podobnými živly jednat, protože se na mé pouti životem prostě nevyskytovali a najednou jsem měl s nimi jíst, spát, prostě žít.

Nemohu a nechci házet všechny mukly do jednoho pytle, protože by to bylo nezodpovědné a až příliš jednoduché. Bohužel však mluvím asi o 70% osazenstva. Těch dalších 25%, jsou lidé, kteří si jdou svojí cestou a jen se snaží příliš nevyčnít. Zanedbatelná menšina v počtu cirká 5% jsou ti, kteří se snaží zůstat sami sebou bez ohledu na okolí a mnohdy i s tvrdými dopady.

Kde jsem to zůstal? Aha, už vím, u hodinek. Množící se dotazy na čas, byly vystřídány konstatováním, že mám hezký hodinky. Abych Tě milý čtenáři uvedl zcela v obraz tehdejší situace.

Moje patnácti tisícové Citizeny jsem v předtuše a tahů, na docela slušně vypadající moje hodinky, vyměnil za intenzivně nošená Casia. Na těchto hodinkách byla snad nejdražší baterie. Ale nerad bych ze sebe dělal něco, co nejsem, protože ta moje předtucha měla kořeny už na vazbě.

Setkal jsem se zde s jedním člověkem, kterého jsem už kdysi potkal v paneláku při návštěvě mého ctihodného bratra. Bratr mi ho začal popisovat jako skvělého člověka a ještě skvělejší příběhy, které spolu zažili. Od pohledu mi nestál už tehdy za pozdrav a teď jsem se s ním potkal na vycházce na vazbě.

Bohužel mne poznal díky podobě s mým bratrem, a co víc, on si mne vybral! Hrůza! Hodinu denně vycházka a já poslouchal jeho nesmysly a nebylo kam před ním utéct. Ale k věci. Když zjistil, že znám jednoho advokáta, který ho obhazuje, přišel za mnou jeden den se zajímavým návrhem. Prý mi domluví tohoto advokáta, aby převzal moji obhajobu.

Za normálních okolností velkorysá nabídka, ale v tomto okamžiku ne?! Ano přátelé, vždy je všude nějaké „Ale“, a v tomto případě, nebyla situace odlišná.

Dovětek jeho nabídky v přímé řeči zněl asi takhle: „To víš, domluvit ho nebude problém, ale bude chtít startovní. Myslím, že taková desítka to spraví a garantuji ti, že to pak prokurátor nerozchodí“.

Já na to: „No jo, člověče, ale kde mám vzít teď a tady deset táců?“.

„To nic“, zaznělo vstříc okamžitě mým uším: „dej mě ty tvoje raky a ostatní nech na mě“.

Hned jsem byl na brzdách a vědom si toho, že nejnebezpečnější není hlupák, ale aktivní blbec, hned jsem celou věc zahrál do autu: „To bude perfektní, domluv to a jak budu podepisovat advokátovi plnou moc, dám mu ty hodinky“.

A bylo zametený. Bral jsem tuto nepodstatnou epizodu ale vážně. Další návštěvu změnilo moje hodinky místo trvalého pobytu. Zavčas, dokud jsme si tykali.

Nyní jsem se právě díky mým několika korunovým hodinkám dostával do středu pozornosti. Bohužel však proti mé vůli.

„Dej mě ty hodinky“, vystřídala tato věta holá dotazy na čas.

„Nemůžu“, byla vždy moje lakonická odpověď.

„Proč?“, stále stejná reakce.

„Protože jsem na ně zvyklý a navíc je potřežuji“, povídám a nevymýšlím si.

„Vždyť jsem tvůj kamarád, tak mně je dej“, bylo další pokračování, řekněme taková nadstavba už omletých dotazů.

„Jestli budeme kámoši nevím, ale zatím nejsme a hodinky potřežuji“, mlel jsem stále stejnou písničku.

Jednou při koupání jsem měl sundané hodinky na skříňce u postele. Slováček šel okolo a hodinky vzal do ruky se slovy: „Co je to za značku?“.

Nečekal na moji odpověď a šel ke stolu. Nasadil si je na ruku a pokračoval v psaní. Já na to nijak nereagoval a šlechl dál svoji pleť. Po krátké chvíli se otevřel katr a bengo k nám pustil návštěvu. Byl to mukl z vedlejší cely, kterého přezdívali „Bárt“. Sedl si ke Slováčkovi a začali se bavit.

Hovor běhal většinou okolo denního režimu, co a jak chodí.

Najednou jsem zbystřil, protože jsem zaslechl otřepanou frázi: „Jé, ty máš bezvadný hodinky, dáš mi je?“.

Otázka směřovala na Slováka, ten natáhl ruku s hodinkami, řka: „Jestli se ti líbí, vem si je“.

Bárt nečekal ani na vyřčení nabídky a už mu je sundával z ruky. Nasazené je měl bleskurychle a bavili se dál o úplně jiném tématu. Já byl samozřejmě jak na trní, protože se jednalo o moje hodinky, které však už nebyly na mé ruce, a začaly mi skoro říkat pane. Jako na objednávku se otevřel katr a Bárt se chystal k odchodu.

„Ty hodinky jsou moje,“ povídám nespěle, směrem k Bártovi.

„Ty hodinky mě dal Slováka, tak se nestarej“, vylétlo mu z úst a v mžiku byl pryč.

Katr zabouchl a já se podíval Slovákovi do očí.

„A co jsem měl dělat, když je chtěl?“, vypadlo z něho.

„No jo, ale to jsou přece mé hodinky“, snažil jsem se najít ztracenou půdu pod nohama.

Pokrčení ramen a mlčení, mi bylo odpovědí. Polkl jsem na sucho a začal se opět věnovat péči o své tělo a myšlenky mi v hlavě lítaly jak vosy v úlu.

Asi po hodině, těsně před večerí se otevřel zase katr a dovnitř nakoukl bengo se slovy: „Jsou to hodinky někoho od vás?“.

Koukám a vidím, že drží moje hodinky.

„Ano, moje“, vypadlo ze mě, chvátaje k mřížím, které jsou za katrem (mřížové dveře jsou také na zámek).

Bengo mi je podal a já zahlédl na chodbě křenicího se Barta: „Díky“, řekl jsem ve vší slušnosti a hodinky si nasadil na ruku.

Slovák se vítězoslavně usmíval a říká: „Já jsem ťa len zkúšal, čo budeš robiť“.

Netušil jsem však, že toto bylo takové předkolo dalšího doslova hodinkového maratonu. Hned ten samý den, když jsem šel po sčítáku na televizi, Bart mi v době reklamy pokynul, abych šel za ním. No co, proč ne? A tak jsem šel za ním k oknu.

Moje očekávání se splnilo beze zbytku: „Proč mě nechceš dat ty hodinky“, vypálil mi v ústretu.

A už jsem v tom zase lítal.

„Prostě nedám“, byl můj jediný argument.

A protože jsem byl už znám s mojí řečnickou taktikou, vyrukoval na mne Bárt se změnou, a ne zrovna neoriginální: „Já ty hodinky potřebuji, tak mi je prodej“.

Okamžitě jsem tuto změnu zaznamenal a říkám: „Vždyť ty hodinky nemají žádnou cenu“.

„No vidíš, tak mi je prodej“, byl neodbytný.

„Nemůžu prodávat něco, co nemá žádnou hodnotu, a navíc jsou ty hodinky silně opotřebované“, pokračuji v konverzaci, stoje u okna.

„Dám ti za ně stovku“, říká a očividně se těšil na moment, kdy mu skočím kolem krku spolu se záručním listem a hodinkami.

Pár vteřin jsem se kochal jeho pocitem vítězství, ke kterému chybí už jen smeč, na který bych mu přihrál svým souhlasem s prodejem. Ještě jsem se nezmínil, že Bárt byl podsaditý Róm, který zpíval v místní bluesové kapele a dle mého laického soudu docela obstojně.

„Všiml jsem si, že zpíváš perfektně a blues ti svědčí k pleti“, snažil jsem se zahrát vše do autu.

Přimhouřil oči a horečně přemýšlel.

„Na tom koncertě před 14 dny to nemělo chybu“, dodávám, aniž by se Bárt vymáčkl.

Před 14 dny byl totiž na druhém vycházkovém nádvoří koncert, kde mírovská kapela dělala předskokana civilní bluesové kapele a na které jsem měl možnost posoudit Bártovi kvality.

„Ty seš pěkněj voblbovák“, zaznělo z jeho úst.

„Ty si myslíš, že ti ten koncert nesedl?“, nedal jsem se odbýt ve snaze udržet autovou pozici případného prodeje hodinek.

Jeho přivřená očka byla jako návěstí pro horečně pracující mozek.

„Kurva ty seš ale voblbovák“, držel sice změnu tématu hovoru, ale hned to vzal hákem: „Tobě se zdá ta stovka za ty hodinky málo?“.

Nechtěl se vzdát levného vítězství a hned se cítil být na koni. Jenže si nedokázal ve své hlavě uvědomit, že se poněkud vymykám zažitým zvyklostem za mírovskými hradbami a stále doufal,

že mu skočím na vějičku jak hladový pstruh na umělou mušku.

Jenže skok se nekonal: „Přece nemůžeš po mě chtít, abych ti prodal dvacetikorunové hodinky za stovku“.

Jeho oči se přimhouřily ještě víc a chyběl už jen kouř z jeho hlavy, jak nechápal odvíjející situaci.

„A proč ne?“, snažil se chytit stébla.

„Za stovku si tady přece seženeš super hodinky a ne ty moje šmejdy, které ti ale stejně nedám“, postavil jsem ho před hotovou věc a v duchu doufal, že už dá pokoj.

„Stejně seš těžkej voblbovák“, říká a otočil se ve směru jeho židle a já dodnes nevím, kdo z nás dvou vlastně vyhrál.

Kapitola VII.

Desátý oddíl

V průběhu mého měsíčního pobytu na přibylu jsem byl postupně vpravován do chodu života v mírovském vězení. Spousta drobných příhod mi dávala tušit, že sem nepatřím a snad si mohu s odstupem současných osmi měsíců i podotknout, že patřit nebudu.

Možná zní toto mé tvrzení snad i samolibě, či nadneseně, ale toto si mohu dovolit tvrdit už jen z toho pohledu, že 60% zdejších muklů je skupina lidí, kteří se ve společnosti prosazují prostřednictvím restauračních zařízení čtvrté cenové skupiny, za vydatného sponzorování pracovními úřady.

Zbývající, snad i dle mého názoru přemrštěných 40% muklů by se dalo rozdělit na 10% za normálních okolností i použitelných lidí. Dalších 20% by se dalo zařadit do kategorie intrikářů, kteří za pomoci oněch již zmíněných 60% muklů, se snaží získat „majetky“ ve prospěch své vlastní osoby, avšak bez ohledu na dopad svých intrik.

Dalo by se říci, že ve světlých chvílích a v návalu citů byli schopni pomoci i jinému, méně průbojnému jednotlivci. Na první pohled i bezúplatně, ale s odstupem času si dovolím

tvrdit, že se nejedná o pomoc, jako takovou, ale pouze jen o investici do pohodlnějšího budoucna.

Tito lidé mají vzácnou vlastnost. A to, pamatovat si co komu kdy dali, kdy mu poradili, v čem mu byli nápomocni a ve vhodný okamžik tuto svoji investici připomenout a náležitě i zúročit.

A co zbývajících 10%? To bych viděl následovně a to 7% jsou už kluci, se kterými se dá i bavit o soukromí a ledačos „pustit“ i z přísně embargovaného soukromí. Nu a poslední 3% by se dalo nazvat elitou galerky. Opravdu.

Umí se bavit o ledačems. Rozsah vědomostí odpovídá i jejich provinění a výši trestu. Dokázali přijmout trest tak, jak byl vyneseno, nepočítají trest na dny, nezoufají nad absencí amnestie, ale co je nejdůležitější, nepovyšují se nad nikoho. Jsou schopni nabídnout svou fyzickou schopnost proti bezpráví činěnými oněmi dvěma skupinami (60% + 20%). Byli a jsou to osobnosti, získávající si respekt svým charismatem, které z nich bylo možno i cítit. K tělu si pouštěli opravdu jen ty mukly, kteří odpovídali jejich krevní skupině.

Někde v úvodu jsem předitřel něco jako psychologický profil dnešního mukla. Jeho způsob myšlení, reakce na vznikající situace, řešení problémů vznikajících ve vězení, ale také sahajících i za bránu mírovského zařízení, tedy jakoby do „soukromého“ života.

Ještě bych snad měl podotknout k již napsanému a k dále uvedenému, že se jedná výhradně o můj osobní názor, vzniklý v návaznosti na určité situace, které se snažím zde uvádět bez emocí a dopadu na moji maličkost.

Říkám to přátelé hlavně proto, že v případě konzultace s účastníky jednotlivých příhod, kterých jsem byl také účastníkem a ke kterým bylo potřeba vždy dvou subjektů, by mohlo dojít k rozporu v určitých detailech, které mohly být posuzovány a snad i chápány mojí osobou poněkud jinak, než byly míněny.

Na druhou stranu jde o to, že dostanu-li podnět k vlastnímu úsudku a ten podnět je dvojsmyslný, vyberu si vždy ten smysl, který odpovídá momentálnímu tlaku okolí. Je to totiž velmi složitý proces, který musí mozek vyhodnotit, protože tlaky okolí jsou opravdu děsivé.

Vzniká zde totiž velmi mnoho variant jako pokus o vtip, o černý humor, tzv. „štengr“, oblbování, vyprovokování, záměrné zveličování své velikosti a svého umění v přesvědčování o svém kamarádství za účelem získání určité výhody a spousta dalších a dalších možností. Pokud bych náhodu formuloval situaci jinými slovy, která by lépe vystihovala pojem **náhodu**, dostal bych se k formulaci, že náhoda je pouze uměle vykonstruovaná skutečnost.

Jak si tak přemýšlím, tak si začínám zoufat nad svým slibem psychologického profilu mukla. Je to velmi složitý proces, který se **odvíjí** v hlavách odsouzených.

Navíc, jak jsem již předestřel, se jedná výhradně o můj osobitý názor a jako takový, může být zkreslen mým psychickým stavem v daný okamžik. Musím ale na druhou stranu podotknout, že tyto řádky jsou psány ještě přímo ve vězení a s několika měsíčním zpožděním. Měl jsem tudíž možnost nejen si určité situace vyhodnotit a

zaujmout střízlivý názor, ale vyslechnout si i názor lidí a určitě i kamarádů, které bych si troufal zařadit mezi to mizivé procento lidí, kteří byli ochotni ze své pozice „nedotknutelných“, pomáhat těm, kteří si jejich pomoc zaslouhují.

Jinými slovy, tato mírovská elita má zase určitá kritéria, která jsou-li splněna, dostane se vždy malé množství počítané prsty na ruku, do jejich blízkosti a tím i přijato do jejich elitní „jednotky“. Ono to asi vypadá, že svoji maličkost protlačují někam směrem k Olympu, ale skutečnost byla opravdu taková, že jsem si s nimi poseděl, popil kávičku či čaj, v rámci své uzavřenosti i „pokecal“ a občas i vymýšlel bejkárny, kterými jsme si zpestřovali nudné a jednotvárné dny vězeňského života. Že jich nebylo málo si lze lehce odvodit při údajích, že jsem se svými osmi a půl roky byl mezi nimi opravdu těžkým výstupářem.

A co takhle přátelé opět malou změnu v té šedi mírovského žití? Dobrá, vylovím jednu z dalších a snad i úsměvných historek.

Na naší cele drželi spolu kolchoz dva kámoši, Vávra a Básník. Vávra chodil do práce většinou na odpoledne a Básník mu chystal večeri. Vždy však i s obligátní kávičkou.

Vávra se vracel v 21,45 hodin a hned sfutroval vše, co mu Básník s láskou mu vlastní nachystal. Samozřejmě i s obligátní kávičkou.

Jednou Básník nachystal čtyři krajíce chleba, namazané obsahem konzervy, honosící se názvem „Vepřové maso ve vlastní šťávě“.

Tedy, možná že obsah někdy ležel někde vedle vepře. To nevím, ale máme-li mluvit o obsahu vepřovek, dávaných na Mírově jako studená

strava na celý den, měli bychom mluvit o mastné hmotě, bez chuti a zápachu. Ony čtyři krajíce chleba Básník dochutil cibulí a solí, dal na talíř a jako správný kolchozník zamkl i do Vávrovi skříňky.

Vše bylo pokradmu sledováno Timurovci. Jinými slovy, skupinou muklů, snažících se o zpříjemnění doby, trávené ve vězení. Formou již zmíněných šprtouchlat. U kterých však museli být vždy dva, tedy reprezentanti Timurovců jako aktéry a samo sebou i obětí.

Ostatní spolubydlící byli na číhané v záloze a s potutelnými kradnými úšklebky čekali na okamžik, kdy budou moci řvát smíchy o závod. Ale zpět k nachystané a zamčené večeři.

Alda a El, všemi mastmi mazaní kujóni už ukuli výměnu večeře. Omrkli možnost vysazení dvířek Vávrovi skříňky a už přešli z přípravy teoretické k praktickému činu. Sehnání chleba, paštiky a dalších ingrediencí, bylo už dílo okamžiku. Úmysl byl jasný, nachystat jinou večeři a jednoduše ji vyměnit.

Příprava začala bez zbytečných odkladů a vymýšlení. Chleba se namazal paštikou, posypal se kořením a nahoru se dala nakrájená zelená paprika. Vzhledem k tomu, že koření ve vězení bylo, je a snad i bude úzkoprofilový sortiment, mohlo se bez velkých úvah říct, že tato večeře měla daleko vyšší hodnotu, než ona „vepřovka“ s cibulí.

Aby byl výsledný efekt ještě efektnější, tak na dva krajíce udělal EL hořčicí, kterou dostáváme v malých igelitových sáčcích s ustřiženým rožkem, různé obrazce, jako např.

srdíčko, holubici či vánoční stromeček. Umělecký dojem přímo řičel po odměně.

Vše bylo připraveno pro výměnu a tak jsme šli do akce. Mezi tím, co jsem zaměstnával nic netušícího Básníka, kluci vysadili dvířka u Vávrovi skříňky. Vyměnili poživatiny a uvedli vše do původního stavu. A teď přišla na řadu nejnáročnější část akce a to, asi tři a půl hodinové čekání než přijde Vávra z práce.

Hodina Há udeřila a na celu se otevřeným katrem vrátil hladový Vávra. Usrkl z nachystané kávy a nedočkavě se Básníka zeptal, co že mu to přichystal za překvapení.

„Vepřovou konzervu, cibuli a s chlebem“, odtušil Básník a dál se věnoval čtení u rožnuté lampičky.

Nic netuše, otevřel Vávra svoji skříňku a hledá nachystaný žvanec. Pouze viděl chleba s paštikou, hořčicí a paprikou, avšak vepřovka s cibulí nikde.

„Kams to dal?“, volá na pár metrů vzdáleného Básníka.

„Vždyť ti říkám, že do skříňky“, nechce se nechat rušit od čtení.

„Tady nic není“, skoro zoufale říká Vávra: „přeci nejsou slepej“.

Skříňka s rozměry cca 60x60 cm a dvěma poličkami opravdu neskýtá příliš mnoho prostoru na schovávanou. Osazenstvo naší cely, skýtající v té době rovných 25 kusů muklů se v plném počtu začínalo dusit, pokašlávat a ti nejotrlejší sedě u stolu, tiše nezúčastněně debatovali.

Básník už nezvládl situaci a odložil knihu a vyrazil na pětimetrovou objížďku směrem

k Vávrovi. Ten skloněn, čuměl do skříňky, jak bacil do lékárny, tiše trpějíc hladem. Básník přišel a jen tak mimochodem se sklonil k němu a zavětril průser!? Tak tam čuměli oba dva, opravdu jak vyorané myši.

„No to, to, to jsem přece nedělal já, opravdu jsem ti nachystal vepřovku“, říká Básník a vytáhl vpašované pokrm.

Vánoční stromek z plnotučné hořčice na jednom krajíci a srdíčka s holubičkou na krajíci druhém. Výraz v jejich obličejích nám byl odměnou za žvanec kvalitní stravy, kterou jsme si odtrhli od huby a dali na oltář humoru.

Ale to už jsme řvali jako zvířata. To nebyl smích, opravdu. Byl to doslova a do písmene řev. Oba aktéři už chytili vítr do plachet a s troškou nuceným smíchem se přidali k všeobecnému veselí.

Celá taškařice byla ukončena rekordním výkonem v požívání chlebů. Jako jediný účastník vyhrál tuto soutěž s rekordním počtem „sežraných“ osmi krajíců chleba. Pro moji osobu však z tohoto úspěšného pokusu o humor vyplynulo ponaučení, nestrkej frňák do cizích válu.

Byl totiž okamžik, kdy jsem přinesl ony čtyři krajíce s vepřovým masem a cibulí, protože u mojí skříňky bylo výborné místo pro odkládání přebytků. Dva páry bodavých pohledů totiž zaujali takové zaujaté stanovisko, že já v tom mám největší podíl. I když byl opak pravdou.

Samozřejmě pokusů o útok na naše bránice bylo spousta a snad jako nejvděčnější bych si dovolil jmenovat ještě jeden - Zašitou nohavici u pyžama a to v horní části, takže noha patřící do příslušné nohavice, stále klouzala do již obsazené nohavice. A není nic humornějšího, než

poskakující a sakrující obnažený chlap a samozřejmě i smíchem řvoucí smečku vtipálků.

Musel jsem zdůraznit i tuto vynikající formu o přežití ve vězeňském prostředí. Humor je opravdu vynikající prostředek pro ventilování různých stresů, kterým jsou muklové denně vystavováni a to v počtu hojném. Nehledě na to, že okolo sebe tito autoři někdy snad i černého humoru, šíří smích a očekávání smíchu, na rozdíl od jiného typu muklů, kteří kolem sebe úmyslně šíří strach při posilování svých pozic „nedotknutelnosti“.

Kapitola VIII.

Taktika

Snad jsem se už někde v úvodu zmínil o výrazu MUKL, který pro malé opáčko vznikl za totalitního režimu, představující vlastně zkratku M.U.K.L.

Smysl této zkratky vycházel ze skutečnosti a to z chování nejen bachařů k vězňům, tak i postoje vládnoucího režimu k uvězněným občanům, kteří byli souzeni dvakrát - nejen odnětím svobody v řadě první ale i odnětím lidských práv v řadě druhé. Konečně jsem se dostal k rozuzlení zkratky MUKL a to je „**M**už **U**rčený **K** **L**ikvidaci“.

Dříve také a to se mi potvrdilo od muklů, kteří byli v čase nepřetržitém ve vězení i 17 let (ač byli odsouzeni v prvopočátku např. na pouhé 3 roky), drželi vězni při sobě. Zřejmě nastoupila nová doba a nové mravy. Jinými slovy, dříve dělali kriminál kriminálem bachaři vězňům, ale dnes dělají kriminál těžším vězni sami sobě. Je to až k nevíře ale je to tak. Všechno je jen otázka psychiky - urvi, co urvat můžeš a co urvat se dá a na druhého se vykašli.

Celá problematika tkví v tom, že mezi vysoké tresty a to se bavíme od osmi let do patnácti, jsou odsuzováni lidé, kteří nemají co pohledávat mezi vězni odsuzovanými na tak vysoké tresty. Přitom se jedná o krádeže, které

zasluhují pár kopanců do zadku nebo snad jen nějaký ten alternativní trestík, ale také jen opakovaným krádežím či rvačce se plní vězni s vysokými tresty se zvýšenou ostrahou. Můj čistě soukromý názor je, že tady se dostávali k sobě lidi, kteří byli od sebe vzdáleni nejen mentálně, ale i povahově a názorem na život.

Dnešní muklové se snaží ze sebe dělat něco, co nejsou a na co vlastně v životě nikdy mít nebudou. Přímo koníčkem se stávalo to, co kdo o sobě rozšíří a jaký byl na svobodě vlastně bombardák. Nejednalo se však vždy o nadsazování a zveličování svých kvalit. Hlavně však v tom smyslu, co všechno napáchal, co pokradl, kolik vlivných lidí mu vytahovalo peníze z kapes a jací že mafiáni mu vlastně zobali z ruky.

Ne zřídka se stávalo to, že mají zakopané peníze v množství „hafo“, nakoupené mercedesy, bavoráky v garáži, byty a zlata co neunesoš. Přitom se pravidelně chodili hlásit o sponzorský příspěvek státu pro nezaměstnané a sociálně slabé vězně ve výši rovných 80 kaček českých, též nazývaný sociální příspěvek.

Stejně tak i kamarádšoft. Zástupy kamarádů, kamarádek, kteří jim snesou modré z nebe, ale přitom dostanou dopis jedenkrát za měsíc a to prosím v tom lepším případě od soudu. No a o návštěvách už vůbec nemluvě.

Nelze samozřejmě tuto problematiku globalizovat, to bych uškodil spoustě klukům. Ono „rádo by“ vychloubání, ale i proklamované pomlouvání a intriky, patří prostě ke způsobu jak si lépe upevnit pozici. Notabene je právě toto to, co se od dnešního kriminálu nedá navzájem oddělit. Prostě jiná doba, jiný mrav.

Přitom se nejedná o presentování skutečnosti, ale jen o interpretaci nesmyslných a pravdě vzdálených výmyslů. Nejčastěji používané názvosloví - mrdkoš, mrdka, zmrđ, buzik, buzerant apod. A tady se právě láme chleba.

Úkolem pomlouvače je, vzbudit pozornost u nově příbyvšího mukla např. radou co má udělat, aby se měl lépe. Tedy více jídla, lepší jídlo, ovoce, novou košili nebo např. i přešité sintry (samozřejmě v rozporu s vnitřním řádem). Samozřejmostí je nabídnutá pomoc a kupodivu vše klape, dokud se platí či dává cokoli. Pak je skutečně všechno O.K.

Jenže rozkoukáním a zjištěním pravého stavu věcí, dochází k určité korekci názorů a také první odmítnutí pomoci. Z toho ale plynoucí reakci v tom lepším případě pouhé hanebné názvosloví.

Mnoha muklům však pomluvy nic neříkají a svůj názor si udělají sami. Jedná se však ke skutečnému počtu vězňů na Mírově, jenž je bratru 350 kousků opravdu jen o mizivé procento.

Snad se mi podařilo trošku srozumitelným, ač nesouvislým způsobem objasnit myšlení a jednání muklů ve vypjatých situacích i něco prevence proti vzniku právě těchto vypjatých situací.

Z těchto mých úvah či snad i lépe čistě osobních dedukcí, bych si troufl konstatovat v čase přítomném, že vězni jako takoví by spíše zasluhovali veškerá odvozená synonyma významů slov ochotník či herec.

Jakkoliv jde slovo „mukl“ skloňovat ve všech pádech, přesto nezoufejte přátelé, oprostěte se od melancholie, vkrádající se do

vaší nálady a proto vzhůru do dalších dnů muklovských, protože je stále ještě o čem vyprávět a snad i o něco zábavnějším způsobem.

Kapitola IX.

FAUX PAUX 2

Touto kapitolou přátelé bych vám chtěl opět vyzdvihnout svoji problematickou osobu, která však své trapasy vyráběla jak na běžícím pásu, ale určitě ne s úmyslem někomu škoditi. Spíše naopak.

Vše jsem nechával na úsudku druhých. Byl-li úsudek záporný, bylo to opravdu stanovisko zaujaté na ne zcela reálném základě, ale jak jedno lidové rčení říká: „Komu není rady, tomu není pomoci!“.

Zcela pravidelně však k mojí totální smůle, bylo mukly zaujímáno stanovisko ve smyslu povyšování se nad druhé či snad i jinak řečeno - ponižování druhého a nejlépe veřejně.

Možná však bylo tohoto výrazu v několika případech použito jen z důvodu vyvolání konfliktu, nevím. Ale protože mých konfliktních situací nebylo mnoho, zato ale vždy smrděly rvačkou, zmiňuji se proto i o tomto momentu.

Také i proto, že by se mohlo i vám přátelé zdát, že jste osobou „bezáhonnou“, a proto ještě před mým odchodem na ošetřovnu si dovolím citovat krátké rčení klasika: „Každý svého štěstí strůjce!“.

Následuje můj další trapásek, při kterém jsem měl jako ve většině mých předešlých trapasů - máslo na hlavě. Samozřejmě, jak jinak, že?

Nazvěme tedy tuto moji krátkou kapitolku s nadhledem mřížované noblesy - ošetřovna.

Předně, denním oděvem mukla jsou sintry, jinými slovy oděv, kterému se každý, kdo může - vyhne. Na vojně to byla uniforma, která by se dala částečně k sintrům přirovnat a říkalo se jim kopřiváky. Kousavý materiál, leč odolný. A když se jim snažil vyhnout každý, tak proč ne i já?

No vida, dokonce máme i stejný názor. A copak to k tomuto úřednímu ústupku vlastně potřebujeme? Přeci lékařské dobrozdání a jen a jen zdravotní potíže, pramenících z vyfasovaného slušivého oděvu.

Jářku, říkám si, když to zvládli jiní, tak proč ne ty? Navíc osoba znalá nemocničního prostředí, fíglů a fines, sledující vždy žádaný směr. Proto jsem již na vazbě v předstihu událostí, vypečeně pěstoval na svém těle několikero pupínků, kterýchžto jsem chtěl v inkriminovaný okamžik „zneužít“ k získání kýženého lékařského potvrzení, dosvědčujícího moji alergii na ústavní oděv. To mi mělo napomoci k získání černých montérek (cca od roku 2003 zrušených), namísto nelákavých sintrů.

Jednoduchý plán, že? A tak vzhůru do akce!

Perfektně jsem si zajistil jistou pozornost kožního lékaře v brněnské vazební nemocnici. A dostal jsem i mazáníčko, heč! A nyní nastal čas zúčtování zosnovaných plánů. Čas činu a odhodlání.

Po měsíčním pobytu na příbylu a mém zařazení na desátý oddíl mezi prvotrestané, dozrála situace do té míry, že jsem se rozhodl pro zahájení akce „kožní“.

Asi po třech týdnech jsem se probojoval ke kožnímu lékaři. Úsudek na kožního lékaře rodu ženského, jsem měl možnost slyšet už na cele i v samotné čekárně, aniž bych cokoliv inicioval. Nic moc, ale neházejme flintu do žita přátelé. Notabene ještě jsem ani nezačal a už bych se řítit do cílové rovinky, aniž bych vyloudil na vašich rtech alespoň náznak úsměvu.

Nyní vzhůru na ošetřovnu, vyměnit mříže na cele za mříže v čekárně. Kožní lékařka nebyla místní, ale dojížděla stejně jako její kolega kožní lékař. Ten byl v porovnání s již zmiňovanou paní doktorkou v muklovském žebříčku hodnot na pozici nejvyšší, čiže „BOŽÍ“. No a my popojedeme.

V inkriminovaný den jsem byl vyvolán z cely a odveden na ošetřovnu, tedy spíše do čekárny mezi hejno prášků chtivých občanů kolegáčků. Všichni pacienti jsou totiž houfně odváděni a sardinkováni do ne příliš prostorné zamřížované čekárny, bez oken s rozměry 2,5 x 5 metrů. Pokud byl někdo zdravý než vyrazil k lékaři, tak jím určitě po návratu nezůstal.

Ke kožnímu nás ten den šlo osm. Protože kožní oddělení fungovalo jen jednou za týden vždy ve středu a tak se nám ti muklové pacoši poněkud nahromadili.

Už první vrátivší se mukl peprně klel: „Aby tu sviňu šlak trefil“, a odplivnul si na zem.

My ostatní, co jsme byli nastartováni ke kožní lékařce, jsme začali obracet oči v sloup a přitakávat. Situace se začala stávat vážnou,

nikoli však zoufalou. Holt, kdo sedal na cestu zločinu a nechtěl po ní kráčet v sintrech, musí občas překousnout bohužel i nějaký ten ústrk. Je-li páchán bachařem, vychovatelem, soudcem či snad lékařkou, co na tom. Nikdo nikoho nenutil chodit po hraně a čekat, až jak foukne vítr.

Jak jsem si tam tak seděl, měl jsem dojem, že ti mí favorité pro kožní lékařku, mi v gatích poněkud vybledli a začínal jsem se cítit po čertu zdravěji.

Asi po dvou hodinách to vypadalo, že se blíží řada na mě, a tak jsem se v rámci stísněného prostoru přesunul ke katru. Jak jsem tak koukal, tak jsem byl stejně poslední odvážlivec, co se rozhodl pro kožní ordinaci, protože ostatní páni kolegové šli k místnímu lékaři.

Přišel bengo a vyžádal si moji maličkost strohým vyvoláním jména přes katr.

„Dneska tady máte ale fofr“, prohodil jsem soustrastně mezi tím, co cvakal zámek.

Zvedl hlavu a s takovým odevzdaným úsměvem prohodil: „Tsss, dneska brnkačka, to máte vidět pondělky, to je masakr“.

Znělo to zasvěceně, ale hlavně s ohledem na to, že čekárna nebyla mojí domovskou stanicí. Soustrastně jsem pokýval hlavou a předpisově počkal na povel „VPŘED“.

Bengo mi otevřel ordinaci, která byla hned vedle katru, a já nesměle vykročil.

Vcházeje do ordinace jsem se spíše ze zvyku, než ze zvědavosti rozhlédl po místnosti a snažil se podle uspořádaných věcí v ordinaci odhadnout povahu ordinující lékařky a moji

eventuelní strategii. Získání úlev pro odložení sintrů nebylo zas až tak snadné, nehledě na to, že jakékoliv simulování čehokoliv, bylo je a bude po zásluze odměňováno! Díra.

Tento můj strategický úkon pro získání určitého nadhledu byl však zcela zbytečný. V místnosti byl jen stůl s psacím strojem, židle pro pacienta, pár nachystaných zdravotních karet pacošů, pojízdné lehátko sloužící jako posed pro dozorce, sestra, bengo a samotná lékařka.

Ta seděla zády k oknu přímo proti dveřím, tedy i mě. Fešná to blondýnka, starší ale báječná, prostě moje krevní skupina. No jo sakra, taky už nejsem žádný puboš, pouze se na mne celkem pravidelně projevuje tzv. přechozená puberta.

Zády ke mně si to hová sestra a obě diskutujíc o včerejším filmu z televize.

„Bingo, ani si neškrtněš vole“, běží mi hlavou.

Bengo se obkročmo rozvaluje na rožku volného stolu, notně vyleštěném od posedávajících uniforem s nohama položenýma na pojízdném lehátku. Přitom opodál stojící židle, zejíc prázdnotou mu pranic neříkala. Musí přeci dát najevo nějakou tou formou svoji úřední nadřazenost a nadvládu nad davy, prostě Hollywood hadr.

Došel jsem ke stolu, za kterým seděla paní doktorka a zůstal stát u patientské otáčivé stoličky, čekaje na nějaký ten pokyn. Dbalý nikoli vnitřního řádu, ale spíše bontonu vůči zajetým společenským pravidlům.

„Posadte se prosím“, řekla mi švarná doktorka mezi řečí a začala se pro změnu věnovat psaní nálezu předešlého kolegy vězně, na psacím stroji.

„Myslíte na tuto židli?“, otázal jsem se obratem uctivým hlasem, bez sebemenšího podtónu a ukázav na ono točivé, patientské sedátko.

Ztuhla a zjevně přemýšlela o tom, aniž o milimetr zvedla hlavu, byla-li otázka formulována s podtextem ironie či nikoli.

Riskla to a opět bez sebemenšího pohybu hlavou vcelku i mile ba dokonce s graciousostí ženy s velkým „Ž“, která umí velet i jinou formou než povely např. „vpřed“ a která si je toho i vědomá, odpověděla: „Ano“, a pokynula mi směrem k sedátku.

Bezelstně jsem vykročil k nabízené stoličce a usedajíc na ni ze mě vypadlo: „Děkuji vřele“.

Něco se muselo stát, protože doktorka přestala psát, sestra přestala šustit papíry, bengo se přestal na stole vrtět a ztuhl. Navíc se oběma ženám nezvykle rychle zvedly hlavy a obrátily se mým směrem.

Lehce pozvednuté obočí doktorky svědčilo o reakci nazývané „údiv“. Pokud byl někdo okamžitým pánem situace, tak já to rozhodně nebyl.

„Něco jsem udělal špatně?“, zeptal jsem se přiškrceným hlasem a začal jsem se ohlížet po jiné stoličce, určené pro pacienty mého zařazení v domnění, že jsem zasedl místo někomu jinému.

„Sedíte kupodivu správně“, zaznělo mi v uších.

A měla pravdu, protože k sezení u stolu jiné místo již nebylo.

Nejistě jsem se pousmál a zavrtěl sebou na stoličce, maje před očima mé nevýrazné leč šlechtěné pupinky.

Připadal jsem si jak trubec před číší medu, čekající na povolení k líznutí.

„Vždyť ty sintry nejsou zas až tak špatný“, běželo mi v hlavě stále dokola, jako špatná reklama v televizi.

Přemýšlel jsem si mezi tím, co doktorka začala opět dopisovat kartu. Jak ji mám naznačit, že jsem zdravý jako buk a k simulantovi mám daleko, stejně jako k alergii na sintry.

Vždyť mi jde jen a jen o ty pitomý sintry, tak snad to ta doktorka pochopí a neocení moji snahu jako špatným divadelním představením, náležitě hodnotíc můj výkon.

Že bych to svedl na mladickou nerozvážnost? Hm, to mi určitě nezbaští, protože k mladické nerozvážnosti mám daleko, stejně jako k pubertákovi. Hrozné dilema. Moje oblíbená výmluva, že jsem si spletl dveře, by byla pravděpodobně přijata s nevolí.

Kdybych si nehrál na frajera a někoho se zeptal, jak to chodí, určitě by mi huba neupadla, ale takhle? Už jsem se v duchu viděl, jak si to pochoduji k cele, nazývané „dírou“.

„Tak copak to máme“, nemilosrdně mě doktorka koplá do reálu přímou otázkou, koukaje se do mé karty.

„Víte paní doktorko, sintry smrtelně zranily mé tělo a to začalo toužit po černé barvě“, slyším někoho mluvit.

Jéžiší, vždyť jsem to byl já sám!? Jen ty krokodýlí slzy mi chyběly.

Doktorce povyskočilo obočí a cuklo u koutku úst.

„Panečku, ta doktorka je asi jen třída. Službou ve vězení kovaná, díky muklům čtyřikrát kalená. Totálně bez konkurence“, tohleto i jiné mi letělo hlavou.

„Ukažte mi to“, špitla její ústa

Obnažil jsem své ztepilé tělo a ukázal na své pěstěné pupínky. Naklonila se směrem ke mně a já ucítil její parfém. Héééergot, to bylo hodně dávno, co jsem měl potěšení nasát na plný prdy vůni, výdobytky to chemického průmyslu.

Nakloněna dopředu, bedlivě sledovala mé tělo šlachovitého horala, protože ty pupínky řádně šlechtěné a pravidelně mnou ošetřované, byly opravdu malé, leč byly.

„A na přirození je máte taky?“, řekla po chvílce a zjevně se kochala mým váháním.

Sakra, stačilo jí pár vteřin a jsem na lopatkách jak mimino při přebalování.

„Hochu, těs nedorost“, řekl jsem si v duchu a zatroubil na ústup.

Ale jak vypadnout z ordinace a bez následků, to jsem neměl ani tucha. Vteřinka pouhá, ale nečekaně krátká.

„Kdybych se nestyděl, ukázal bych, sázka?“, snažil jsem se udržet ve hře.

„Ukázat“, vystřelila od pasu a už jsem se vezl.

Móóóc dobrá doktorka, ta mi dává. Doktorka byla jak Napoleon na bílém koni. Ona se totiž vůbec nedívala na důvod moji návštěvy, ale výhradně mi zírала do obličeje, jak střídavě

blednu a rudnu, nevěda co činiti. Zcela zjevně se bavila a veřejně se kochala tím, co jsem si navařil. Do ordinace jsem vplul jak primář na vizitu, ale odtud vymajznu jak nedomrle.

„A co moje pověst?“, byl jsem v koncích, doufaje jen v nakopnutý zadek.

Někdy a někde jsem slyšel rčení, že kalich hořkosti se musí vypít až do dna. Doufaje v pozvolné usrkávání, jsem měl tendenci ustupovat, stále však se spuštěným kalhotama a obnaženým tříslem.

Jenže ouha, ženská, když jednou vezme otěže do rukou, vyrvat jí je, je zcela nemožné. A bylo zle. Tedy se mnou. Navíc byla asi zvyklá na komunikaci s muklama a jakýkoli dialog z její strany byl předem nepřístupný, a teď takové motovidlo, jako já. Tak jaképak srkání z kalichu. Tady máš, pij a naráz.

„Takže tam opravdu nic nemáte?“, zněla rajská hudba mým uším.

Šíleně se mi ulevilo, ale oddechl jsem si až moc i přes snahu, moji nemoc sfouknout ze stolu. Doktorka významně pohlédla na sestru a už se chystala zvednout mnou hozenou rukavici.

„Opravdu tam nic nemám, to bude asi jen zaražená puberta“, nenapadlo mě říct nic blbějšího.

Snad jsem mohl odejít i se vztyčenou hlavou, ale po tomto již vyřčeném souvětí, mi osud v podobě paní doktorky kožního oddělení ve věznici Mírov, přichystal malý očištec.

Doktorka vážně pokývala hlavou a odtušila: „To budeme muset dát pozor, aby se nám ta infekční puberta nerozšířila“.

A báb ho, ani jsem si neškrt.

„Dvakrát denně sprcha, a dvojí mazání“, pokračovala ve vítězném tažení a opět se kochala svým výrazem ve tváři.

„A bude hůř“, zabublalo mi v hlavě varování, leč pozdě.

A taky že jo. Sestra nezaújatě vstoupila do naší odborné debaty se slovy: „Máte se kde koupat?“.

Už po několikáté jsem zalapal po dechu a v hlavě se mi mihla recepce obyčejného hotelu, kde sprcha na pokoji, patří k standardní výbavě.

„To je jedno sestři, necháme si ho tu 10 dnů a za 14 dnů kontrola“, páni ta doktorka válela, když jede, tak jak tank.

Se zlomeným hlasem a podkopaným zdravím jsem jen špitl: „A co ty 4 dny?“

Recepce hotelu se rázem změnila na nádražní čekárnu.

„No jo, a co ty čtyři dny?“ držela nečekaně sestra basu se mnou.

„Dáme ho zpět na celu a pak si ho necháme přivést na kontrolu“, říká MUDr., zasunujíc mezi tím moji kartu do stroje, nazývajícího se psacím a již se jala vypisovat vše potřebné, pro moje přemístění na ošetřovnu.

Z ordinace jsem odcházel zcela zostuzen, pokořen, bez černých montérek a v sintrech. Navíc však i se vzpomínkou na brněnskou vazbu a jednu krásnou indulonu.

No a teď jsem bohužel na ošetřovně, sám samotinký už týden, dívaje se do kalendáře. Píše se datum devatenáctého srpna, léta páně

dvoutisícího prvního a to je sobota, desátý den mého léčení.

Nevěřím vlastním očím a přemýšlím si, kdo bude ten šťastlivec, co mi za 4 dny umožní můj přesun mezi živé mukly.

Sobota.

Lebedím si tedy dál na samotě, nikoliv však u lesa. Dvakrát denně se s úředním svolením sprchuji a mažu kvalitním krémem (jeden na noc, druhý na den). Pletť mám jak mimino prdelku a zakládám první řádky toho, co vám milí přátelé letí před očima a přemýšlím o tom (ono to skoro vypadá jako by bylo čím), jestli je vhodné začít trapasem.

Vždyť se není čím chlubit, leda snad tím, co jsem to za magora. Ale co, už jsem začal, kostky jsou vrženy a proto snad i někde mezi vzpomínkami utrousím další můj nepřehlédnutelný trapas z dlouhé to řady, mých osobně prožitých průšvihů.

Jo, málech bych zapomněl - indulona. To bude další povídání, ale teda nevím, nevím. Je to fakt trapas, ale co, od toho jsou trapasy. Takže pokračování příště.

Kapitola X.

Kultura

Tak a honem z pro někoho snad i úsměvných trapasů do surové reality. Právě proběhlo proklamované magické datum se samými dvojkami. Nejde tak ani o onu magickou dvojku a už vůbec ne o to, že by to měl být šťastný den. Spíše ale o tu krásnou jedničku z oblasti numerologie a jednička přátelé, to je počátek všeho!

Diskutabilní, rozumím, ale o tomto není tohle povídání. Spíše bych se chtěl zaměřit na kulturní vyžití za zdmi mírovského hradu.

Možná bych mohl začít tím nejlevnějším způsobem trávení volného času a bavit se o tomto. Bohužel ale přitom vypnout tu část těla, která by měla být za normálních okolností nejnamáhanější - tedy hlava.

Koho napadla televize, tak trefil do černého. Ano přátelé, je to tak. Televizor je z pohledu vězeňské služby opravdu ten nejdostupnější způsob, jak zabavit davy lidí, aniž by s tím byly spojeny jiné výdaje než zakoupení televizorů.

Vězeňská služba na Mírově totiž zaměstnává mimo jiné určitě víc jak desítky lidí jen proto, aby měli na starosti kulturní vyžití odsouzených. A právě onen již zmíněný televizor je určitě vynikající prostředek pro ukrácení dlouhé chvíle.

Navíc kupodivu nepotřebuje žádnou kontrolu, přípravu ani žádné složité nakupování pomůcek pro realizaci nových nápadů.

Na druhou stranu však musím podotknout, že jako „součást“ kulturního vyžití je tento výtěžek moderní společnosti výborným přínosem. Ano, přínosem ano, nikoli však páteří.

Musíte si však přátelé uvědomit, že právě televizor je jedinou spojnicí s civilizací pro mnoho odsouzených. Nehledě i na to, že už jen zpravodajství ze všech oblastí bylo, je a bude nejsledovanější

Katastrofální byl v tomhle směru mnou shledán jeden fakt. Kdyby bylo možné sledovat televizi po večerní kontrole počtu vězňů, tedy po 19.00 hodině, bylo možné odejít z kulturní místnosti (cela), kde byl televizor.

Tam se muklové zavírají a ve všední dny v 23.00 hod se vyzvedávají a odvádí do cel. Ale oč vlastně jde přátelé? Mnoho vězňů by šlo na televizi jen z důvodu kouknutí se na Televizní noviny - PRIMA od 19.00 hod vysílá zprávy, Česká televize v 19.15 hod a další televizní stanice Nova vysílá zprávy v 19.30 hod. Z toho se dá snadno odvodit, že lze v průběhu hodiny shlédnout na třech televizních stanicích události daného dne.

A v čem je vlastně jádro problému? Přece v tom momentu, že ti, kteří jdou na televizi jen a pouze na televizní noviny, museli v zavřené kulturní místnosti respektive uzamčené cely vydržet až do 23.00 hod, kdy byla podle vnitřního řádu tato doba vyhlášena jako večerka pro televizní diváky a kdy se muselo vydržet u televize sedět hrozivé 3 hodiny, naprosto

zbytečně a koukat se na programy, které byly na okraji zájmu právě té skupiny, toužící jen po událostech dne. Jinými slovy to byla určitou formou i spojnice mezi civilním životem a děním za hradbami mírovskými.

A co takhle kompromis? Říkám kompromis? No jo, kompromis a proč vlastně? Tak to teda ne! A proč vlastně ne? Protože takový přepych si nikdo nedovolí, vždyť vězeňský řád je jasný, tak proč by si měli dozorcí komplikovat život, no řekněte sami?

Když už jsem ale u toho pomlouvání, tak musím chtít, nechtít také vyzdvihnout i kladnou stránku již zmíněného nosiče informací. Jedná se o to, že v určité momenty působí televize na vězně „velmi“ blahodárně a to nebudu prosím opomíjet jejich intelekt. Spíše by se to týkalo těch, kteří by mohli být řekněme na průměru, co do koeficientu inteligence, jen neměli možnost býti sečtějšími, ale jinak měli inteligenci vrozenou.

Mám na mysli třeba i konkrétní věc a to televizní soutěž Milionář na Nově. Situace byla taková, že se muklové předháněli v odpovědích a v mnoha případech byli i úspěšnější, než přímí účastníci soutěže. Celý můj dojem z této celé situace byl a je, že jim stupeň obtížnosti a samotná úspěšnost typů, pomáhala v upevňování v určitém směru jejich sebevědomí.

To jsem mohl opravdu posoudit z toho, že i v průběhu následujících příštích dnů, byly na přetřesu otázky a jejich správné odpovědi. Proto si myslím, že pro tuto část muklů, která měla problémy s psaním či jejich vyjadřování, bylo opravdu jen na úrovni vězení, ale inteligence

jako taková jim byla dána přírodou. Samozřejmě že ne ve všech případech, ale tuto problematiku nechejme povolanějším.

Než načnu jiný soudek, dovolil bych si ještě využít tohoto momentu k uvedení jednoho úsměvného případu, právě z již zmiňované televizní soutěže „Milionář“.

Byla dána otázka, kolik loupežníků bylo v pohádce o Alibabovi. Nabídka byla a) 10 za b) 30 a za c) 40. Otázku zodpovídala asi padesátiletá žena, co by soutěžící a do konce v prvním kole. Tedy otázkou za 1000 Kč.

Bez naprostého zaváhání odpovídá soutěžící za a)! Pan Čech, který Milionáře konferoval, se bez hnutí brvy opatrně ale naprosto zřetelně dotázal: „Jste si jistá?“.

„Ano“, odpověděla úsečně ona soutěžící.

„Jste si opravdu stoprocentně jistá?“, stále nechápal pan Čech, dávaje ji tímto nepřímou šanci na změnu počtu loupežníků.

„Ano, jsem si stoprocentně jistá“, byla stále neoblomná.

A tak se zadala odpověď za A). Přátelé, co se stalo v tento moment, si jistě dokážete představit - HROBOVÉ TICHŮ.

Myslím tím u nás na kulturce. Ten, kdo znal pohádku Alibaba a 40 loupežníků prostě nechápal. Ten, kdo ji neznal, ale slyšel o ní, si mohl být trochu nejistý a trochu vyčkával. Že by byl ale mezi námi někdo, kdo by nevěděl, tak to ani náhodou.

Teď ale nastal moment, kdy se místo kýžené zelené barvy u odpovědi A), rozsvítila barva oranžová, značící chybnou odpověď. Řev a bouchání

do stolů, židličkami o zem. No prostě rachot, rovnající se bitevní vřavě. Nikdo nic nechápal, jen to, že ona nevěděla a ON věděl.

Tak to byl jeden z momentů, kdy si všichni vězni, sledující tento pořad, doslova zocelili své ego. To bych mohl opravdu z mého pohledu posuzovat jako obrovským přínosem.

Dalším kulturním vyžitím byla četba. Byla k dispozici knihovna s nepřebornou škálou titulů v poměrně širokém spektru. Avšak co do množství možnosti výběru poněkud chudší. Nicméně zde byla nabídka opravdu pestrá.

Samotné půjčování však mělo dva velmi závažné nedostatky. Prvním z nich byl čas pro výměnu. Ten byl zhruba 20 - 30 minut a s ohledem na množství asi 20 až 25 muklů a s tím, že se ještě musely knihy vracet.

Čímž se samotná výměna podobala přespolnímu běhu, při kterém se poklusem mezi regály zmocnil pádící mukl knihy, kterou pak vyměnil u jiného regálu za jinou knihu.

A jsem u druhého nedostatku a ten byl ještě horší, než těch pár minut na získání knihy, protože ty neměly nikdy své místo. Vzal-li člověk jeden regál útokem metodou postupnou, tak v tom samém regálu byly při další výměně naprosto jiné knihy.

Při možnosti návštěvy jedenkrát za týden, to opravdu mělo z kulturou pramálo společného. Proto si vězni vymysleli metodu jinou a knihy si vyměňovali již v průběhu přemístění z bodu A do bodu B, respektive při přemístění z cel a oddílu do knihovny. V knihovně se pak už jen zaznamenala tato výměna a získalo se tak trochu času pro

samotné bloudění mezi políčkami plnými hodnotné literatury.

Nemohu v tomto místě neupozornit na zajímavou knihu a to „Hrad plný bláznů“, kterou napsal bývalý vězeň Mírova. Novinář. Bohužel se mi do dneška tuto knihu nepodařilo najít, abych si přečetl názory jiného mukla a eventuálně se vyhnul pasážím, které by byly již v této knize uvedeny, protože by se z mého pohledu mohlo jednat o „nošení dříví do lesa“.

Ovšem neodmyslitelnou součástí kulturního života byl také sport. V tomto odvětví bylo uděláno pravděpodobně na Mírově i zadost. Hodina fotbálku či basketbalu v době vycházky, odpolední hra ping pongu, nebo posilovna.

Dále organizování turnajů v šipkách, stolním tenisu, šachů nebo různých kvízů. Ano, bylo toho dost a dost. Ale snad právě proto, že to organizovali muklové sami, vždy však pod patronátem vychovatelů, nebo příslušných pedagogů.

Nejdůležitější a snad i nejnáročnější součástí kultury je vzdělávání či snad lépe – studium. Můj osobní poznatek je ten, že součástí odnětí svobody je takové jemné, nenásilné opláchnutí závitů, umístěných v hlavě a ve slabých chvílích nazýván i mozkiem.

Možná z pohledu nezúčastněné osoby výrok, užitý mojí maličkostí snad i s nadsázkou. V mnoha směrech jsem ochoten ze svých tvrzení i ustoupit v případě protichůdných argumentů. V tomto tvrzení však neuhnu ani o píď. Opravdu.

Abych snad ale neplácal jen veslem o vodu. Vzhledem k mému malému vytížení, přeřdu do

činnorodé aktivity. Pokusím se o obhajobu mého tvrzení i rád a snad i stravitelnou formou.

Předně, co se děje s vězni, uzavřených třeba i 10 let a více. Především ztráta vyjadřovacích prostředků neboli komunikace. Stálým omíláním stejné tematiky dochází ke ztenčení slovní zásoby.

Na druhou stranu však musím poznamenat, že se rozšíří obzory v pohledu na ne příliš lichotivé názvy pohlavních orgánů a hromady jiných nadávek, nutných však k upevnování svého JÁ z pohledu ostatních muklů. Ve vězení, teda alespoň v mírovském, platí jeden nepsaný zákon a to, že čím víc někdo dává najevo svůj názor a čím sprostěji, tím si víc připadá jako chlap.

Musím však předestřít, že to neplatí v celých 100%. Můžeme však mluvit minimálně o 85% osazenstva. Pojďme však dále. Společně s mnou naznačenou ztrátou slovní zásoby se zmenší, a to dost citelně, jsou výrazové schopnosti. Nemusím více objasňovat důsledky, způsobené zmenšením dorozumívacích schopností.

V této části svého jednostranného dialogu musím jen velmi okrajově vzpomenout na své podnikatelské aktivity, zřízení pracovních míst a následnou lavinu nezaměstnaných občanů evidovaných na pracovním úřadě.

Davy lidí, jdoucích si jen pro razítko, jako důkaz svého zájmu o zařazení do pracovního procesu. Nutné pro následné pobírání podpory.

A tady se mi vybavili občané, kteří se chovali naprosto shodně. Jako protřelí muklové, i když a to musím zdůraznit, se chovali ve vší slušnosti. Avšak vyjadřovací problémy, hledání slov, gestikulace, svědčící o nevyrovnanosti

osoby, roztěkané oči, nesoustředěnost a vyhýbavé odpovědi k poslednímu zaměstnavateli a v mnoha případech i přiznání se k uvěznění (v těch lepších případech), mi tehdy nepřipadali nijak zvláštní a nepřipisoval jsem jim nic jiného než jako pouhé konstatování dané situace.

Nyní se mi tyto momenty vybavily v plné míře. Stal jsem se totiž součástí této mašinérie, a proto mohu konstatovat, že odsouzení jsou také ODSOUZENÍ k návratu do naší společnosti. Jen s nezměrným úsilím a bez pomoci z vnějšku, je zařazení se „NEREÁLNÉ“.

Dokážete si přátelé představit, dnešní přetechnizovaný svět, plný čtyř rychlostních PENTIÍ s 1,5 GHz, platebními kartami, internetem, nutností znalostí práce s PC, zkoušek pro řízení užitkových vozidel, požadováním ÚSO vzdělání v tom lepším případě jen praxí v oboru, živnostenský list, vlastní vozidlo a spoustu dalších výtvarků naší soudobé společnosti? Hovořím o přelomu 20. a 21. století.

Ruku na srdce přátelé, může snad člověk, kterému jsou na míle vzdálené významy slov, jako jsou např. z dovolení, pardon, prosím, děkuji, najít zaměstnavatele ochotného mrhat prostředky, nervy a svým časem, jen proto, aby udělal dobrý skutek? Můj skromný názor je, že nikoliv. Možná až příliš subjektivní, ovlivněný mým současným pobytem na Mírově a snad i s ohledem na mé bývalé podnikatelské časy, nicméně názor ač subjektivní, přesto názor.

Přátelé, máte-li jiný názor, nemohu jinak než si z plna hrdla v předstihu událostí prachsprostě zařvat: „HEURÉKA“.

Z mého pohledu totiž vyplívá, že máš-li vážený příteli opravdu jiný názor, znamená to, že jsi četl pozorně moji snůšku dojmů a chybí nám již jen polemika: „S kým, o čem a pro koho!“.

Tak, a co kdybychom popojeli? Výborně, dostávám se k vzdělávací činnosti, kterou bych si tímto dovolil přiřadit do této kapitoly. Vzdělávání totiž patří ke kultuře národa.

Apropó, jsme sice muklové, ale stále se počítáme ke Komenského potomkům a jako takoví, máme určitou formou i právo se za zdmi vězeňskými vzdělávat. Ale jak to vlastně funguje? Úžasně. Absolutně bez chyby, ale v mnoha případech doslova a do písmene: „Na hovno!!“, protože, co si muklové neudělají sami, opravdu stojí za dvě věci, za hovno a za nic. Na co vlastně neustále narážím? No přece na podmínky onoho tiskem proklamovaného vzdělávání.

Vše funguje tím způsobem, že se vyberou vězni a osloví se dle svých znalostí o vedení zájmového kroužku. Zaměřené např. na výuku jazyků, výpočetní techniky, rukodělné práce, zpěvu či snad i v našem případě i astrologického kroužku.

Co se týče výuky jazyků, je to pouze otázka učebnic. Takže bez problémů. Spíše směřuji k technice, kde jsem zaznamenal přímo až neuvěřitelnou propast. Již jsem se zmínil, že jsem časově v době, kdy ve výpočetní technice řadí PENTIUM 4, WINDOWS XP a software Office s Wordem. Odpadá opotřebování klávesnic a pro zapisování už stačí pouhé diktování.

Nic nového pod sluncem, leč do momentu, než jsem vešel do místnosti pro výuku výpočetní techniky. S graciózností profíka, jsem spustil

oba číhající počítače a k mému zděšení na mne vykourly údaje o 286 a 386.

Vážení přátelé, je-li vám do smíchu teď, tak já málem brečel. Opravdu. Vždyť já jsem vlastně vkročil do technického muzea. S lítostí jsem si vzpomněl na svého Nootbooka Compag 1680. To byl ale začátek mého psychického traumatu.

Další, co mě totiž čekalo, bylo v podobě softwaru: „DOS, T 602, M 602“, a jen tak, pro ukázkou výkřiku techniky: „Windows 3.11.“

Ihned jsem si uvědomil ono neskutečné dilema: „Co ty kluky mám vlastně učit?“.

Toť otázka na tělo. Musíme si totiž uvědomit, že T 602 jako textový editor, byl opravdu hitem někdy v osmdesátých letech a dnes je užíván pouze na magistrátech a soudnictví (soudím dle došlých dokumentů, protože písmo T 602 a Wordu je téměř nenapodobitelné). Manager M 602 už dávno nahradil Wincommand a ve windousích 3.11 byla k použití hra Solitare.

Co s tím? No zoufalství muselo ze mne přímo sálat. Přitom byl v každé kanceláři slušný počítač, kde už běžely WIN 95 a dle mého soukromého soudu i kompletní OFFICE. Nedá se to nazvat krokem zpět, ale přímo pádem zpět.

Ale pozor přátelé, při kontrole z Prahy bylo učiněno zadost vzdělání v oblasti výpočetní techniky, protože kroužek běžel, a úkol byl splněn.

Co na tom, že jsme se museli opásat bederní rouškou a kyjem, jako „občani“ z doby kamenné, chystajíc se k ubití nikoliv mamuta, ale hnát k zodpovědnosti Billa Geitse, že nám neposkytl prostředky, nutné pro dnešní život. Mizera.

„Jdi mi k šípku Bille,“ letí mi hlavou,
přemýšleje jak z těch s prominutím „sraček“ ven.

Kapitola XI.

Vychovatel

Nevděčná to role, leč z pohledu mukla je to jedna z nejdůležitějších osob ve vězení. Chtěl-li bych to shrnout do jedné věty, tak vychovatel je spojnicí mezi muklem a ředitelem. Samozřejmě i obráceně.

Skutečně je to velmi důležitá osoba i přesto, že je obklíčen nařízeními, předpisy a dodatky, již po několikáté doplněné. Dle mého je to řehole, od které se odvíjejí životy tisíců lidí na oddílech. Abych snad i věrně vylíčil, oč zde běží, bylo by to na samostatné povídání, nikoliv na jednu kapitolu. Přesto se ale pokusím udržet své pero na uzdě a oddělit zrna od plev.

Vezměme v úvahu například různé požadavky muklů, které se dávají písemnou formou. Vychovatel se k žádosti vyjádří formou „doporučuji“ či „nedoporučuji“ a podstoupí ji dále k vyřízení. Dále tyto žádosti muklů řeší ti, jimž přísluší rozhodnutí, jako například řediteli věznice, jeho zástupci či vedoucímu výkonu.

Tito však už víceméně formálně potvrdí stanovisko vychovatele, který žádajícího mukla zná přece jen lépe. A tady je onen základní kámen k nebetyčné důležitosti vychovatele. Ten totiž musí zákonitě mukly rozdělit do určitých skupin oblíbenosti. Přeci jen je každý mukl jiný a tato,

řekněme tomu něco jako selekce, proběhne naprosto mimovolně, aniž by k tomu dával kdokoli popud.

Zde se totiž projeví naprosto dokonale povahové rysy každé osobnosti, nazývané zde muklem. Jsou zde lidé, kteří tvrdošíjně trvají na svém a v mnoha případech i oprávněně, avšak vychovatel „nemůže“ vyhovět s tím, že také své stanovisko opírá chtíc, nechtíc o nařízení.

Mukl však trvá stále na svém. Ženouc se do záhuby tím, že vyvolá konflikt čili, jakoby „střet zájmů“ a přímo nutí vychovatele k zaujetí negativního stanoviska pro časy budoucí vůči „dotěrné“ osobě.

Pak jsou zde i tací, kterým skákání šipkami do zadku není zas až tak cizí. Tito chodí při každé příležitosti do kanceláře a za tepla zde „vysypou“ vše, co se zde šustne. V mnoha případech bylo například i mě naznačeno, o co jde, abychom se snad i vyhnuli určitým střetům zájmu, protože „ví-li“ vychovatel o něčem, co by se mohlo ukázat dodatečně za důležité, je nasnadě zásah. Z těchto náznaků mi vyplynulo, že ne všechny informace, donesené za tepla, se přisuzuje důležitost. Ba co dím, mnohdy jsou mu i nepříjemné.

Pak by se dala najít snad i menšina, která chápe postavení vychovatele a jeho autoritu, jako součást trestu. Tito vychovatele atakují skutečně co nejméně a pakliže ano, bývalo jim ve většině případů vyhověno.

Tady však nastává určité dilema, protože se o těchto muklech rozšiřovaly neoblíbené zvěsti a pomluvy. Právě proto, že jim bývalo vyhověno a tamtém nikoli. Proto se užívalo titulování, jako

„bonzák, „mrdka“ a další, neméně lichotivá synonyma, mající však stejný význam.

Proto snad i tito Hujerové získávali navrch. Byl to však vždy jen krátkodobý úspěch, protože časem se vždy rozlišila pravda od lži a pomluvy. Abych už nechal svých nudných frází, přeju do reálu.

Konkrétní případ, který se mi stal asi druhý týden po mém zařazení na desáté oddělení prvotrestaných zločinců ve zvýšené ostraze, do děčka a druhé diferenční skupiny (nejhorší na Mírově je D3ve Valdicích i D4).

Vše začalo mojí touhou spatřiti moji milou čarodějnici. Samozřejmě byla mimo jiné uvedena v dokumentech jako moje přítelkyně, avšak k naší smůle nebylo rozvodové řízení stále ukončeno a dívka mých snů se stále honosila přízviskem - vdaná.

Samotné a strohé rčení zákona je, že na návštěvu mohou pouze přími příbuzní. Osoby jiné, jako třeba sestřenice, bratranec, přítelkyně, družka či třeba teta, musí být povolena po vznesení žádosti o návštěvu té a té osoby. Ale vrtíme se k mému případu.

Pamětliv zákonů (bohužel jsem je zaregistroval poněkud se zpožděním) a vnitřních řádů, jsem zašel za jedním ze tří vychovatelů. Přednesl jsem mu svůj požadavek s tím, že za mnou chodila i do vazby. Nemohu říct, že by se vychoš tvářil zamítavě, ale na pomoc si vzal moji osobní kartu!

Kouká do ní a bombarduje mě dotazy. Vše jsem zvládal v pohodě, poněvadž jsem byl dlouhá léta trénován, co by podnikatel, kdy jednání několika hodin a v cizím jazyce nebývalo

výjimkou. Nicméně jsem jednoduše „dojel“, při položení strohé otázky, formou holé věty tázací: „A je rozvedená?“.

Ve zlomku vteřiny jsem věděl, že jsem v pozici mrtvého brouka, ale srdnatě jsem odpověděl: „Co vím já, tak není, ale má podanou žádost o rozvod skoro už 2 roky a ten mohl proběhnout třeba už včera“.

Oči se mu rozzářily, aniž si uvědomil, že čtení v očích je mojí silnou zbraní, ale nahlas řekl: „To bude problém, protože máme v tomto směru velmi špatné zkušenosti a vy jste zde teprve pár dnů a já si nemohu dovolit vám vyhovět, protože vás neznám“.

„To sice máte naprostou pravdu, ale určitě máte v kartě, kdo za mnou chodil ve vazbě na návštěvy a to by snad mohla být pro vás náповěda určující bez ohledu, jaké máte se mnou zkušenosti“, povídám už spíše ze setrvačnosti, protože nejsem zvyklý házet flintu do žita při prvním zadutí vánku.

Vychovatelův zamítavý postoj, jak jsem již uvedl, byl čitelný nejen v očích, ale také přímo čpěl z jeho vítězného postoje: „To sice máte částečně pravdu, ale vnitřní nařízení a snahy vězňů o podvody při pokusech dostat na návštěvu ženskou, se kterou si píší 3 měsíce, a vydává ji za svoji přítelkyni, jsou velmi časté“.

„V tomto směru vám samozřejmě nemohu bohužel oponovat, protože máte všechny argumenty v rukou vy, ale je nutné si uvědomit, že vězeň není unifikovaná řada tvora, řadícího se mezi Homo sapiens erectus a je nutné ctít určité odlišnosti mezi jednotlivci,“ snažil jsem se udržet ve hře.

Marně. Jako bych slyšel výkřik do tmy „stále kvoká“.

„Pokud bych vám měl povolit tuto návštěvu, potřebuji nutně kopii dokladu o rozvodu a potvrzení, že jste žili před zatčením minimálně tři měsíce ve společné domácnosti“, zaznělo však v reále.

Nebylo o čem přemýšlet a tak jsem s úsměvem na rtech kontroloval již rozhodnutou situaci: „To potvrzení o rozvodu bych ještě pochopil, ale kdo by mě měl potvrdit, že jsme spolu žili v jedné domácnosti, notabene, aby to potvrzení mělo právní relevanci, muselo by býti vystaveno osobou s mocí úřední!“.

„Konstatoval jste zcela správně, ale to vám jistě potvrdí i na magistrátu“, hned zaznělo z poza stolu.

Během několika vteřin mi běžel před očima scénář ze špatného filmu, kdy švarná to děva usiluje někde na bytovém odboru o kulaté razítko pod jmény, která byla úřednici s nalakovanými nehty naprosto lhostejná.

A v celku i pochopitelně: „A neuspokojil by se vnitřní řád jiným potvrzením, než je úřední dokument o společném žití dvou lidí v šesti set tisícovém městě?“, pokračoval jsem po krátké pauze.

Zaváhal. Zcela evidentně mne sondoval, protože byl pravděpodobně zvyklý na jednání vězňů poněkud jednodušší formou. Můj kamenný výraz ve tváři byl zřejmě přesvědčivější, než moje vyřídilka.

„Možná by stačilo i čestné prohlášení vaší přítelkyně, ale potvrzení o rozvodu musí být

úřední“, částečně ustoupil ze svých nedobytných pozic.

„Ale v případě, že nebude rozvedená, tak mně ji na návštěvu nepovolíte, rozumím tomu tak dobře?“, pokračoval jsem v přesvědčování.

„Zcela správně“, řekl s uspokojením, že jsem konečně vše pochopil.

„Ještě si dovoluji doplňující otázku, nebude-li ještě rozvedená, nestačila by kopie žádosti o rozvod?“, stále jsem se nevzdával.

„Ještě by tady byla jedna možnost a to, že by současný manžel napsal prohlášení, že souhlasí s návštěvou jeho manželky zde na Mírově“, řekl sice beze změny ve tváři, ale se snahou mi vyjít vstříc.

Zamyslel jsem se krátce a nahlas řekl: „Jen stěží si dovedu představit, že bych měl po ní chtít, aby šla za někým, kdo jí bil a s kým už skoro dva roky nežije, to můžeme klidně zůstat u úředního dokladu“.

Vychovatel pokrčil rameny na znamení, že víc pro mě dělat nemůže. S poděkováním jsem se rozloučil a odešel.

Neústupnost vnitřního řádu mi nedala spát na několik nocí. Čistou náhodou jsem se ale dopídil k výtisku takového mírovského bulletinu, ve kterém se tiskly názory „dopisovatelů“ z řad vězňů. A tak jsem si řekl, že bych do tohoto plátku sesmolil pár řádků na téma rozvod.

Samozřejmě buď pod pseudonymem, nebo pod jménem již prokádovaných občanů. Bylo mi ale přislíbeno pouze za předpokladu, projde článek přes cenzuru šéfredaktora, samozřejmě zaměstnance

vězeňské služby. Byl mi tím dán souhlas a tak jsem nelenil a smolil.

Předem jsem byl poučen - žádná jména či přímé obviňování. A tak jsem dal dohromady pár řádků, ve kterých jsem musel dát důraz na důvod tohoto článku, ale dle podnikatelských zásad poněkud skrytě. Článek jsem předal a v očekávání nového čísla, jsem na něho téměř zapomněl.

A jak by ne, když žádný nevyšel. Nevadí, nevyšel mi tehdy, vyjde nyní, tedy snad. Nevím, co na těch pár řádcích bylo špatného, ale nepadly zřejmě na úrodnou půdu. Ostatně posuďte sami přátelé.

Citace onoho nezveřejněného článku:

Vážení vyvrhelové naší společnosti, přátelé horkého pera, vězňové. V návaznosti na současnou situaci ve věci vyplňování formulářů pro zvané návštěvy, bych se společně s vámi zamyslel nad pravděpodobnými příčinami těchto byrokratických represálií.

Velmi zajímavá situace a mně se nabízí několik úvah, které by mohly nastat, kdyby . . .!

Co vede vězeňskou službu k průzkumu všech možných příbuzných, toužících po naší tří hodinové společnosti? A ejhle, dostanete-li někdo z nás chuť se proběhnout po svobodě v předstihu vypršení trestu, nastane problém - kam se vrátit? Musíme samozřejmě nazývat věci pravými jmény, a tudíž se dostaneme k zákonnému výkladu neplánovanému opuštění nápravného ústavu, do další oblasti maření úředního výkonu. Z toho samozřejmě plynoucí trest a následné houfné propouštění zaměstnanců věznic.

A opět jsme přátelé u podrobného seznamu našich příbuzných i s adresami. Že by tyto adresy byly jen prevencí pro případ bloudění ztichlými ulicemi, opuštěným muklem a ve svobodných vodách naší společnosti a snad i jen sloužících pouze pro snadnější orientaci, při vyhledávání možných ubytovacích zařízení? Nechejme to na zralé úvaze a řídme se pečlivě vnitřním řádem a plně si dané povinnosti. Avšak nezapomínejme, že máme i nějaká práva!

Dále se pojďme zamyslet nad pojmem přítelkyně, družka. Mnozí z nás disponují osobou opačného pohlaví, jež by se mohla pyšnit oním kouzelným až provokujícím synonymem osoby významem nejbližší. Současný přísný pohled vězeňské služby na onu osobu ženského pohlaví je velice svérázný a návštěvy naší drahé přítelkyně či družky je doslova nežádoucí.

Mohlo by vás sice přepadnout pomyšlení: „Pročpak to?“, ale nasnadě máme jen a pouze jednu odpověď, a tou je, že pohoda a psychická rovnováha vězně je mimo rámec převýchovného programu.

Přátelé, ponořme se ale hlouběji do daného problému a představme si, že naše přítelkyně, či družka je ještě v rozvodovém řízení. Konec konců, proč ne? Vždyť soudní řízení pro žádost o rozvod je velmi zdlouhavé a vleče se roky. A nyní jsme u jádra problému. Co by se mohlo stát, když bychom si chtěli pozvat na naši návštěvu vdanou přítelkyni, či družku? V nejlepším případě budeme obviněni z porušení Občanského zákoníku a to v porušení zákona o rodině. Jinými slovy bychom mohli být viněni z rozvracení rodiny.

Zatím jen úvaha, ale ve skutečnosti prosím, nelze toto vyloučit. A nyní se ležíc na kavalci zamysleme dále. Kolik je nás zde občanů, kteří se stali vrahouny ze žárlivosti? Já osobně nevím a pít se po pravdě nemám ani zájem, ale vím o dvou zdejších případech. Za nevěru svojí manželky zabili, a jen pro informaci, byl jedním z „pelešníků“ neboli rozvracečem rodiny, která vedla řádný život - policista s hodností majora.

Příběh pro zasmání? Ó nikoliv, milí přátelé. Spíše pro zamyšlení, protože soud v obou případech neposuzoval ono vzplanutí jako reakci na nevěru, a krok milencův za porušení výše nakoušlého zákona o rodině a její rozvracení. Žádná polehčující okolnost, že byl někdo vyprovokován osobou, porušující zákon. Na, tady máš vrahouna třináctku a huš na Mírov a plať panáčku.

Bingo! A co teď? Staneme se potencionálními narušiteli zákona? A kdyby tato situace nastala? Už nastala a jsme narušiteli zákona, lumpové, grázlové, a nežádoucí občané. Možná je moje úvaha bezpředmětná, ale co my víme?

Nastala už někdy podobná situace? Někdy? Či nikoliv? Předpokládejme, že ano, ale to nezakládá úvahu vězeňské služby, že bude snahou všech muklů, býti narušiteli zákona. Nezakládá snad náš právní řád, že v POCHYBNOSTECH VE PROSPĚCH OBŽALOVANÉHO? IN DUBIO PRO REO?

Nechám na vašem laskavém zvážení přátelé, a pokud jsem se dotkl citlivého místa i tvé osoby „kemo“, neleň a začněme polemiku „Co by bylo, kdyby se bývalo bylo stalo!“. Změňme jednostranný dialog ve veřejné praní stávajících pravidel.

Nechejme se poučit podobným příběhem, a třeba i s veselejším koncem.

Nechejme to koňům, ti na to mají hlavu. Jakže to řval z okna Steve McQueen z policejní stanice na stávkující černochoy, coby v roli policisty ve filmu Pevnost apačů v Bronxu: „Pusťte bratry domů, pusťte bratry domů!“.

Kapitola XII.

Flek

Tak a nyní opustíme půdu politiky a přenesme se do surového reálu. Tím ovšem nemyslím hazard, vyplívající z názvu této kapitoly, který by se dal spíše přiřadit ke karbanu. Ó nikoliv, přátelé.

Dovolil jsem si vyjít vstříc metropoli Moravy a to formou brněnského hantecu. Kdo nemá páru, může zkusit nápovědu přítele na telefonu. Za předpokladu ovšem, že se jedná o kómoša ze štatlu. Všem těm, co mají nápovědu vyčerpanou, tak těm napovím. Jedná se o vznik slova ze smyslu „místo“, tedy ještě blíže místo „pracovní“.

Kdo si myslel, že se jedná o flek mariášový, ať zavře knihu a zpytuje svědomí. Kdo ale váhal nad jiným významem, ať nechá klobouk na hlavě a pokračuje dál ve čtení.

Nedílnou součástí „resocializačního“ programu je flek - pracovní místo - potažmo zaměstnání. Tady bych se pozastavil z toho důvodu, že ten kdo ve vězení maká, nemá čas na vymýšlení „bejkáren“. Navíc tak naprosto bezva ubíhá čas a co je nejdůležitější, získávají se malé, leč potřebné finanční prostředky.

Tento moment je velmi důležitý z toho důvodu, že je možné si koupit z kapesného alespoň

to nejnnutnější pro snadnější žití. Ale o tom se nechci šířit.

Jde mi spíše o moment, kdy vězeň leží na kavalci a zhola nic nedělá. Jinak řečeno fláká se, tloustne a hnije za živa. Mnoha lidem tento způsob života naprosto vyhovuje a z pohledu těchto lidí je i ponižující vykonávání jakékoliv bohulibé činnosti, neřku-li i vytváření „hodnot“.

Moment onoho politického a silně diskutabilního výrazu „resocializace“ je v tom, že se mají z vyvrhelů naší společnosti, vychovat řádní a zákonu dbalí občani. Všechno špatně a hlavně jinak. Mojí snahou však není napadat či snad kritizovat nějaký převýchovný program.

Jde mi spíše o osvětlení myšlenkových pochodů muklů, ať už ukřivděných stupidním přístupem prodlouženého ramene spravedlnosti, nebo vyložených profiků či „pálených“ recošů, jéžiš kote pardon: „Recidivista zní našim uším liběji a pravděpodobně i lépe.“

Oč vlastně jde? O vztahu mezi vychovatelem a muklem. Bohužel si mukl neuvědomuje, že vychovatel „musí“ zaujmout určitou pozici vůči každému vězni. Nelze však řekněme „globalizovat“ všechny stejně. Prostě je to tak, že se vychovatel chová ke všem stejně, ale k těm, kteří se nějakou formou liší od ostatních, tak k této několikaprocentní menšině je i dalece vstřícnější k různým požadavkům či potřebám. K ostatním se chová vždy s odměřeností vnitřního řádu.

A zde si vůbec nejsou ti ostatní schopni tento moment uvědomit a spokojí se s pouhým konstatováním: „Buzerant jeden“, či snad v tom lepším případě: „Mrdkoš?!“.

Toto názvosloví však patří v mnoha případech i té menšině, která „požívá určitých výhod“ oproti těm, kteří již zmíněné výpady považují jako oplátku za „bonzování“. Nemohu a ani nechci tvrdit, že mezi mukly nejsou bonzáci, spíše naopak. Systém našeho vězeňství je přímo založen na tom, že se informace „někde“ získají a „někam“ se předávají. Dokonce jsou vytipovaní vězni vyzýváni ke spolupráci. Ve většině případů se však tito oslovení vězni marně domnívají, že bude jejich odměna, mimo malých výhod, v průběhu trestu lehké dosažení podmíněného propuštění. Chyba lávky, milí přátelé. V tomto případě platí ještě pravidlo, stejně jak neomylně fungují Murphyo zákony - KAŽDÝ DOBRÝ SKUTEK BUDE PO ZASLUZE ŘÁDNĚ POTRESTÁN!

Jednou byl jeden z našich tří vychovatelů na naší cele a dával k podpisu daňová přiznání pracujících. Samozřejmě se na něho snesla snůška požadavků a problémů muklů současně se sprškou štavnatých nadávek aby se dal důraz na vznesený požadavek.

Vychovatel však odejít nemohl a tak statečně vzdoroval, nepřiliš diplomatickému tlaku, ovšem jeho obrana slábla úměrně k agresivitě předkládajících muklovským argumentům samozřejmě ovšem agresivitě řečnické, nikoli však fyzickému nátlaku. Navíc stupňovaná touhou po kladných odpovědích a z toho plynoucí požadavek okamžitého řešení jejich problémů. Ze zkušenosti každý věděl, že v kanceláři byl mukl pouze slabou opozicí, protože většina požadavků narážela na sveřepou tvrdošijnost vychovatelů, prahnoucích po klidu v práci a jakýkoli požadavek, kohokoliv, byl pro ně skutečně pouze předzvěstí práce a starostí z orodování za vězně

a opětné narážení na byrokratické překážky svých nadřízených kolegů, kteří mimo jiné prahli po stejném - v klidu a bez zbytečné práce přežít osmi a půl hodinovou pracovní dobu.

Vzhledem k mému několika týdennímu pobytu na cele se mě v daném případě veškerá předkládaná problematika týkala jen okrajově a to i přes to, že jsem byl vlastně sám muklem. Tak jsem si tam jen tak nezúčastněně seděl, mírnix, týrnix a kochal se momenty, kdy byl vychovatel tlačen ke zdi naprosto decentními argumenty, jak se lišácky vytáčel z jakéhokoliv konkrétnímu závěru či příslibu pomoci. Prostě ring volný, jak se sluší na politickou debatu.

Marně hledal vychovatel diplomatickými návrhy prostor k úniku, který jako jediný byl pro něho spásou a v tomto okamžiku mě ani ve snu nenapadlo, kam až se dostane ve svých úvahách o ústupu. Bylo opravdu k popukání, když zjišťoval, že proti hlouposti je každá jiná obrana než hloupá naprosto neadekvátní.

A tak váženého pana vychovatele v hodině dvanácté napadla spásná myšlenka - odvést pozornost muklů jiným směrem, aby mohl zmizet, před koncentrací davů a jak jinak, než k mojí smůle. Prostě sáhl po mě jak po kouzelném médiu.

Móc dobrý, jenže možná pro něj, ne však pro moji malilinkatou maličkost.

Jak tak vychovatel těkal očima z jednoho řečníka na druhého, zastavil se jeho pohled na mě. Bohužel však na mém výrazu ve tváři bylo naprosto jasné, kterýmže to směrem se moje myšlenky a pozornost ubírají. Ve vteřině jsem zaznamenal změnu pohledu a bylo už z jeho zpomaleného monologu naprosto jasné, že se jeho

mozkové závity rozbíhají, tedy někam a já strnul, protože mě moje intuice naprosto neomylně varovala - zachraň se kdo můžeš.

No jo, ale v dané situaci byl úprk spíše fantast magorem a tak jsem se jen tak zatetelil a čekal na štulec do žeber mezi tím, co mi úsměv na tváři jaksi strnul.

A opravdu, ten ne sebe nenechal dlouho čekat.

„Podívejte se tady na pana Agenta, sedí si tady, usmívá se, nenadává, nebylo by lepší si z něho vzít příklad?“, znělo vstříc mému sluchu.

Ve vteřině bylo ticho a všechny zraky se upnuly na mne. Kdyby mě polili ledovou vodou a pak to srovnali kýblem horké tekutiny, neměl bych hloupější pocit. Každý pohled se rovnal nabroušené jehlici, která pronikala do mého těla úměrně její délky.

Účel tento úskok splnil naprosto dokonale. Ticho, to byl účel této řečnické lsti. Bohužel však, byl to jen malý úvod smršti, která se na mě měla v zápětí přiřítit a doslova mne spláchnout z povrchu mírovského.

„Jako inteligentní intelektuál vám určitě bude schopen zodpovědět všechny vaše dotazy“, slyšel jsem tak nějak z dále, mizícího vychovatele. Mezi tím, co na mě civělo 25 kusů spolubydlících kolegáčků vězňů a ne zrovna láskyplně. Asi by zírali hodně dlouho, ale rachot zavírajícího se katru je vytrhl z nostalgie.

To jsem už věděl, že pád do Macochy by byl pro mne vysvobozením. Leč, vykřičená to sto metrová propast Jižní Moravy nikde. A tak se na mě vrhli jak supi na mršinu.

Nevěřím, že vychovatel mě chtěl úmyslně uvrhnout do neoblíby tak fatálním způsobem, ale skutečnost bohužel vykazovala všechny aspekty trvalého terče pro ty, kteří si chtěli ztopořit své ego, nebo alespoň cítili potřebu se vytáhnout před svými kamarády, tedy pardon, spíše rádoby kamarády, protože kamarádství jako takové neexistuje, leda až snad na nepatrné výjimky.

Kapitola XIII.

FAUX PAUX 3

Abych držel nasazenou laťku, která mi někde v předešlých kapitolách povyskočila snad i na úroveň nejvyšší, je opět řada na něco pro zasmání či snad jen pro usmání. Nevím. Je to bohužel stejné a já doufaje, že poněkud ovlažím vaše bystré vědomí, budu si v nastoleném duchu opět sypati popel na svoji doživotně neukázněnou gebuli.

Samozřejmě se bude opět, zas a znovu týkati mého pobytu mimo naši společnost.

Vrátím se poněkud zpět a to, do času mého pobytu na vazbě v Brně. Tak přátelé, dosti plácání na úvod a já jdu na to.

Po prvních několika měsících strávených na vazbě, kde jsme byli umístěni na celách asi 3 x 4 metry v počtu tří až čtyř kusů muklů, byl k nám na celu přemístěn sedmnáctiletý hošan.

Bylo na něm totiž něco naivně krásného. Jo pardon, nemyslím tím jeho mladistvou vizáž ani obdobné synonymum slov, vyjadřující vzájemný vztah oboupohlavních jedinců.

Prostě to byl ten takový moment, že byl z vazby vyplašenej ještě víc jak já sám před pár měsíci.

Byl to cikán, původem někde ze Slovenska a byl opravdu vyděšenej na smrt jak zajíc po honu.

Snažili jsme se ho poněkud uklidnit a tak nám mimo jiné povykládal proč jej zavřeli na vazbu.

Jeho tvrzení, že je to za „učórovaných“ devět stovek nás vůbec neuspokojilo a tak mě nechal nakouknout do jeho papírů.

Přátelé, nevěřili byste, co tam to nevyčválaný pako měl napsaný, prostě i já jsem čuměl. Prý devět set, přičemž musím ještě podotknout, že za čórku devíti stovek se nedávají lidi na vazbu.

Jó, jó, bylo by dobrých devět stovek, to nezletilý pako tam měl napsáno a sečteno bratru rovných 275 000 korun v tvrdé české měně. Ani o korunu více či méně. Prostě mu to naši kriminalisté vyblili na papír. Prý vykradená půjčovna náradí.

Tak jsem se začal vyptávat. To víte přátelé, být dvacet čtyři hodin denně izolován, tak uvítáte každou možnost nasát nějakou novou událost. Mohlo by to v tomto případě vypadat tak trochu i morbidně, ale historie se neptá jaks to přežil, ale že jsi to přežil!

Neodbočujme však příliš a vraťme se k avizované čórcce v půjčovně stavebního náradí.

Když jsem se ho ptal na tu vykradenou půjčovnu stavebního náradí, které dle množství přemístěného lupu z jednoho místa, byl problém dostat na Avii, protože tam byl mimo jiné uváděn i nábytek. Kolik bylo půjčoven nebylo uvedeno, pouze přesný počet nábytku i náradí.

„Kolik vás bylo?“, ptám se koukaje do papír, kroutíc nad tím množstvím hlavou.

„Sám“, odpověděl mi s tím jeho neviným odzbrojujícím úsměvem.

„To chceš říct, že to všechno jsi odnesl v náručí a sám?“, vyvalil jsem na něho oči, mávaje mu před očima několika stranami seznamu.

„Já nevím, asi ano“, odpověděl mi, vytrvale se usmívajíc.

„vždyť tohle všechno je na nákladák, tak to na mě nezkoušej a kápni božskou“, spustil jsem na něho pandurskou.

„Já fakt nevím, protože jsem žádný náradí nekrad“, odpověděl mi plačtivým hlasem a začal natahovat. S hrůzou jsem si uvědomil, že mi chybí už jen uniforma.

„A víš ty vůbec, že máš tohleto napsané v protokolu?“, stále jsem to nemohl pochopit.

„Když mě se na tohle nikdo vůbec neptal“, povídal a už měl slzy z očí.

„Ale vždyť jsi to podepsal“, musel jsem být opravdu nepříjemný, protože už brečel doopravdy.

„Když já fakt nevím, co jsem podepisoval“, povídal mezi tím, co si po chlapácky nenápadně utíral slzy.

„Tys opravdu nečetl, cos podepisoval?“, už jsem byl mimo obraz, protože můj mozek odmítal tuto situaci pochopit, kdy je někdo zadržen z krádeže peněženky s údajnými devíti stovkami ale přitom protokol podepíše na krádež za bezmála tři sta tisíc korun. Notabene ještě ke všemu za krádež něčeho, čeho je schopna jen skupina lidí, navíc ještě vybavena těžkou technikou.

„Ne!“, a byl to.

Prostě mě ta jednoduchost opravdu překvapila, ale na druhou stranu, co jiného jsem vlastně mohl očekávat? A slzy byly ty tam.

Doslova jsem byl šokován. Na druhou stranu ale, co se dá v dnešní době očekávat? Vždyť policie se zbaví touto cestou případu a zaznamenají si další čárku do kolonky „vyřešeno“ a to bez mrknutí oka.

Co to kecám, řekl jsem „případu“? Spíše bych měl říci „případů“. K tomuto ještě malinkou glosičku, protože se nejedná o očividně jen můj názor, protože jsem v té době zaznamenal v novinách mnoho obdobných článků se stejným závěrem. Dokonce mohu být i konkrétnější protože poslední, co mi utkvěl v paměti byl článek z doby, kdy jsem byl odsouzen se uvažovalo o sloučení ředitelů útvaru pro odhalování hospodářské kriminality a útvaru pro vyšetřování drogových kauz. Každý s ředitelů těchto složek se snažil vyzvednout důležitost svého oddělení počtem vyřešených případů ovšemže, že za každou cenu a tím si zachovat jeho samostatnost, notabene i svoji židli svoji a plat, protože jedno oddělení, jedno křeslo.

Omlouvám se přátelé za malé odbočení, související však s malým odhalením tohoto poznání, kdy jsem skutečně nevěřil vlastním očím, že je to v dnešní době opravdu možné a navíc absolutně nevystopovatelné.

Navíc na tomto momentu neshledávám ničehož úsměvného, co by mělo zapadat do mého pokusu o váš úsměv a protože mi zde chybí něčí hlava a popel.

Abych se vrátil zpět do mého vyprávění a líčení mého poznávání onoho mladíčka. V průběhu dalších hodin, které jsme trávili každý svojí činností mlčky, se najednou z horní postele, kde

se povaloval novopečený zadrženec: „Podívejte se, já se umím i podepsat!“.

Lehce v šoku jsem se pomalu postavil a podíval jsem se na ten jeho zázračný avizovaný podpis.

Během několika následujících vteřin mi to všechno docvaklo a já konečně pochopil, která bije.

To, kdyby věděla naše nezdravě zdravá demokratická společnost.

Druhý den tohoto nezletilce odvedli o patro níže na oddělení A, kde byli umístění nezletilí vazebně stíhaní klučinové.

Pomalou jsem na toho hochu zapomněl, a tak se čas vlekl dál svým hlemýždím tempem. Jednou z věcí mé denní potřeby byla indulona. Široké veřejnosti určitě dobře známý výrobek, a protože Slovakofarma nepatřila k mým sponzorům, nebudu již více vychvalovat tenhle mnou oblíbený výrobek. No a krátce řečeno, začala mi prostě docházet a já začal řešit problém co podniknout, abych se stal opět majitelem mnou proklamované indulony. Kantýna vedla pouze Niveu a ta mne nijak neoslovila. A protože máme indulony desinfekční, napadla mne lékařka. Bez dlouhých okolků jsem se nechal druhý den zapsat k doktorce, kde jsem měl v úmyslu se stát výhledovým majitelem hřebíčkové indulony.

K lékařce jsem byl odveden dle zaběhnutého scénáře. Jediné opatření bylo v tom, že čekárna byla plná ženštin nevalné pověsti, no jo a co moje? Letmým pohledem jsem „sjel“ mlčící dav skýtající čtyři vězeňkyně a v duchu jsem si vybavil zoufalý výkřik, který jsem jednou zaslechl z vězeňské nemocnice:

„Souložila bych, co mám dělat?“, a vcelku duchaplnou bleskovou odpověď:

„Nekrást“. Nějak mě nešlo přiřadit onen zoufalý hlas k těmto čtyřem občankám, ale než jsem stačil pohledem klesnout ke kolenům, zjistil bachař nemožnost mého umístění do čekárny a bouchnul mě dveřmi před nosem, odvedl mne do koupelny.

Když mne asi po čtyřiceti minutách pustil do ordinace, přivítala mě sestra slovy:

„Vaše jméno“. Místo jména ze mě vypadlo:

„Přeji příjemný hezký den“, mezi tím co jsem směřoval své kročeje směrem k osazenstvu ordinace. Aniž bych stačil vyřknout své jméno, všiml jsem si, že sestra měla už moji kartu v ruce.

„Sakra“, ulevil jsem si v duchu:

„Zase už si mě někdo pamatuje“.

Sestra bez pohnutí brvy a s čistě profesionálním úsměvem mi ukázala na židličku, na kterou již neleniv usedám a přemýšlím, jakoupak má asi paní doktor náladu. Předsevzal jsem si nelehký úkol a to nejen objednání indulony, ale i zjištění významu slova melanom.

„Tak copak to máme dnes“, zazněla mi otázka v ústretu mého rentgenového pohledu.

„Řekl bych, že můj zdravotní stav nezaznamenal úhony, nicméně mám k vám prosbičku“: spustil jsem monotónním hlasem a pokračoval jsem.

„Víte paní doktorko jsem zvyklý používat indulonu, která mi došla a v kantýně mi ji sehnat nemůže a chtěl bych vás požádat, jestli bych ji mohl objednat vaším prostřednictvím“. Zmlkl jsem

a nic. Doslova a dopísmene NIC. Tak nějak všichni ztuhly, tedy doktorka a dvě sestry. Všechny seděly a zíraly, ale zíraly tak nějak divně. Na odpověď jsem snad čekal celou věčnost i přesto, že se jednalo o vteřiny.

„No snad by to neměl být problém“, zaznělo z jejich úst pomalu, a až nepřírozeně váhavě. A ty jejich pohledy s otazníkem v očích. Nechápal jsem a navíc jsem si připadal jako blb, protože jsem zhola nic nechápal.

„Peníze máte?“, pokračovala doktorka. Zjevně čekali na něco, ale na co, to mě bylo mimo mé chápání. Nicméně jsem odpověděl, že:

„Peníze mi došly dnes, ale vykontovat je mohu až příští týden.

„Tak až budete mít peníze, tak přijďte, zaznělo mi spíše jako nashledanou. Vstal jsem, na což osazenstvo ambulance reagovalo zvýšenou činností, potutelné úsměvy a vyměňování pohledů, které mi signalizovalo i přes moje průměrné IQ průšvih na cestě. Přeji příjemný zbytek dne a nashle, pokračoval jsem v nenačaté konverzaci v rámci bontonu.

„Vám taky, a děkuji“, odpověděla doktorka, avšak facka nikde.

Téměř jsem z ordinace vycouvl, ale nic se nedělo. Byl jsem z toho takový nanicovatej, ale život šel dál a já na vše docela zapomněl. S ohledem na indulonu, která mi došla poštou od kámoše.

S odstupem asi tří týdnů jsem šel na kontrolu, nikoli k doktorce, ale do nemocnice, která je však v areálu vazby. Tedy šel, no spíše jsem byl veden špalírem orgasmu chtivých občanek,

svobody zbavených orgány činnými v trestním řízení. V nemocnici mne umístili do čekárny, kde již čekalo několik muklů. Mezi čekateli - marody jsem zaregistroval právě onoho nezletilce, který byl do naší cely umístěn na jednu noc. Odpověděl jsem mu úsměvem na jeho pozdrav a věnoval se dál svému mlčení. Jen tak z dále jsem slyšel, jak někomu vykládá o důvodu jeho návštěvy u lékaře. Ale najednou jsem byl surově vyzván z lůna vlastních myšlenek, aniž bych vědomě věděl proč a tak jsem okolo sebe zíral a lovil jsem mezi mými myšlenkami, co bylo tou příčinou. Zaregistroval jsem potouchlé úšklebky poslouchajících muklů. Najednou se mi spojil význam rozhovoru a reakci posluchačů. Prostě blesk z čistého nebe a já se málem propad hanbou. Prachsprostě jsem se styděl tak, že se mi kroutily palce na nohách.

Ten mladoch vyprávěl, že jde k doktorovi, protože ho bolí zadek, když jde na stolicí, aby mu předepsal nějakou mast. Prostě anální otvor, je anální otvor a ve většině případů má sloužit k tomu, aby něco lezlo ven a ne dovnitř.

A tady se přátelé, dostávám k pointě celé této kapitoly. Jednoduše se mi před očima odvíjela moje návštěva u doktorky a moje snaha státi se majitelem indulony, jejich pohledy, kradmé úsměvy, zdvíhající se obočí, no prostě trapas, trapas a zase trapas. A jako vždy a všude jsem byl samotným protagonistou a ještě ke všemu sám sobě katem. Je-li na těchto řádcích něco úsměvného, pak jsi to ty příteli čtenáři, ale já být znovu v ordinaci, žádající o jedno balení měsíčkové indulony s obsahem měsíčku, tak bych se zmačkal a zahodil, protože pláchnout z ordinace by se rovnalo pokusu o útěk, nikoli však uchování dobré pověsti zločince.

Kapitola XIV.

Sanace

Jak si tak sedím přemýšleje čím pokračovat, bombarduje moje ušní bubínky televizní pořad Dawsonův svět. Přeskakuji z vyprávění přímo do reálu. Dostali jsme se někam do roku 2002 a to rovnou do října.

V současné době probíhá oprava vnějších fasád na Mírově. Asi 150 vězňů rozprášili do ostatních lágrů a zde zůstali jen pracující. Moji maličkost umístili na druhé oddělení s několika prvotrestanci, kde jsou umístěni vězni s výjimečnými tresty. Asi před hodinou jsem došel z práce a uvařil čaj. Můj oblíbený jasmínový nevlastním, a tak ukájeje své chuťové buňky usrkáváním zeleného čaje, pokračuji v psaní.

Chtěl bych se pozastavit nad určitým momentem, který měl šílený vliv na život na Mírově, ovšem s katastrofálním dopadem na mukly.

Ano přátelé, mám na mysli útěk Kájínka. Nemám v úmyslu se této médii vykřičené story, která by snad vydala za samostatnou knihu. Nemám na mysli děj odvíjející se okolo Kájínka samotného, ani okamžitý děj po útěku samotném, kdy například dozorcí ohlásili útěk, až po asi dvou hodinách a naopak, okamžitá reakce byl filcunk na všech oddílech. Jasně, filcunk je kontrola stavu vězňů spojená s fyzickou kontrolou

obsahu skříněk vězňů, neboli osobních věcí. To zřejmě proto, jestli nepláchl ještě někdo jiný, nebo snad i skrytý pilník pod podhlavníkem, nevím a ani nemá smysl o tom takhle přemýšlet.

Spíše se chci zamyslet nad poněkud komičtějším momentem, vycházejí ale pouze z televizních zpráv.

Jak jsem již výše uvedl, bylo asi 150 vězňů eskortováno do Valdic a od tam i do jiných věznic. Eskorta proběhla na dvě etapy. V první byli vězni odvezeni v jednom autobuse a v druhé etapě odjely autobusy dva. Vcelku nic mimořádného, ani nic k zamyšlení, ale pozor, snad jen do doby než si v televizi vyslechneme ve zprávách o šíleně utajovaném převozu vězňů.

Přímo mistrně utajovaná eskorta z důvodu nejostřeji střežených vězňů v ČR, tzv. elity galerky. Toto je snad jediný nepopíratelný fakt, ale zpět k utajovanému převozu. Utajení bylo pravděpodobně z důvodu neplánovaných pokusů o útěky. ALE ...! Vždy a všude je nějaké to ale, a to pltí i zde. Předně, sami vězňové jsme věděli skoro měsíc dopředu s přesností plus - minus dva dny, že budeme eskortováni a vědělo se i kdo. Takže v případě chtění se mohlo pro případ úniku plánovat o stošest.

Avšak daleko horší z pohledu s notnou dávkou nostalgie informované veřejnosti o utajení převozu. Jak stanice ČT 1, tak Nova tento transport komentovaly i obrazem naprosto perfektně. Za prvé byly záběry prvního autobusu při dojezdu do Valdic i při výjezdu z Mírova současně i s komentovaným odjezdem obou autobusů v druhé várce. Opět oba autobusy vyjíždějí z Mírova a hned v zápětí záběry z trasy, kde si

to frčela doprovodná vozidla včetně sanitky. Pře krásné záběry byly i na odstavená policejní vozidla u lesních cest, nebo všemožně poschovávaných za stromy. No prostě přísně utajovaný transport, kdy televizní štáby musely zřejmě týdný bivakovat před věznicemi, aby pořídily embargované záběry. Také z trasy byly opravdu super záběry. Nejde snad o tyto záběry samotné a ani a to kdo a jak s předstihem se dozvěděl o plánech vězeňské služby. Z mého logického pohledu jde především o informovanost veřejnosti, která byla, je a bude informována a to pěkně blbě, stejně jako v případě útěku občana Kájínka.

Mimo jiné jaká byla reakce mírovských muklů na mnou již avizovaný útěk? První momenty mu všichni přáli i za cenu persekučních nařízení, zpřísnění všeho a všude, jen aby se vězni necítili dobře, nebo snad i „NEDEJ BOŽE“ i spokojeně. Bohužel můžu toto potvrdit i já a to i z tvrzení některých dozorců, kteří si volnějši před útekový režim oproti současnému dokonce i pochvalovali.

Proto si tady velmi krátce dovoluji pozastavit a právě s ohledem na informovanost veřejnosti o všem co má nějaký vztah k věznicím, vězňům a dalším složkám, mající přímý vztah k nám muklům.

Kapitola XV.

Tereza

Předešlá kapitola se mi moc nevydařila, ale smyslem mého literárního moratoria nebylo a není poukazovat na věci, týkající se veřejnosti a vězeňské služby. Snad jsem se tak letmo dotkl ožehavého problému, který má hluboké kořeny, především v politice. A protože je právě v politice příliš tenký led pro našince, opustím tyto neklidné vody a zabrousím do méně ožehavého problému, avšak neméně důležitého.

Abych začal opravdu začátkem, musím se vrátit na vazbu, tedy do roku 2001, kdy jsem se po měsíčním ubytování v nemocnici na infekčním oddělení (mimo jiné to byla bezva samotka) vracel zpět na oddělení A2. A jak jsem se tak vlekl se svým báglem osamělými chodbami, přemýšlel jsem, na které cele skončím. Právě mívám svoji bývalou celu a ještě jedny dveře, další dveře, ještě jedny a ještě jedny a pozor, dozorce se konečně zastavuje. Zarachotil klíči, a jak by řekl poeta: ... klika cvakla, dveře letí ... Odhodlaně vstupuji do trojkobky prostřední celou. Zaregistroval jsem okamžitě vstupy do vedlejších cel bez dveří. Katr za mnou zapadl a já koukal na dvě postele, stojící u zdi. Na posteli vpravo ležel cikán a vcelku bez vzrušení pokračoval v hovoru s druhou osobou, ležící na vedlejší posteli, ale hlavou ke mně. Tedy abych byl přesnější, nejednalo se o

hlavu v prvním slova smyslu, ale spíše o ručník stočený do „turbanu“. Takhle smotaný ručník na hlavě jsem vídal u mojí bývalé choťi či dceři, když se kolem mě řítily z koupelny, nezáležející téměř na tom co je dole schováno, ale hlavně že měly hára zamotány.

Můj příchod určitě zaznamenali, ale nestálo jim to za to, aby svůj určitě důležitý hovor přerušili.

Položil jsem svoji kouli (tak se říkalo v místní hantýrce dece svázané do uzlíku a se všemi osobními věcmi) na zem a zadýchaně povídám:

„Nazdar“, vědom si toho, že tento pozdrav hojně používali švarní sokolíci při svých sletech. Oba ustali v hovoru a svoji pozornost obrátili mým směrem, ba co dím, mým směrem i své obličejce.

„Ahoj“, řekl ten vpravo.

„Čau“, ozvalo se z ručníku, který se také natočil ke mně. A nic. Pobaveně na mě zírali a vcelku bezostyšně se kochali pohledem na mě, protože já musel vypadat skutečně jako blb. Snad jen ne s hubou dokořán jsem zíral směrem k turbanu. Ne, že bych se snažil ovládat svoji mimiku, kterémuž to řemeslu jsem se naučil při mých pokusech s podnikáním, ale vzhledem k tomu, že ti dva reagovali tak jak reagovali, tušil jsem, že tuto moji reakci naprosto přesně očekávali. Zatím jsem hovořil pouze o turbanu, který mne v žádném případě nemohl vyvést z míry, ale pod turbanem na mne zíraly velikánské tmavé oči a modrými stíny. To vše ještě více znásobily linky na řasách a místo obočí jen silnější černá čára. Lehký make-up s mírně načervenalými líci už je mimo můj komentář, a to si musím ještě

přisadit jako bývalý fotograf, zabývající se modelingem, že na tento pár očí by se nemusela stydět leckterá modelka.

Kouknul jsem vlevo, kde byl probouraný vchod do cely vedlejší. „Trojkobka“, kmitlo mi hlavou a v duchu jsem zajásal. V prostřední cele, kde jsem stál byly totiž postele dvě a ještě ke všemu obsazené. Oči mi začaly tékat z jedné obsazené postele na druhou. Napravo u zdi ležel obličejem ke mně cikán a zrovna si zapaloval cigáro. Hlavou mi kmitla spásná myšlenka jak důstojně opustit tuto celu a vyhnul se pitomým otázkám bachařů „proč“.

„Vy tady kouříte?“ byla to dost triviální otázka a zazněla pravděpodobně i dost zoufale..

„Jasně“, ozvalo se k oblaku smradlavého kouře, pro mě jako nekuřáka.

„Moc?“, byla další otázka a v duchu jsem očekával spásný souhlas.

„Hrozně moc“, ozvalo se z turbanu, který se opět natočil ke mně.

„No jo, ale já jsem nekuřák“, snažil jsem se plavat ke břehu.

„Tak to by bylo nejlepší zazvonit na bonzák a říct bengům, že chceš na nekuřáckou celu“, pokračovaly ty tmavý oči a naprosto zjevně se kochaly mými rozpaky.

„No, to bych asi měl“, chytil jsem se stébla. Jenže jsem si v ten moment uvědomil, že mi dozorce cestou z nemocnice říkal, že je bé jednička plná.

„No jo, ale je plný oddíl“, myslel jsem nahlas.

„Tak to vydrž do oběda a zeptáš se refoša, jestli tě hodí jinam, ozvalo se pro změnu od vedlejší postele.

„Tak jo“, vypadlo ze mě:

„aspoň se posadím“, a začal jsem se velebit na stoličce.

„Jestli chceš, tak si dej zatím věci vedle“, říká mi ten borec vpravo.

„Tak jo, asi to bude takhle lepší“, já na to a zvedl jsem se i s koulí a zamířil do cely vpravo, kde byly jen tři postele, oproti cele nalevo, kde byly postele čtyři. Vybral jsem si „kabrio“, tedy samostatnou postel a ne bydlo. Dal jsem věci na postel a vrátil se na prostřední celu.

„Já jsem Jura“, povídám. Zprava se ozvalo:

„Tibor“. Zatajil jsem dech a čekal, co se ozve z turbanu.

„Mě říkají Tereza“, a bylo to venku. Mojí snahou bylo nenechat na sobě nic znát. Něco jako překvapení či šok. Prostě ledový klid, ovšem Tiborův úsměv hovořil jasně, že Tereza bodovala.

Pomaloučku jsem se usadil na židli, mezi tím co mi zazněla Tiborova otázka:

„Odkud deš?“

„Ale byl jsem skoro měsíc v nemocnici“, odpověděl jsem.

„Nevypadáš na to, že by ses popral“, vplula Tereza do rozhovoru.

„Rvát se? To není můj styl“, odpověděl jsem s nádechem hořkosti v hlase. Skvěle zareagovala Tereza na moji hlasovou intonaci a zvědavě se ohlédla, pročpak jsem se tak rozdurdil.

„No promiň, já jsem to tak nemyslela“, promluvily na mě z pelesti modré stíny. A teď jsem si všiml namalovaných rtů rtěnkou. Opět jsem zíral, jako bacil do lékárny, protože se na mne Tereza zakřenila. Možná že by slovo úsměv bylo vhodnější, ale nebylo, protože Tereza měla zuby ze předu vymlácené, jak pila na katru. Opětoval jsem úsměv a dál zíral. Odstín rtěnky byl naprosto dokonalý. Ladil pleti, modrým stínům i tmavým očím. Ona totiž Tereza byla dokonalý cikán.

„Ty blbe, kam ses to zas dostal“, řvalo ve mně.

„Vycházky už byly?“, otočil jsem hru na jiné hřiště.

„Měly by být každou chvíli“, řekl Tibor a labužnický potáhl cigárko.

Tak to bych se měl nachystat“, vyhrkl jsem a šel s chutí k mým věcem, nabíraje dech z několika šoků nabraných v neuvěřitelně krátkém čase. Nějak se to ve mně šprajcovalo a rozum odmítal chápat.

Na vycházce jsem potkal několik známých tváří, kteří trošku rozptýlily pochybnosti a mém zdravém rozumu. V průběhu vycházkové hodinky se mně zeptali kluci, kde jsem vlastně umístěn.

„Na trojkobce“, povídám a zatrnulo ve mne.

„Tam co Tereza?“byla další upřesňující otázka a ve stejném okamžiku všichni v našem koridoru zmlkli, protože dychtili po něčem novém a nejvíce o všem, co mělo jakoukoli spojitost s Terezou. S naprostou nechutí, ruku v ruce s nevolí jsem odpověděl:

„Bohužel nikde jinde nebylo místo“, zaznělo zoufale v ústřety vyřčené otázce. Ještě jsem ani nedořekl odpověď a už jsem v duchu viděl ty ironický škleby a řehot přímo hurónský.

Všechno jinak. Protože jsem měl smolný den a tak se na mne řítíl další šok. Ti magoři se totiž na mně vrhli, jak bezdomovci na dršťkovou a k mému opravdovému šoku mě zasypávali otázkami, nikoli však nabitými ironií a posměchem, ale představte si to přátelé - zvědavostí. Opravdu jsem musel vypadat jak bacil vedle aspirinu, protože ti magoři chtěli vědět, co je zač ta Tereza, co dělá, jak se umývá, no prostě chtěli vědět všechno, na co jsem však nebyl schopen odpovědět, protože jsem to prostě nevěděl. A tak jsem postupně získával půdu pod nohama, poněvadž se očekávaný posměch jednoduše nekonal. Jenomže nic nemá dlouhé trvání a tak jsem zaslechl v davu lačnicích zatčených jasně formulovanou otázku:

„A proč není na vycházce?“ No jo a proč vlastně nešla? A mě tulpase nenapadlo nic blbějšího, než říct pravdu:

„Dělá si hlavu“. Přátelé to nebyl smích, to byl řev, ba co dím, byl to přímo ryk, bojem posedlých šiků. Netušil jsem, co moje upřímná odpověď způsobí, ale mám dodnes podezření, že se nesmáli té hlavě, ale spíše mému zoufalému výrazu ve tváři, protože jsem byl jak na trní a ti syčáci se na mne museli určitě domluvit. A tak jsem se tak nějak chudě usmál se zoufalstvím ve tváři a ta cháska necitlivá se řehtala o to víc. Copak jsem jim mohl říct, že chci od tam pryč? Vždyť oni byli schopni dát půl království a dceru k tomu, když by mohli být na cele s Terezou, a tak jsem jim musel slíbit, že ji zítra vezmu s sebou.

Za ty tři týdny, které jsem byl pryč a mezi tím co přišla Tereza na oddíl. To, co prostě dokázala Tereza potažmo „ON“, bylo až neuvěřitelné a já smolař jako vždy musím padnout do jámy lvové. A tak jsem směle zamířil zpět po vycházce, bombardován ještě dotazy směrem k Tereze. Načež jsem odložil plánované stěhování a vrhl se statečně do neznáma.

Nemám v úmyslu se stále detailně rozepisovat o Tereze, prostě protože by to vydalo na samostatnou knihu, ale určitě bych tohoto občana očistil od názvů jako buzerant, homosexuál, který přestal brát feromony (ženské hormony) jen proto, aby zastavil růst prsů a odložil tím i datum operace.

Určitě by však ještě stálo za zmínku to, že jsem v této době zažil spoustu trapasů a to i přesto, že jsem se jim snažil přímo srdnatě vyhnout. Jistě přátelé, ale pochopíte, že když jde člověk na turecký záchod a musí přitom dělat doslova slalom mezi dámskými kalhotkami, kterým chybí snad jen milimetry k tangáčům a které byly rozvěšeny všude, kde se dalo. Večerní hygiena, ceremoniál s ranní hodinkou potřebnou pro nános líčidel a úplně nejšílenější byly vycházky, Tereziny šortky, vyholené nohy, ladný krok lvíce salónů a co hlavně, řvoucí hlasy z oken a hromady korespondence a dárků, které lítaly do našeho koridoru po desítkách, její zpěv neměl chybu a tanec, step - no prostě špica.

Snad ale přeci jen utrousil z té hromady prožitků.

Bylo to asi po měsíci našeho společného bytí v trojici, když se Tereze horečně podařilo koupit opilku, aby mohla chodit na vycházky a tak

nastal okamžik odchlupovacího procesu jejich nohou. Tibora toto počínání natolik zajímalo, že jsem mu musel za mohutného přitakávání Terezy vysvětlit, k čemu všemu že tento výrobek slouží. Pochopil docela rychle a jako správný chlap reagoval na informaci, že chlupy rostou pomaleji otázkou, co by se stalo, kdyby se s opilkou oholil. Dostal mne. Já byl prostě v koncích, protože depilace čehokoliv, co je na těle, to jo, ale depilovat vousy, to byl pro mne rébus. Ten mizera Tereza se však zhostil odpovědi přímo světácky:

„Proč ne, chlup jako chlup“. Mlčím a koukám, jak padla první tuba na jednu nohu. Čas dle návodu vypršel a nyní začala druhá fáze - odstraňování nanesené vrstvy i s nežádoucími chlupy. Koukali jsem přímo vědecky na Tereziny holé nohy a znalecky při tom pokyvovali hlavami. Ani chlup. Na Tiborovi bylo vidět, že se rozhodl, protože jakmile Tereza vyplýtvala druhou tubu na druhou nohu, přímo uchvátil tubu poslední a začal studovat návod.

Prošel návod od předu do zadu a zpět a nenašel tam žádný zádrhel, který by ho odradil a tak za mohutného Terezina povzbuzování a mého krčení ramen, jal se nanášeti jemný film opilky na část obličejovou. Zatím pohoda, ale drama vrcholilo během pár minut, protože ho začal pálit obličej přímo nesnesitelně. Skákal, ječel, nadával, kopal nohama, ale vydržel a já mezi tím řval smíchy stejně jako Tereza, pouze o oktávu výš. Bolest ustupovala a myslím, že po 8 minutách začala Tereza stírání přiloženou destičkou, onen nános i s vousy. No, nebylo to jednoduché a myslím, že s vousy šla dolů místy i kůže. Nicméně

vousy byly pryč a tak už jen gel po holení a bylo to.

Jo bylo, to je poněkud nevyčerpávající výraz pro ukončenou činnost stírací, čili depilující. Což o to, vousy byly až na pár zoufale čnějících opravdu pryč. Nepochybně i místy sedřené kůže nevypadalo nijak lákavě, ale co chci zdůraznit, byla naprosto podrážděná kůže všude tam, kde byla opilka. Zřejmě došlo k mírnému popálení, nevím, prostě Tiborův obličej byl skutečně červený, nikoliv jen lehce zrudlý. Jakmile pohnul ústy, nebo se dotknul pleti - bolest. Všem ještě pravděpodobně napomohl gelem po holení. Dokonce i mluvení mu dělalo velké potíže. Byla to opravdu situace k popukání, ovšem ta vygradovala v momentu, kdy začala kůže opět pálit. To už nevydržel a začal nevybíravým způsobem Tereze spílat, láti, klíti, vyhrožovati a na podporu upřímně mířených nadávek přímo mistrovsky koulel očima. Co z Tomky vypadlo za klení nevím, ale nehnul při tom ani brvou, respektive nemohl, a jen vše cedil přes zuby v jazyce cikánském. Jenomže reakce Terezy byla naprosto neadekvátní situaci, protože přímo řvala smíchy. A co mě zbývalo jiného, než se s hurónským řevem přidat. Pánové, přátelé, já řval smíchy, ale nejen řval, já prostě řičel. Slzy jako hrachy ač v situaci pod psa ve vazbě, řval jsem smíchy, tedy nejen já a Tereza, ale začal i Tomka. Řval smíchy, řval bolestí a ještě u toho brečel a nebýt benga, který nechápal, která bije a přiběhl málem s posilou, že se pereme, tak jsme se snad uřvali.

Nebudu zde už líčit, jak natřeli i mě obličej, protože by se vše opakovalo a nudil bych už i sám sebe, jisté však je, že jsme se s Tomkou

zbavovali vousů výhradně nástroji k tomu účelu
stvořenými a vzpomene-li někdo opilku, tak mne
začne bolet celej člověk.

Kapitola XVI.

Návštěvy

Na vězeňský život se dá, respektive musí zvyknout. Je to všechno o psychice a hlavně o lidech, kteří jsou v nejbližším okolí, jako například na cele, nebo na pracovišti. Všechno je to jen o pojmu vzájemného soužití, kdy se ctí jeden druhého, kdy soukromí je společné mnohdy i pro 27 lidí na ploše 12m x 15m (a bylo to i horší z doslechu za totáče, kdy byly tři postele nad sebou). Za těchto a to prosím ještě ne nejhorších podmínek, je žití na jedné hromadě opravdu heroický výkon. Neříkám to proto, že se cítím být přímo Herodesem, ale proto, že jsem tímto prošel.

Je tady totiž jeden základní problém a to je mentální rozdíl lidí mezi sebou. Dále je diametrální rozdíl mezi tím, kdy sedí kluk už třeba od 17 let a má ze sebou, např. 6 let, v průběhu kterých, v podstatě nic neprožil a jeho jediným světem byl a je kriminál. Také je obrovský rozdíl mezi vězněm sedícím už 17 rok například se třemi až pěti přestávkami a potrestaným občanem, který si chce na druhých udělat jméno a dochází tím zcela přirozenou cestou ke konfliktům a to i v případech, kdy si zakomplexování jedinci snaží vybit své emoce z dřívějšíka. Bohužel však toto patří ke kriminálu.

Když ale porovnáám oddíl prvo trestaných, kde jsem se pohyboval s chováním kriminálních mazáků, tak to jsou opravdu nebe a dudy. Už jen názory na život jsou mezi těmito lidmi natolik propastné, že to stojí za zmínku.

Tak kupříkladu se mnou na pracovišti, nás bylo 12 mužíků a dobrá polovina vrazí, ale o to nejde. Byl mezi námi zrovna jeden, který měl odkrouceno řádově 17 let asi na 5 přerušeníh a ne víc jak půl roku. Jednou jsme probírali vstup do Evropské unie a přišla na přetřes problematika pasového vybavení. Pro pohyb v rámci EU. Chvilí jsem poslouchal směr debaty a argumentaci jednotlivých zúčastněných a protože nebyli schopni dosíci se závěrečného rezumé, nechal jsem se oproti mým zvyklostem do této debaty. Mám vyzkoušeno, že pokud člověk sedí mimo podobné debaty, je ušetřen nadávek a klení těch, kteří mají opačný názor. A tak jsem vystoupil ze svojí anonymity, avšak až na vyzvání.

Samozřejmě jsem znal jak to chodí, ne nadarmo mám sježděnou celou Evropu od Irska po Rusko. No jo, ale na tohle se zde nehraje. A tak se na mne obrátil „Sedící bizon“

„Co ty si myslíš, seš takovej sečtělej člověk, budu muset mít pas, až budeme v Evropské unii?“ Krátce jsem váhal nad tím, jestli mám říci „nevím“ a nebo se zapojit. Jenže moje váhání bylo vysvětleno poněkud jinak a vypadalo to spíše na mé úporné přemýšlení, že mne jako zaskočila náročnost otázky a to už prostě nešlo říct „NEVÍM“. A tak jsem odpověděl:

„Co vím já, tak na hranicích EU celnice vůbec nefungují, pasy nikdo nekontroluje a byl jsem v autě, kdy německý řidič byl kontrolován

jen díky přestupku a ukazoval mu jen nějakou kartičku. Pak jsem se ho zeptal, co to bylo za pas a on mi řekl, že to byl řidičák."

No jo, to jsem ale neměl, protože jsem byl ve vteřině středem pozornosti, samozřejmě jako vždy proti mojí vůli:

„Nechceš mě snad tvrdit, že tomu policajtovi stačil normální řidičák?"

„Asi ano“, pokrčil jsem rameny, tuše problém.

„No tak to mě neříkej ani ze srandy“, rozohnil se Sedící bizon, kterémužto bratru rovných 200 cm přidávalo na váze argumentů.

„Když pojedu ven a zastaví mne bengo, tak se vytasím s řidičákem a občankou a ten buzík mě zasalutuje a nechá jet?“ pokračoval v argumentaci za vydatného přitakávání spolupracujících.

„Dyť co vím já, tak občanka se ani nesmí vyvážet ven a vždy ji nahrazoval pas a to i u nás“, obhajoval jsem dál svoji tezi.

„Předpokládám, že ten řidičák bude mezinárodní a jestli bude potřeba k prokázání totožnosti v zahraničí ještě jiný doklad, tak to nevím, ale ani pas, ani občanka to určitě nebudou muset být“, povídám na to přemýšleje jak nejlépe se vyhnout pokračování hovoru, u kterého byl konec v nedohlednu.

„Ale v řidičáku máš akorát jméno a žádný jiný údaj, pomocí kterého je člověk identifikovatelný“, začal přemýšlet Sedící bizon nahlas, děláje čest své přezdívce, nepohnu ani brvou, bez gestikulace, jen hlavou otáčel směrem ode mne ke svým příznivcům.

„To s tebou naprosto souhlasím, ale je-li vystaven mezinárodní řidičák, tak musí být tvoje údaje zaznamenány někde, kde si je může pročit osoba k tomu oprávněná“.

„Stejně jsem v televizi slyšel, že se může prokázat pasem“, pokračoval sveřepě v debatě.

„Když bude někdo kontrolován a ukáže pas, tak to určitě vadit nebude, ale policajtovi bude určitě stačit řidičák, snažil jsem se trochu nedůrazně vysvětlit, ale tak, aby to vypadalo, že mu dávám za pravdu. Marně, a další několika minutový monolog ukončil přicházející mistr.“

Tohle ale nebyl všemu konec, o tom jsem se přesvědčil za pár dnů, kdy jsem měl možnost nakouknout do opravdového charakteru starého krimoše. Bylo to na snídani, kdy byla pracujícím vydávána strava a kde se všichni postupně srocujeme. Sedící bizon měl to privilegium, že ať byla fronta sebevětší, byl prostě první a hotovo. Samozřejmě jsem to ze svého posledního místa zblíkl, ale jen jsem ho zaregistroval a hotovo, protože pro mé předběhnutí to byla pozice nad ním nedostupná. A tak si tiše stojím a přemítám, když v tom se mi na rameni objeví poslední číslo ruky, protože dál už jsou jen tlapy.

„Nazdar agente“, oslovil mě jednou z mnoha přezdívek, kterých jsem si vysloužil pěknou řádku, aniž jsem se o to čímkoli zasloužil.

„Máš pravdu s těma pasama, tak jsem se ti přišel tak trochu omluvit“, a plácl mě po zádech. Mrkl na mne a byl pryč.

Tak tomu se říká charakter a něco podobného se mi stalo ještě jednou, ale to bylo s jedním vysloužilým válečníkem, slyšící na přezdívku

„Francouz“. Ale o tom jsem ani nechtěl vyprávět a tak zpět k danému tématu.

Na celách se probírá všechno možné, ale hlavně návštěvy. Spoustě lidí na návštěvu nejezdí nikdo z příbuzných a tak se snaží ulovit nějakou tu žíňku prostřednictvím inzerátů. Bývá s tím sice spojeno spousta problémů, hlavně však doprošování se, aby byla povolena návštěva nerodinnému příslušníku a to jedině buď přítelkyni, nebo družce. Taková specialita mírova. Samozřejmě pro povolení družky či přítelkyně bylo nutné dokládat potvrzení z magistrátu, že spolu žili nejméně 3 měsíce ve společné domácnosti s tím, že přispíval na nájem. A taky jedno malé potvrzení z matriky, že je občanka řádně rozvedena. Pakliže by však nebyla, nebyl problém, pokud manžel napsal takový malý dokument, že s tou návštěvou ve vězení souhlasí. Pak se teprve vydalo povolení k návštěvě v podobě navštívenky, kde se uvedou jména osob, jimž je povolena návštěva.

Je vskutku zajímavé, kolika ženám na inzerát se podařilo proniknout za zdi mírovského hradu jen proto, aby se seznámila s člověkem, který se do ní již v druhém dopise zamiloval. Mně se spíše jedná o takovou tu před návštěvní horečku. Samozřejmě, každý je tvrdák nad tvrdáky a tak vykládá, co všechno udělá u stolu v návštěvní místnosti, kde je dalších asi deset vězňů, včetně civilních návštěv a samo sebou i dozorců.

Veškeré tyto debaty probíhají buď u stolu při žehlení puků na sintrech, či ústavních košil. Kdo byl šikovný a to někteří opravdu uměli být, tak si dokázali sehnat trošičku upravené košile, jako například zkrácené rukávy, ustřižené

límečky, přešité na „módní“ stojáčky, či kalhoty od sintrů s všitýma kapsama, zúženýma a vypasovanýma. Prostě jak se říká u nás ve štatlu, byli špicově volepení. Pro nezasvěcené, jakékoli úpravy na vězeňské výstroji bylo klasifikováno jako poškozování ústavního stejnokroje a náležitě oceněno. Což byla jasná díra a úhrada příslušného kusu oděvu. Samozřejmě toto dozorcí tolerovali, ale byla to vždy jen otázka toho mukla, a jak se choval k dozorcům.

Takovým ukazatelem blížící se návštěvy byl zvýšený zájem a permanence žehličky, která byla na 60 lidí jedna jediná. No přál bych ženám, aby měly možnost nahlédnout pod pokličku právě tohoto doslova kultovního orgasmu. To jste prostě neviděli, ani neslyšeli. S jakou pečlivostí a fištrónem byly žehleny košile, kalhoty a saka, to se musí vidět. Ani smítko, ani jeden faldík, nitka nesměla nikde přečnivat, no prostě salon DIOR by bral takhle vyšperkovanou garderobu hned na módní molo. Že chyběl občas nějaký ten zub už na celkovém uměleckém dojmu vůbec neubíralo a s ohledem na stravu, kterou jsme byli „drženi“ při životě, tak potom všechna čest těm, kteří vyvázli z osidel vězení s plným stavem zubů.

To bychom měli oděv, kterého nedílnou součástí je střih vlasů. Upravená hlava s čerstvě oholeným vousem musí evidentně pozvednout charisma a zocelit nahlodané sebevědomí. Z toho opět vyplívá závěr, že týden před návštěvou (je jedenkrát za měsíc) je holič velice exponován a stříhání stihá opravdu s velkým vypětím. A zase bych přál vidět nezúčastněným osobám s jakou pečlivostí je hlídán každý vlas, který je krácen, aby nebyl náhodou ustřižen víc, čímž by se jeho „image“ poněkud zmenšilo.

Nejčastěji užívaným stříhem byla „kostka“ v různých obměnách a tvarech, o které se holič - vězeň přímo vehementně snažil a vcelku i bravurně dokázal splnit veškeré požadavky klientely, což však nemohu říci o sobě, protože i přes velkou moji snahu mi bylo dáno jen a pouhý klasický stříh. Pravdou je, že to bylo ovlivněno názorem okolí. Ale to je jedno, protože efekt byl stejný.

Nad čím mi však zůstával rozum doslova stát, byly korespondence s ženskými protějšky, kdy chlapi dokázali, jak jsem již někde vpředu uvedl, ve velice krátké době získat srdce korespondentky. Spousta lidem jsem pomohl dát dohromady úvodní dopis, kterým bylo odpovídáno na inzerát, ale pak už jsem do další korespondence neviděl, vyjma opravdu pár dopisů, které jsem jaksi ladil spíše gramaticky než obsahově. A musím smeknout, nemělo to chybu. Snad nejúspěšnější byli cizinci. Nejenže se naučili velice dobře česky mluvit, ale byli schopni psát a psali opravdu s malým množstvím chyb. Kolikrát jsem si řekl, že by bylo opravdu „Boží“, kdybych uměl takhle anglicky.

To by tak bylo, k před návštěvnímu moratoriu. Prostě a jasně, každý se na ni těšil tak silně, že si to nemohli ani uvědomit. Jenže největší krize nastávaly právě po návštěvách. Bylo to dáno tím, že se všichni vážení tvrdáci, tak nějak vnitřně otevřeli a po hodince návratu na celu, upadali do řekněme takových depresivních myšlenek, protože na ně dolehl civilní život. Viděli problematiku svých bližních, viděli problémy, se kterými by mohli lehce hnout, avšak nebylo jim zhůry přáno a tak se zžírali pár dnů i když se s těmi ostatními nezapomněli podělit o krásné okamžiky, kdy drželi ruku svojí

přítelkyně, či manželky, nebo si hráli se synem nebo dcerou. Zaběhnutý pořádek se jaksi dodržoval - podělit se s kamarádama a pak si, ty bídná melancholie se mnou dělej, co chceš.

Musím se také zmínit o těch, kteří nelenili movitými prostředky za účelem sehnání nové košile a kterým na návštěvu nepřišel nikdo. Bylo to pro ně zdrcující i když se to snažili maskovat úsměvem typu „sýr“. Jde také o to, že v zimních měsících byly okolo Mírova hromady sněhu, takže předpoklad havárie byl nasnadě. A ještě ke všemu nepříjemnému, měli návštěvu potvrzenou. Proto i nervy a obavy do momentu, než dorazil dopis s omluvou.

To by tak mohlo být vše. Ve velmi malé zkratce jsem se snažil objasnit „dilema“ návštěv, kdy muklové už nevidí desítky problémů, které brání realizování návštěvy. Vidí to tak, on by si ty tři hodiny v měsíci našel stoprocentně a nedokáže ve většině případů pochopit, že se návštěva nerealizovala. A proto radím těm, kteří souhrou různých okolností mají někoho ve vězení:

„Nezapomeňte, že příště to můžete být vy, na koho nebude osud milostiv a pak i VY se budete těšit na ty tři hodiny příjemného posezení s někým, kdo vám věří. Proto se snažte o dochvilnost, je to „injekce“, která pro toho mukla znamená ŠÍLENÉ MOC!“

Kapitola XVII.

Reál

Tak přátelé, touto kapitolou bych měl v úmyslu ukončit mé literární pokusy o odehnání nudy mojí nudy na cele a vám snad zpříjemnily volný čas poznáním něčeho, co je pro většinu obyvatelstva informačně za normálních okolností nedostupné a pevně doufám, že tak i přes můj pokus zůstane i nadále.

Dostal jsem se do časového reálu, který je tvořen lednem, léta páně dvoutisícího třetího a vzhledem k tomu, že popisují poslední list v mém „Špíz bloku“, beru toto znamení jako pokyn k ukončení mého atakování vaší trpělivosti.

Snad se mi podařilo něčím zaujmout, a pokud ne, Cest la vie, ale za pokus to stálo. Pravděpodobně se mi nepodařilo to, co jsem původně zamýšlel a snad i na úplném začátku jsem úmysl poněkud jiný, nevím. Možná zplodím další nesmysl, který by mohl být takovým nevázaným pokračováním a dost možná, že i tyto řádky neuvidí světlo světa. Nevím, co bude a hlavně, kde bude konce mne samotného.

Každopádně bych se těmito řádky s vámi rozloučil, doufaje, že mi nebude spíláno. Odkládám tužku svoji milenou pentelku a dělám tečku za jednou z mých životních etap, ke které se vracejíc, nebude mi činiti žádného potěšení.

Část druhá

ŠERO

Úvod

Ta přátelé, už jsem znovu zde a proti mému původnímu zamýšlenému odmlčení se, chtěl bych přeci jen v několika maličkostech pokračovat v načatém díle tak, abych snad doplnil svoji původní myšlenku. Pravdou je, že těm, kteří se dostali až sem, musím poděkovat za výdrž a současně mě to těší, že ze mě vypadlo konečně něco zajímavého.

Je to až neuvěřitelné, jak je ten svět malej. Mám v úmyslu nepřímo navázat na předešlé povídání s názvem Tma, které ani nevím, jak moc se mi povedlo. A tak bych chtěl znovu překročit svůj vlastní stín, ale jen a pouze se přenést přes propadliště dějin, kteréžto se mi poslední léta přímo sverpě plete někde pod nohama.

Rád bych přiblížil poněkud stravitelnějším způsobem nejen život na Mírově, ale spíše obecně v našem vězeňském systému a tím snad i doplnil mozaiku, kterou je možné si poskládat z poskytnutých informací těmi, kdo by o to případně i stáli.

Tak nějak jsem, řekněme neohrabaným způsobem něco naznačil v předešlém povídání a nedotáhl do kýženého cíle - vtáhnout vás mezi ta, ze všech úhlů proklamovaná kola spravedlnosti, která melou, melou a melou a v celku dost často melou naprosto vše, bez ohledu na vinu prokázanou či snad jen mírně poopravenou, ba v některých případech i smyšlenou.

Samozřejmě bude mnoho nejasností, kterým budu věnovat patřičnou pozornost, ale ne snad proto, že bych chtěl, ale opět zase jen proto, že

pro mne a mé bývalé kolegy se jedná o zcela věci normální, nestojíc valné pozornosti.

Něco jiného však budou jména právě všech těch „kolegáčků“, o kterých bude řeč. Nebudu uvádět jména pravá, ba ani skutečné přezdívky, ale pouze jména, jež by mohla něčím jejich osobu všem zúčastněným připomínat. Potažmo samotní aktéři by se v následujícím líčení lehce mohli identifikovat.

Také se musím předem omluvit za mnou surovým způsobem tlumočená slova, poněkud peprnějšího charakteru, ale bohužel, to prostě nejde. Nezbyvá mi už nic jiného, než vám popřát mnoho trpělivosti s mým výplodem a budu tajně doufat, že nebudete směrem k mojí maličkosti příliš láti.

Kapitol XVIII.

Návštěvy 2

Jako jeden z dalších momentů ve vězení, stojících za zmínku, je taková ta snad i vzájemná úcta mezi mukly. Snad malá, či snad lépe i nepatrná, ale je a za pár řádků určitě stojí.

Tento moment mě opravdu překvapil. Ani ne tak z toho lidského pohledu, protože většina muklů ctí naprosto jiné zásady, než o kterých se nyní chystám psát. Ale je nutné si uvědomit, že jsem se pohyboval mezi lidmi, kteří byli odsuzováni na víc jak deset let. Muklové s vyššími tresty nad 15 let (výjimečné tresty) však byli naprosto separováni na druhém oddělení. Doživoťáci se však dali zahlédnout pouze při vycházce na třetím nádvoří.

Zpět však k věci samotné. Je to také tak trošku o přizpůsobivosti jedince, vůči svému okolí. Všiml jsem si už na příbylu jedné maličkosti, která mi vůbec nekorespondovala s povahami lidí za vysokými hradbami., kteří se setkávali na chodbách při různých přesunech, jako např. za lékařem, společnými kulturními akcemi, stravování, popřípadě při přesunu za sociálním pracovníkem, pedagogem, či psychologem.

Jedná se totiž o samotné návštěvy vězňů mezi sebou na celách. Za normálních okolností byly návštěvy mezi vězni zakázány. Důvody zákazu podobných setkání jsou ze strany vězeňské služby zcela zjevné, vycházíme-li např. z mého bývalého

kolegy Kájínka a jeho šachových partiích s dalším doživotním vězněm Černým. Měli dost prostoru na kulturní místnosti na podobné partie, kde se měli možnost setkávat, sice v omezeném čase, ale mohli na kulturní místnosti. Toto je ale jiná kapitola, i když by určitě stálo za zmínku, počínání vězeňské služby od zjištění útěku, po vyhlášení poplachu, hledání uprchlého vězně a následný filcunk po celém Mírově a vůbec i časová posloupnost jednotlivých činností. Ale jak jsem předeslal, tento okamžik patří do novin.

Byly ovšem momenty, kdy na požádání vychovatele konkrétním vězněm, byla tato žádost individuálně řešena a to vždy s ohledem ke konkrétnímu žadateli. Tímto způsobem mohlo dojít k bezproblémové návštěvě mezi vězni na celách a také návštěvě mezi oddíly.

Z toho vyplývá, že vždy záleželo na tom, který z vězňů o toto neformální povolení návštěvy požádal. Tento způsob návštěv byl v souladu se zákazem návštěv mezi vězni i přesto, že byly závislé na benevolenci vychovatele. Samozřejmě tímto docházelo k protěžování určitých jedinců, kteří se chovali adekvátně nejen k vychovateli, jako prvnímu stupni vězeňského systému, ale i k dozorcům, jako nutnému zlu jejich izolace.

Jinými slovy, byl-li žadatel nevrlý, zapšklý, cítil-li se ukřivděný osudem či doslova a do písmene byl nepříjemný mukl, jednoduše zůstalo u zbožného přání. Tihle vězni to o sobě věděli a tak o tuto možnost krácení dlouhé chvíle ani nežádali. Vyjma momentů, kdy dali o sobě vědět a hledali důvod se zviditelnit vůči okolí. To potom na vycházce bylo slyšet nelichotivá slova na vychovatele, jako např. „ten

zmrv jeden, mě za tebou nepustil, ale já mu šipky do prdele skákat nebudu"!

Také se skýtala možnost v nepřítomnosti vychovatele, požádat o svolení k návštěvě dozorce. Ten většinou tuto návštěvu povolil s tím, že byla časově omezena. Například přes vycházku, nebo od oběda do vycházky. Jinými slovy se vězeň na jinou celu dostat mohl, aniž by porušil zákaz. Byla to jen otázka chování k dozorcům, kteří si předávali jména nelibě se presentujících vězňů jako štafetový kolík.

A nyní bych se mohl konečně dostat k pointě této kapitolky, tedy návštěvě samotné.

Je to až neuvěřitelné, ale kdo zde nebyl, není sto ani pochopit. Všichni zajisté známe lidové rčení: „Host do domu, hůl do ruky“, či snad jinak: „Přijďte k nám, my k vám taky nechodíme“.

Jenže zde platilo beze zbytku obdobné rčení: „ Host do domu, Bůh do domu“, které je stejně známé, jako ta předešlá rčení, ale určitě méně používaná.

Možná to bude znít ve spojení s vězením snad i nadneseně, ale muklové se v těchto případech chovali k sobě opravdu až neuvěřitelně lidsky.

Dovedete si vážení čtenáři představit situaci ve vězení, kde je k dnešnímu dni zakázáno posílání peněz třeba příbuznými na přilepšenou, ba dokonce je zakázáno nakupování zboží z kantýny nad 1000 Kč měsíčně, při návštěvách. Ovšem byla učiněna výjimka nákupů za odměnu, za vzorné chování. Tím se snažím směřovat k závěru, že požitkové „majetky“ vězňů byly totálně na minimu.

Snad jen pracující měli či snad lépe „mají“ možnost nákupu cigaret, kávy, cukru, čajů, sladkostí a různých koření, kterými se dají snadno dochutit poživatiny, za normálních okolností nevalné chuti, na docela stravitelné jídlo.

To jen tak pro pochopení čtenářů, pro které šálek čaje není zas až tak pochopitelná představa o „majetku“, kdežto situace ve vězení je diametrálně odlišná od běžného života.

A nyní se konečně dostáváme k samotnému jádru a to návštěvě mezi mukly. Ta je již posazena k milovskému stolu a je na řadě malé pohoštění, jako vzdání úcty k pozvanému hostu.

Jakpak taková milovská návštěva probíhá? Jasně, že na úplném začátku je obligátní otázka: „Co si dáš, kávu nebo čaj?“

Zazní-li odpověď: „Kávu“, je během chvilky kávička na stole, protože na mírovských celách, vaří voda na vařičích po celý boží den. A to ještě ve většině případech na dvou vařičích.

Jakmile je na stole kávička, ihned se pokládá na stůl cukr v různých uzavíratelných nádobkách i se lžící jak čajovou, tak polévkovou. Protože na celách se sladí doslova příšerně moc. Viděl jsem sladit i tři polévkové lžice do normálního čajového hrnku.

Nyní jsme se dostali k slazení kávy nebo čaje, ke kterému patří i obligátní redko, čvaňho, válec či snad cigárko. Když už hoří a doutná, je konečně čas na pokec a už se nám muklům, plká lépe.

Samozřejmě se ke stolu sesedne osazenstvo cely za předpokladu, že nechtějí být rušeni a pak

se přepírá totálně všechno. Ženský, kriminál, vězni, benga, civil, zakopané zlato, peníze, ugarážovaná auta, znovu a znovu a pořád dokola. Mezi tím co jedni odchází, druzí přichází. Vždyť na mírovských celách bylo běžné osazenstvo v počtu, skýtajíc 28 kusů muklů.

Než se dopije káva či čaj, přinášejí se postupně na stůl různé laskominy, které jsou „pozašíváné“ různě po cele. Většinou se jedná o potraviny, které byly sehnatelné pouze v kuchyni, tak nějak pod rukou a nyní se postupně objevují na stole a přikusují se s chlebem.

Někdy se domácí kluci pouští i do vaření a divili by jste se přátelé, jak dobře a co všechno se dá uvařit téměř z ničeho. Říká se, že „z hovna se bič nedá uplést“. No a já jsem tomuto vaření říkal, možná že ne zas až tak distingovaně, nicméně snad i trefně „upletením biče z hovna“. Vaření se dařilo naprosto dokonale a přitom šlo ještě o to, nejen ten bič z hovna uplést, ale ještě s ním i prásknout!

Tato kapitola měla být samozřejmě tak trošku o něčem jiném, než o biči a práskání jim samotným. Nemohu ale nevyzdvihnout kulinářské umění kluků samotných, které by jim leckterá ženská mohla jen závidět.

Tak se nám tu na stole sešly kvalitní poživatiny, kteréžto se postupně přemísťují do milovských pupiků. Nemohu ale zapomenout na jeden detail, bez kterého by muklům ani nechutnalo. S laskominami se totiž na stůl nosí i různé časopisy, jako např. České ložnice, seznamky a jim podobné štvavé plátky, či „propagační“ materiály, které jsou skutečně nedílnou součástí podobných společenských seancí.

Nejenže se lehké žínky properou od zdola až ke kořínkům vlasů a zpět, ale posuzují se polohy, zástřihy i průměry, které jsou schopny čistě teoreticky do sebe pojmout, všemi otvory ony vykřičené ženštiny, pracující v propagaci veřejného názoru na sex.

Kolem této problematiky jsou pak skutečnými profíky, mí bývalí kolegové a debaty jsou skutečně na vysoce odborné úrovni. Každý vše převádí do skutečného reálu i svých minulých zkušeností a třeba i mnohdy rádo by prožitků.

„Tuhle tu jsem míval měsíc před tím, než me zašili, akorát měla větší kozy, ale byl to divoch a třikrát se udělal za celou noc“, zaznělo kupříkladu z davu.

„To musela mít hrb na zádech a dostala tak akorát třikrát mořskou nemoc“, odpověď opět z davu a následný řev byl dovětkem na peprnou poznámku a odborná debata začala dostávat obrátky.

„To musela mít na očích vybroušené dna z půllitru a v ruce pinzetu, aby to tvý šidítka vůbec byla schopná použít“.

Řev samozřejmě pokračovals neutuchající intenzitou, ale reakce návštěvníka byla dobře slyšitelná: „No jo, to kdyby zahlídla tu tvoji silikonovou klobásu, tak by se jí hrůzou scvrkla“.

Samozřejmě vysoce profesionální debata pokračuje hodiny a já nechci čtenáře nudit otřepanými frázemi.

Nejde mi o zdůrazňování svalnatých řečí mřížových chovanců, ale spíše jen o ten moment, pohostinnosti i přes to, že se dělí o poslední.

A to je ten okamžik, vážení přátelé,
kontrastující s tvrdáckým chování muklů,
vyžadující odložení mozku a rvát se s osude,
oděného do sintrů za opravdu svízelných okolností
při poněkud výraznějších situacích, vyžadujících
odložení onoho klišé civilizace.

Kapitol XIX.

Soudný den

Vrchní soud v Olomouci. To byla moje poslední zastávka, tak zvaná poslední stanice „SPRAVEDLNOST“. Píše se rok 2001, červen. Na leden 2002 jsou hlášeny změny v Trestním zákoně, na základě kterých jsem mohl dosáhnout určitých změn, směrem k lepšímu.

A tak jsem se v rámci mých chabých možností snažil o dosažení odročení o pár měsíců tak, aby rozsudek nabýval platnosti až v roce 2002.

Jedna ze změn se totiž měla týkat o výši způsobených škod a tím pádem dost podstatný následný rozdíl v trestních sazbách. Tento paragraf byl určující pro výši trestu. Od toho se samozřejmě odvíjel odstavec v mém paragrafu, na základě kterého bych mohl zůstat v druhém odstavci 2 až 7 let. Nikoli však v odstavci třetím a to od 8 let do 12 let. V druhém odstavci jsem mohl teoreticky žádat o podmíněčné propuštění po polovině trestu, kdežto ve třetím odstavci jsem spadl do dvou třetin.

Naděje na realizaci toho mého plánečku byla už jenom z toho důvodu, že Vrchní soud zrušil první rozsudek v plném rozsahu a soud prvního stupně v mém případě Krajský soud Brno, v zastoupení JUDr. Losa, obávaný to kat Mydlář, se ani v nejmenším nevyrovnal se všemi chybami, na které Vrchní soud poukázal ve svém zrušujícím usnesení.

Nicméně, rozsudek na 7 let ve třetím odstavci, při rozsahu 2 až 8 let, mi ve finále stále dával naději na citelné snížení trestu u odvolacího Vrchního soudu. Jako prvotrestaný bych se skutečně mohl dostat pod polovinu sazby a tak jsem nelenil a maje na mysli rčení „komu se nelení, tomu se zelení“, nachystal jsem si takový malý projev, který měl zaznít v soudní síni v rámci mého posledního slova. Na poslední slovo mám ze zákona právo, aniž by mě kdokoli, včetně senátu, mohl přerušit či jiným způsobem zastavit do mého ukončení i přesto, že by délka přívalu mých slov, byla čítána na hodiny, ba i dny.

V duchu jsem jej vytvořil v naději, že snad existuje nějaká ta špetka spravedlnosti, teda „někde“. Nehledě na to, můj soudem prokázaný zisk 1000 kaček českých, dával za pravdu úspěchu mé teorii, teda pokusu o posunutí rozhodnutí na rok 2001 a tím pádem naději přímo hmatatelnou.

Konečně nadešel onen můj soudný den. Bylo to asi po týdenním odročení a po vyzvání předsedou senátu, jsem spustil ten můj projev. Předpokládám, že kultivovaným způsobem, bez emocí v hlase a zbytečných a nežádoucích gestikulací.

Měl jsem v oku počátek mého projevu a věděl jsem, že to potáhnu přes poledne, kde se taky ztratí nějaká ta hodka, takže jsem se obrnil a spustil jsem.

Po sto pěti minutách mě předseda senátu přerušil, samozřejmě v rozporu se zákonem. Nedal jsem se a můj projev jsem v průběhu dalších několika minut, předpokládám že distingovaně ukončil se slovy: „V závěru mého posledního slova bych si dovolil citovat jedno latinské rčení klasika: „NUN SPIRO SPERO!“, a zmlkl jsem.

Čekal jsem ve svém řečništi na pokyn k usednutí, až si předseda senátu ukončí psaní svých poznámek, abych se mohl přesunout na předem určenou mi pozici na lavici obžalovaných. Stále se stále nic nedělo. Předseda senátu byl přímo vehementně zabrán do kousku papíru a tužka mu přímo úpěla v ruce. Začal jsem se bez vyzvání tiše a nesměle přesouvat směrem ke své své výchozí pozici.

„No, pane obžalovaný, zajisté jste si všiml, že naše jednání probíhá v jazyce českém a má-li se dělat zápis, je nutno, aby byl jako takový zaznamenán také v češtině“, probral se nečekaně předseda senátu a zarazil mě pár metrů od mojí lavice obžalovaných.

Hlavou mi bleskl můj latinský citát a tak trochu jsem zaváhal: „Omlouvám se pane předsedo za svoji výslovnost, ale jazykem latinským příliš nevládnou, a pokud jsem použil špatnou výslovnost, nebylo mým úmyslem vás másti“.

Stojím, čekám a nic.

Aniž zvedl alespoň zrak od svých poznámek, pokračoval v diskuzi: „Jak říkám, musím do zápisu uvádět výhradně slova v češtině“.

Vzpomněl jsem si hned na několik právních výrazů, kterými mě v průběhu líčení počastoval samotný předseda senátu v předstihu mého posledního slova. Na tohle jsem si i přes moji ořazenost, však netroufal upozornit ani v nejmenším. Když mi předseda senátu bral slovo, i když v samotném závěru mého proslovu, nebudil dojem klidase. Spíše vypadal dosti nakvašeně. Jeho oběd v háji, tak jsem se ani nedivil.

Zřejmě mu již stýdla polévka a tak jsem spolkl několikrátě jím samotným vyřčené: „In

dubio pro reo", což by snad mohlo znamenat, že jakákoli pochybnost ve prospěch obžalovaného.

Nahlas se však slyším říkat: „Jestli trváte na tom, pane předsedo, mohu posloužit svým laickým překladem do češtiny“.

Stále zaujat svými poznámkami, setrval předseda senátu v předklonu, přesto však spustil, i když poněkud váhavě: „Dostali jsme se do časového skluzu a než bych vyhledal adekvátní výraz v češtině, snad by bylo opravdu lepší, kdybyste použil svůj překlad i přesto, že nemusí být správný“.

Stále stojíc před lavicí obžalovaných, povídám: „Samozřejmě nemám svůj překlad ověřený, ale měl by snad znamenat něco v tom smyslu, že POKUD DÝCHÁM, NADĚJE ŽIJE“!

A protože předseda senátu stále nereagoval, uvelebil jsem se na svoje místo mezi uniformované to představitele vládní moci.

Samozřejmě se z mých plánů nerealizovalo vůbec nic. A tak jsem si vypil svůj kalich hořkosti až do dna, ale i tu zatrolenou poslední kapičku na dně, jsem si musel slíznout jako smetanu z dortu.

Výrok soudu zazněl nekompromisně: „rozsudek soudu prvního stupně se ruší v plném rozsahu a vynesení usnesení se obžalovaný odsuzuje na osm a půl roku ve třetím odstavci, paragrafu do věznice se zvýšenou ostrahou za spáchání pomoci a napomáhání zisku jinému“!

Přestal jsem poslouchat a v hlavě mi běželo pořád dokola: „Vidíš to ty blbe, nikoho jsi nezabil, nikoho jsi nepodvedl, nikomu neublížil

a taková palba za to, že jsi někoho odvezl k Voroněži. Kdybych alespoň praštil toho zakomplexovaného prťavého hňupa z Urny, co do mě kopal a hrál si na chlapa. Sakra“!

Ze soudní síně jsem odcházel s hlavou vztyčenou. Ani nevím proč, ale nějak jsem nemohl rozdýchat ten skok ze sedmi let na osm a půl roku. Mezi tím, co se mi honili hlavou myšlenky, jsem byl odveden a uzamčen do mého drátěného kotce.

Vedle mojí klece, kde jsem už jen odhodlaně čuměl do blba, byli umístěni další tři komplici z Brna, kteří si právě vyslechli svůj rozsudek za krádež starožitností. Někoho při tom ještě měli zabít. To bylo asi ono vykřičené rčení: „Osmkrát jsem bodl do kabátu a on v něm byl frajer!“

Ba ne, tihle hrdinové měli svázat starou babušku jagušku a ta, to prostě vzdala. Tak tahle malá organizovaná skupina lupičů - vrahounů, dostala tresty od čtyř let do dvanácti roků a ještě dva z nich dostali navrch po šesti letech za vydírání.

A proč o tom vlastně mluvím? Aha, už vím. Jde o to, že jeden z těch dvou tvrďáků, co mlátil basebalovou pálkou do hlav dlužníků a mámil dlužný prachy, na pohled docela slušnej vazoun, začal v kleci pod tíhou oněch šesti let prostě brečet. Ani trošku mi tento moment nepřipadal k smíchu a ani v duchu jsem ho nijak za ty slzy neosuzoval, i když jsem na to patrony měl. Tak nějak jsem si v duchu říkal, co budu dělat, až mi to v mozku docvakne. Osm a půl roku odsedět na tvrdo, někde v kameňu na pamprdlíku.

Nyní jsem zpět na cele olomoucké vazby a mí dva spolubydlíci se mě snažili utěšit i přes to,

že den před mým soudem dvěma zločincům také přidali. Paradoxem je ten moment, že kdybych se neodvolal, tak k odvolacímu soudu nedošlo a já mohl být spokojen se svými sedmi roky a ještě ke všemu, možností podmínky po polovině trestu. Od jednoho ze svých spolubydlících, protřelého basmana, několika násobného recoše, jsem dostal seznam mnoha jeho známých. Tito se měli pohybovat po celách věznic českých, které jsem mohl v případě potřeby pozdravovat a snad se touto formou uvést do vězeňského prostředí.

Byl totiž několikrát trestán a ve Valdicích měl být téměř jako doma. Vhledem k délce mého trestu, soudil celkem oprávněně, že skončím právě ve Valdicích. A tak mě pozvolna naháněl hrůzu životem ve vězení a nutnosti znalosti systému, nutného pro zdárné přežití. I když se mi toto zdálo silně absurdní, i přesto jsem si zaznamenával sdělované údaje na konkrétní lidi s odhodláním je v blízké budoucnosti i použít.

Pomalu jsem se chystal na eskortu, což znamenalo ve vězeňské hantýrce, vybavit se zbožím, které se ve vězení těžce shánělo. Nebo to mohly být věci denní potřeby, jako káva, čaj, cigára, tabák a cigaretové papírky. Toto zboží se dalo mimo jiné směnit za různé výhody, jako například při vystrojování, popřípadě i zisk výhod oproti jiným mukulům.

Měl jsem připraveny mimo jiné např. čtyři dvěstěpadesáti gramové mleté kávy, vakuově balené Dadáky a hafo porcovaných čajů. Nemáte tucha přátelé, co se dá z čaje všechno udělat. Že se na vazbě kouřil se dalo pochopit, protože dehydrovaní silní kuřáci, byli ochotni prohnat cigaretovými papírky téměř cokoli, co se dalo

srolovat a doutnalo to. Čaj byl v tomto případě materiál přímo pro labužníky. Srovnáte-li doutnající čaj k třikrátě přefiltrovaným vajglům, tak zjistíte, že nelze porovnat.

Jiná varianta byla, když se z hrsti čaje udělal brutální dehtový vývar. Slovičko dehet jsem použil zcela záměrně, protože výsledkem téměř hodinového luhování ve vroucí vodě byla tekutina, připomínající skutečně spíše tekutější dehet, určený k lití na asfalt. Abych dokončil toto malé odskočení od témata, tak právě tyto brutální čajové extrakty, pomáhaly mnoha muklům dostat se do určitého stavu opojení a tím pádem jakýsi stimul zabíjení nudy. Nemáte však představu přátelé, co tahle tekutina nadělala se sklovinou na zubech muklům. Nejsem v tomto směru příliš kovaný, ale čaj v tomto skupenství, dá-li se nazvat čajem, působil spíše jako kyselina a naprosto dokonale ničil zuby a trvale barvil sklovinu.

Dále bylo v mém držení i několik balíčků cigaret Marlboro pro strýčka příhodu, protože cigarety byly nejžádanějším platidlem mezi mukly a tak jsem zásobování ukončil. Větší zásoby těchto poživatin, by mohlo u dozorců budit pocit, že jsou určeny ke kšeftování a nikoli pro osobní potřebu. Na tento problém jsem záhy narazil.

Při jedné z velmi častých osobních prohlídek byl přítomen při jedné z nich jeden velmi zvědavý dozorce. Ten přešel moje zásoby čaje a kávy jen s lehkým kroucením hlavy, ale když narazil na moji tabákovou kantýnu, koukl do papírů, a když zjistil, že jsem nekuřák, nelenil a dal se do mě.

„Nač máte tyhle cigarety, když jste bývalý sportovec a navíc nekuřák?“, povídá, odsunuv moji zásobu tabáku bokem, chystaje se s nimi naložit dle svého vlastního uvážení.

„To mám jen pro případ, že bych začal kouřit“, já na to s výrazem neviňátka ve tváři a lehkým pokrčením ramen.

„To na mě sakra nezkoušejte, nejsem žádnéj nováček. Máte to na kšeftování, co?“ zvedl hlavu a po paměti začal druhou rukou šmátrat po šuplíku stolu a já už v duch viděl, jak moje cigárka mizí uvnitř a jak se moje draze získané zásoby tenčí.

„Zcela mimořádně se ve svém výborném úsudku mýlíte veliteli“, a po krátkém nadechnutí jsem rychle pokračoval, očima neustále sledujíc otevírající se šuplík.

„Já je mám jako záchranný kruh pro případ psychického ztroskotání, při plnění mého resocializačního programu“, povídám, nespouštěje stále oči ze šuplíku ani na sekundu.

Ten se zastavil a jeho ruce přehodily vexl na zpátečku.

„Zase jeden chytrolín, ty mám rád jak třísku v prdeli“, zavrčel a vypadl z role pána tvorstva.

Moje zásoby dosáhly dle mého úsudku určitého optima a tak jsem byl morálně připraven k úplatkům či pozvolné konzumaci. Jednou při návštěvě mojí papírové krabice se zásobami, co by špižírny, hledajíc sešit pro psaní dopisů, kterých jsem měl mimo jiné neuvěřitelnou spotřebu, zjistil jsem doslova katastrofální věc. Mimo zásoby papírů, jsem měl v této krabici i úřední korespondenci a všechny tyto věci jsem měl

silně provlhlé. Ne, že by z mých věcí kapala doslova voda, to ne, ale bylo to všechno skutečně řádně provlhlé.

Kolegové z cely mávli rukou nad touto mojí katastrofální situací s tím, že to je zde normální, protože prý jde vlhkost od studené betonové podlahy. Nijak jsem se nad tím nepozastavoval a snažil jsem se spíše zjistit rozsah vzniklý škod.

Doklady, čisté sešity, čaje, káva. No prostě všechno zvlhlo. Písemnosti se dali usušit, což o to. Čaje byly baleny v celofánu a káva vakuově balená, by měly být také v naprosté pohodě. Přitom ale právě ta káva, tak ta se mi líbila nejméně.

Evidentně měla na omak uvnitř jakési hrudky, vypadalo to, že káva provlhla a slepovala se. Také vysátý tvar kostky byl oproti původnímu tvaru jakýsi jiný, neforemný. Ale co, říkám si v duchu, uvidíme, až to rozbalíme na místě a vypustil jsem celou záležitost ze zřetele. Blížil se totiž den mojí eskortace na lágr a já měl plnou hlavu jiných býkáren a nějaká káva mě ležela někde u punku.

Eskorty bývali ve čtvrtek a tak mě už ve středu dopoledne odvedli na eskortní celu. Tam jsem se potkal se svým komplicem a jedním z oněch tří vymahačů, co měli soud ve stejný den co já a měli na krku vloupání a mord.

Na eskortní cele jsem se dozvěděl, že můj komplic jede do Valdic. Zeptal jsem se ho: „Hele, jak víš, že jedeš do Valdic? Vždyť jsem se ptal bengy a on mi řekl, že neví, kam pojedou nalágr“.

„Musíš se ptát benka, co je vedoucí směny“, on na to a pokýval významně hlavou.

Zase v tom musela být nějaká kulisárna, protože se dozorcí neradi vybavovali s muklama jen tak, a ještě ke všemu s cizincama. A protože jsme se viděli konečně po roce a půl poprvé bez dozoru, řádně jsme si splkli a chystali se na poslední společnou večeři. Ještě jsme museli vyplnit nějaké formuláře před převelením a při jeho odevzdání jsem se dozorce zeptal, neví-li, kam budou se mnou směřovat. Vrátil se za pár minut a říká mi, že ráno jedu na Mírov.

A bylo to. Mírov. Hradní vězení Mírov se mělo stát na příští spousty let, mým domovem. Sakra. Kdybych alespoň tušil na jak dlouho.

V mém případě a mém paragrafu zněl můj původní rozsudek na sedm let ve druhém odstavci, který byl v rozsahu dva až osm let. Čímž bych splňoval žádost o podmíněčné propuštění, po odsezení poloviny trestu. Avšak tím, že jsem se tak nějak nechtěně probojoval ve stejném paragrafu s trestem osmi a půl roku do třetího odstavce s trestní sazbou osm až dvanáct let se mi poněkud změnilly podmínky pro žádost o podmíněčné propuštění. Tedy až po odsezení dvou třetin trestu.

Jediné, co jsem o Mírovu věděl, byl útěk mého nového kolegáčka Kájínka a smečka doživoťáků, čekajících na zázrak. Taky jsem viděl fotku mírovských hradeb v novinách a vypadalo to i v novinách dosti ponuře. Zřejmě budu mít možnost sám se osobně přesvědčit v reálu a na vlastní kůži, jak se vlastně věci mají.

Světla zhasla jako vždy v olomoucké vazbě v devět večer, ale na rozdíl od Brna, zde svítila celou noc žárovka, takže jsme mohli v klidu zaseknout zobáky, než jsme šli spát.

Ráno na nás na eskortě bylo asi třicet. Jezdilo se většinou na rozdělovnu do Jiřic a to i z Ostravy přes brněnskou vazbu v obou směrech. Dělili nás podle jmen, data narození a podle směru cílové stanice.

Musím ale konstatovat, že jazyk při setkáních s ostatními mukly byl velmi silně v opozici cikánštině. To bylo pořád jak džas móre a obrovské vítání, nebo lačes móre a následné plácání do zad. To víte vážený čtenáři, když se kluci muklovští setkávali po mnoha letech, tak se musí řádně přivítat a tak sebou museli hodit při vyměňování nabytých zkušeností. Kde je lépe, kde dávají podmínky, kam je lepší žádat přeřazení aby se potkali, co je doma nového, který příbuzný byl odsouzen a kde je, a taky samozřejmě něco o ženských. Kde sedí ta a ta, a také delikátní vyměňování adres.

Samozřejmě se všechno motalo okolo kouření a tak bylo mnohdy místo pozdravů slyšet: „Móre, nemáš ubalit?“

„Nemám“, odpovídám stručně.

„Jak jedeš móre?“, byl neodbytnej.

„Na Mírov“, odpovídám bez zájmu o pokračování v načatém hovoru.

„Na Mírov?“, ptal se dál, přesvědčujíc sebe sama, že slyšel dobře.

Postřehl jsem v jeho očích z pochopitelného důvodu zájem, protože na Mírov jezdili frajeři s tresty od deseti let do doživotí. Ještě jinak řečeno se jednalo o galerku se šťavnatými tresty a bohužel to byly v převážné míře vraždy, nebo snad ještě něco jako jejich pokusy, nebo snad jen ve stádiu pokusu. Spousta možností.

Neoplýval jsem příliš velkou ochotou odpovídat každému muklovi, co se chvástal tím, jak je bombardák a reagovat na stále stejné dotazy. Proto jsem byl na všech těch rozdělovnách opravdu skoupější na slovo, což ve spojení s Mírovem zakládalo ostatním na myšlenku, že jsem zamordoval přinejmenším mateřskou školku a jedu si na Mírov odsedět alespoň dvacku.

Na Mírov jsme jeli dva. Já a Zub. Stáli jsme na chodbě tak nějak bokem, protože hlavní směry byly na Ostravu a na Jiříkovice. Jak jsme si tam tak stáli, jen tak, bez zájmu o okolo proudící život, šmíroval jsem proudící davy muklů měnicích věznice a také právě čerstvě odsouzené mukly, s pouty či „jen“ s nasazenými medvědy. Muklové, omotaní žetězama se lopotili se svými bágly a tak jsem jakž, takž, bavit.

Postupně je benga odváděli do autobusů, kterým se ve vězeňské hantýrce říká „ponorka“. Byly bez oken, samozřejmě kromě okna před řidičem. Na bengách bylo vidět, jak se který vězeň choval k uniformě. Ostravští a pražští dozorcí to měli na háku, za to brňáci, tak ti si na muklících pěkně topořili svá ega.

Když už všichni odjížděli, tak nás dva odvedli na nádvoří k přistavené Avii a šli si koupit sváču. Konec konců, proč ne, vždyť i bachaři mají žaludky. Tak jsme si tam tak se Zubem stáli vedle Avie a klábosili o tom, co kdo o Mírově slyšel a nač se psychicky připravit.

Když přišli nasycený benga, strčili nás do auta a vůbec si nás nevšimli, na rozdíl od dobře živeného hafana, který tam na nás čuměl, jak na uzený. Nevím, jestli nás hlídal, nebo mu jen voněl salám, který do sebe před chvílí nacpal

Zub, aby toho měl sebou méně na tahání a tak jsem ho prubnul. Myslím toho psa.

Prostě jsem pomalu nohou posunul pytlík s vonícím, kvalitním to salámem Gothajským směrem k čoklovi. Bingo, zabral špónu a zavětřil. Pro změnu jsem vybalil tlusté kolečko salámu já a vsunuv ho do pusy, gřufl jsem si řádný kus.

S co největším gustem jsem začal hnusně tučný salám žvýkat, samozřejmě doslova s odporem, protože podobné salámy jsem do sebe přestal cpát někdy ve věku lehce předškolního, co by osoba vnímajíc nelibé požitiny a navíc Gothaj nepatřil k mým oblíbeným pochutinám. Co by ale člověk neudělal pro nenažranou němou tvář.

No zíral na mě, jako bych mu ujídal z misky a jeho suché polykání, mi bylo malou satisfakcí za jeho zuřivé štěkání při nastupování do auta. A tak jsem začal s gustem přendávat zbylý salám z ruky do ruky, pozorujíc psa.

Postupně jsem pohyby zrychloval a pes kroutil hlavou jak na Wimbledonu. A protože jsme na něco stále čekali, pár minut jsem si to užíval, než se psovod otočil. Ale i to stálo za to. Když zjistil původ zrychlených pohybů hlavy psa, hodil okem i po mně.

„Jak malej kluk“, viděl jsem mu na očích, a tak jsem se pousmál, pokrčiv při tom rameny, jako že já nic, já muzikant. A tak jsem k velké nelibosti vlčáka slupl tu hnusotu. Ten opět polkl naprázdno a začal zuřivě štěkat. Nic na něho nezbylo a já na jeho místě bych i kousal. Ovšem tuto psí reakci v podobě zuřivého štěkotu s vítězným úsměvem a jeho pobízení pa přivádělo doslova k šílenství.

Za pár minut jsme konečně vyrazili a já číhal na hodinky, kolik nám to vezme času. Než dorazíme na místo samé. Asi po čtyřiceti minutách jsme zajeli před plechová vrata, která se začala téměř okamžitě pomalu otevírat.

Ani jsem nepostřehl, že jsme přijeli k vězení. Koukám na vrata a snažím si je jen tak pro zábavu vštípit do paměti., abych si je pak porovnal s těmi vraty, která tu uvidím, až budu odsud za pár let plným tryskem uhánět domů.

Avie se rozjela a zastavila se po pár metrech v průjezdu tak, aby za námi mohla vrata v poklidu zapadnout. Dozorci vystoupili a začali odevzdávat veškeré zbraně, které měli u sebe pro případ našeho útěku. Avie popojela okolo kostela na nádvoří do dalšího průjezdu, kde už řidič vypnul motor, ale nás si zatím nikdo nevšímal.

Byli jsme tam sami a jen koukali okolo sebe. Hned vedle auta seděla v okýnku ženská, co by dozorce a zvědavě si prohlížela dva nové přírůstky, respektive nás. Koukala na nás, stejně jako mi čuměli na ni. Pouze s tím rozdílem, že my na ni čuměli spíše jako na ženskou po téměř dvouletém celibátu. Asi bych se přirovnal k tomu hladovému psovi, co zíral na můj salám.

Ještě jsem stačil zaregistrovat zavírající se bránu a tak nějak v podvědomí se mi mihla myšlenka: „Tak ty blbe, osm a půl roku mimo a za hovno“.

Kapitol XX.

Vězení

Po odbavovacím či snad lépe, po předešlém přijímacím ceremoniálu, nás odvedli do skladu, kde nás měli vybavit vším potřebným pro život ve vězení.

Vcházím do skladu, kde na mne kouká zvědavý pár milovských očí a jeden znuděný civilista, který se dle výrazu ve tváři, musel ve sklepních prostorách zjevně připadat stejně jako vězeň.

„Tašky dej na stůl, všechno z nich vyndej, civilní hadry slíkní a dej je tady na ten věšák“, říká vězeň skladník, mezi tím, co mi civilní zaměstnanec na rozprostřenou deku snáší věci na hromadu, včetně matrací a lůžkovin.

Svižně se svlékám a pokouším se na ústavní ramínko pověsit moji třítisícovou košili tak, aby byla za osm let použitelná. Osm? Fakt jsem řekl osm? Hrůza. Snad mě ale vyjde nějaké to podmíněné propuštění.

Skladník vězeň, mne aktivně odstrčil, řka: „To je dobrý, já to udělám, to bychom tady byli do oběda“, a pověsil tu moji košili takovým způsobem, že jsem z toho byl v mžiku na prášky.

Vyfasoval jsem sintry v provedení kalhoty, blůza, dále dvě košile, dvoje trencle, dva kapesníky, fusekle v počtu dvou kusů, gomule, pyžamo, ložní prádlo, tři neuvěřitelně těžký

matrace, podhlavník o něco málo lehčí jak matrace samotné, dále hliníkový ešus, talíř z umělé hmoty a k mému nemalému překvapení i příbor. Nebudete mi věřit přátelé, ale mít téměř po dvou letech v ruce kompletní příbor, tak to byl moc dobrý pocit.

Svlíkl jsem se a začal se soukat do erárního ošacení. Ostatní části civilního oděvu jsem navěšel na cosi kovového a v duchu se rozloučil se svojí oblíbenou značkou Pioneer.

Když jsem viděl tu hromadu věcí a váhu matrací, nechápal jsem, jak se budu přesouvat na oddíl.

Skladníci mi však napověděli: „Udělej si z deky kouli a dej si do ní mimo matrací, všechny ostatní věci.“

Nějak mi nešlo do hlavy ono vyrobení koule z jedné deky a tak jsem jaksí nesměle řekl: „A to jde vyrobít z jedné deky kouli?“

„Pojď se a dívej se“, rezignoval jeden ze skladníků a rozprostřel na podlaze jednu z mých dek.

Začal do ní postupně skládat všechny moje věci, vyjma matrací a podhlavníku. Ve finále pak svázal deku křížem, rukama k sobě a VUALA, koule byla na světě.

Mezi tím, co jsem maskoval do sintrů svůj Adamův původ, prohlížel si dozorce všechny moje osobní věci, které jsem měl u sebe a hodlal si je vzít sebou na oddíl.

Dozorce, přezdíván na „BENGO“ odbornou milovskou terminologií, což je mimo jiné původ v jazyce Romském, kterýžto se podepsal na vězeňském žargonu naprosto neochvějně lvím

podílem, obecně užívaných výrazů. Budeme se tedy držet dobových výrazů.

Bengo, který mi cenzuroval osobní věci, najednou znejistěl. Došel totiž ke kávám a tam se nějak zasek. Vakuově balené kávy Dadák v počtu tří kusů o váze 250 gramů v jednom balení. Váhavě bere do ruky jednu po druhé a prohmatává je.

„Co to tu máte?“, ptá se mě a v ruce držel Dadáka.

Přistupuji k němu již v ústavních trenýrkách, беру jednu kávu do ruky a znalecky prohmatávám zřetelně hmatatelné hrudky pod obalem.

Ve vteřině jsem vyhodnotil situaci jako pro mě krajně nepříznivou a ať bych už odpověděl cokoliv, bude to špatně.

Odpovídám tedy větou holou: „Kafe“.

Špatně. Bengo zastříhal ušima a jako osel, když potká příbuzného. Přešel však do střehu.

„To vidím taky, že je to káva, ale co je uvnitř?“, ptal se znovu a držel neforemnou kostku kávy před sebou v ruce, jako relikvii.

„Taky jsem si všiml, že ta moje káva nevykazuje znaky standardního vakuového balení, ale co jsem koupil, to máte v ruce“, tak tohle nakonec ze mě vylezlo a zase špatně. Nastala totiž pomlka, aniž by kdo z nás žádal o timeout.

Jenže, stejně jako v mnoha předešlých situacích, jsem držel černého Petra v ruce já. Ostatně kdo jiný, než já, že?

Oči benga tvrdly, tvrdly a tvrdly a já měkl, měkl a měkl. „Rozbalit“, procedil u mě pře rty, jako Frenk Barns alias Kuní Ksicht z Mashe.

Neztrácejte ani vteřinku, začal jsem dolovat podezřelý obsah z balení Dadák standard.

První obal dole a další čekal. To, co jsem z něho přátelé vytáhl místo kávy, byl šok nejen pro mne, ale i pro skladníky, kteří přišli jako na zavolanou a docela slušně se začínali bavit. Podobných výlupků tam zřejmě nemívali zástupy a tak si mě docela slušně vychutnávali.

Z vakuového balení jsem totiž vytáhl jakousi hmotu, silně zapáchající, pistáciové barvy, a ve tvaru kostky předešlého balení, mého miloučkého, voňavoučkého Dadáčka.

„Co to je?“, s odporem ve tváři trval bengo neodbytně na mé odpovědi.

„I kdybyste mě zabil, tak vám to neřeknu“, nejistě mu odpovídám ve snaze, o nevyzývavost mojí odpovědi i tónu hlasu.

„A pročpak mi to nepovíte?“ stále byl v opozici a ze zcela pochopitelných trval na mojí odpovědi.

V mžiku mi mozek předhodil nedávnou kuloární informaci o tom, jak se někdo z venku pokoušel propašovat na vazbu jednomu Makedonci Semtex, místo pasty na zuby. Docela mazaný. Nevěděl jsem však ani, jak takový Semtex vypadá natož ho pašovat na Mírov. Každopádně se však zmiňovanému hypotetickému Semtexu, mnou vylovený obsah Dadáka, podobal určitě víc, jak kávě.

„Protože to sám nevím“, vypadlo téměř v zápětí.

Nedůvěřivě obrací a znovu prohmatává další balení, jedno po druhém.

„Zapínaje si košili, povídám: „Jestli nemáte nic proti, můžeme klidně rozdělat i tu další kávu“.

„To teda chci“, vypadlo z něj bez přemýšlení.

Bere do ruky nůž a rozdělavá vnější papírový obal, pod kterým by měla být v alobalu balená káva Family.

Všimli jste si přátelé, že jsem použil citlivě minulého času? Je to tak, káva tam totiž skutečně nebyla. Na benga vykoukla jakási hmota, navíc chycená plísní, stejně jako v balení předešlém. Ihned jsem byl v obraze a rychle jsem se snažil zahrát celý trapas do autu.

„Jestli nejste proti, tak to spláchneme ze stolu a můžeme to klidně vyhodit, protože z této z této hmoty se kávu nebudu ani pokoušet udělat“: pokračuji.

Mezi tím už bengo třímá v ruce moje další balení a znalecky je prohmatával, jak doktor chycenej slepák. Bylo zjevné, že sice můj návrh zvažuje, ale evidentně nechtěl udělat chybu. Za odhalení pašování čehokoliv směrem do vězení, by určitě mohl slíznout nějakou tu smetánku. Na straně druhé si ale mohl říznout docela slušnou ostudu, kdyby oznámil pokus o pašování něčeho hnusného, navíc neidentifikovatelného, jako držel sám v ruce.

„A co je v těch dalších kávách“, zaznělo číhavě.

„Netroufám si hádat, ale jestli nejste proti, tak hodíme voko“, povídám a ve snaze o stravitelnost mojí situace, jsem sáhl do mého

arzenálu brněnského hantecu, snaže se vše tak nějak obrátit v ne příliš vydařenou taškařici.

„Hmm“, stále váhal.

„Konec konců, proč ne, ale aby to tady bouchlo“, zablesklo se z jeho úst na mé, lepší časy, a skladníci se začali smát jeho podařenému fórku.

„Já myslím, že ne, ono to asi bez rozbušky nejde a o té, já nevím vůbec nic“, povídám bez úsměvu, ale ve snaze o udržení latky ve stejné rovině.

Povídám a sápaje se po dalším balení, které bylo mimo můj dosah.

Bengo se ujal rozbalování dalšího balení přichystaným nožem a skladníci se postupně přesouvali do vedlejší místnosti. Z druhého balení vytáhl další, stejně hnusně vypadající hmotu a s očividnou nechutí zkoumal špičkou nože vnitřek.

První kroky ve vězení a hned mě nachytají při pašování. A ještě ke všemu jsem ani já sám nevěděl, co vlastně pašuji. Horečně jsem přemýšlel, co to vlastně mám ve svém držení. Káva to být nemohla, i kdyby byla zvlhlá, tak co to ksakru vleču sebou v tašce? A najednou blesk z čistého nebe. Najednou mi to došlo. To museli být ti parchanti z olomoucké vazby, co byli se mnou na cele.

Chleba, byl to prachsprostěj, obyčejnej chleba. Užmoulaný s vodou a vložený namísto mého krásně voňavého a určitě i chutného kafička.

Kýbl s vodou a namočený chleba v něm. Když jsem se jich na cele ptal, co s tím, řekli mi, že ho splachují do záchodu namočený. Chodbaři prý

neradi vidí, když se chleba vyhazuje. Pak by jim zmenšoval příděl chleba, co by základního prostředku v boji proti hladu. No pravda, hlad je špatný rádce.

Vrtalo mi to hlavou už tehdy a tak nějak mi to nesešlo. V Brně to na vazbě fungovalo trochu jinak, ale jiná vazba, jiná pravidla. Nemám totiž rád věci, které nějak nezapadají do mozaiky. Nicméně jsem nechal tuto nejasnost osudu. No a právě v tomto okamžiku mi vykanuly na mysli právě tyto okamžiky a ve spojení z vyprávění toho starého recoše a valtických tazích a tunelech, mi všechno zapadlo do mojí oblíbené mozaiky.

Když jsem chodil na odpolední hodinové vycházce naprosto sám (což mi mozek nebral, že nikdo z mých spolubydlících, nemá zájem o hodinový výšlap), tak mi ti dva šmejdi prostě vyměnili tu moji voňavou kávičku za kostku uplácanou z mokrého chleba, který mi pak ještě ke všemu zmáčel všechny moje ostatní věci. Docela dobře slepili balení a tak jsem na tento tunel nepřišel v čas. Ale byl jsem zatraceně blízko, jen jsem podcenil takovou tu soudružnost stejně postižených občanů.

Musel jsem však bleskově zhodnotit jejich výkon, a to, tři balení kávičky v kělu a zadělaný na průser, který krystalizoval právě v tomto okamžiku. Dostal jsem vztek sám na sebe, jak jsem byl blbej a přitom jsem se musel křenit na benga, který se naštěstí uklidnil v okamžiku, kdy všechna moje hypotetická káva zmizela v odpadkovém koši.

Káva byla sprovázena ze světa a zájem nikam nechvátajícího dozorce pro změnu upoutaly moje čaje. Klasický porcovaný černý a ovocný čaj

z Jemči Jemnice. Žádný zázrak ale ve věznicí měl pro některé mukly velkou směnnou hodnotu.

„Ten čaj je na kšeftování?“, ptá se dozorce znalecky, když napočítal patnáctero balení.

„To zrovna ne, jsem totiž náruživý gurmán a navíc teď momentálně na dobu neurčitou bez kávy“, snažil jsem se o záchranu situace a uchovat čaje beze ztráty na kšeftování.

Ani nemukl a po malé zkušenosti s mojí rádo by kávou, bere zvědavě jedno balení do ruky a znalecky obrací krabičku ze všech stran s rutinou profesionála. Ani nevím proč, ale začínal jsem mít tušení dalšího pokračování problému a zdá se, že i pěkně blbýho. To víte přátelé, na valdičky je spoleh.

A ono jo, najednou hupky šupky a celofán byl dole. Jedno mrknutí do krabičky a jeho ztuhlý úsměv dával mému tušení za pravdu. Jedno šáhnutí dovnitř a z krabičky se vynořila ruka s prázdnými pytlíky od čaje.

Katastrofa, ti synci mi vybrali ještě ke všemu všechn čaj. Aby měl ten valdický hastroš, matroš na čajový magorák.

„Co to je?“, dožadoval se bengo nemilosrdně mého pádu do bahna.

„Prázdné sáčky od čaje“, povídám netečně se staženým zadkem. Skutečně jsem nevěděl, co mu na to říct.

„To vidím taky, ale kde je ten čaj?“, nedal se odbýt dozorce a začínalo mu být divné, po jeho zkušenostech s mojí kávičkou, proč se vězeň tahá s hromadou rádo by kávy a ještě patnácti krabičkami čaje bez čaje a k mojí nekončící směle

oprávněně, protože jeho pohled znalecky přejel hromádku krabiček s čajem bez čaje.

„Když vám to řeknu, nebudete mi věřit“, začal jsem ztrácet půdu pod nohama, protože černého čaje bylo asi deset balení.

K pokračování jednostranného monologu mě vyzval elegantně pozdviženým, třímajíc stále v ruce zbytky čajových sáčků. Mim, Bolek Polívka hadr.

„Prostě je fuč“, povídám zoufale a koutkem oka šmíruju mukly skladníky, kterak se seběhli jak šváby na pivo a chystali se k výbuchu smíchu. Škoda jen, že jsem byl tohoto příčinou já. Jak rád bych byl v jejich řadách.

Evidentně začal uniformě tepat ve spáncích adrenalin, zatím co mě se dokonale stáhla řiť. Začal rozbalovat jednu krabičku za druhou a bez dalšího podrobnějšího průzkumu sáčků. A rychtik, měl jsem pravdu. Bilinkové čaje zůstaly a všechny ostatní druhy černých čajů byly prázdné. Tedy myšleno sáčky a do váhového rozdílu tam byly dány kousky chleba.

„Copak se nám to tu do věznice snažíte propašovat?“, ptá se bengo mezi tím, co zvětšoval hromadu prázdných čajových pytlíků.

Neměl jsem žádnou kloudnou odpověď a tak jen krčím rameny. Cokoli bych teď řekl, bylo by špatně. A tak se držím známého pořekadla „mluviti stříbro, mlčeti zlato“. Už mi chyběli jen ty krokodýlí slzy.

„Tam fakt není vůbec nic“, s jistou nadsázkou komentuje svoji činnost pozorný dozorce.

„No vidíte to, já jsem fakt říkal, že to bude asi nějaká zmýlená“, povídám potáčeje se mezi průserem a průšvihem.

To jsem se zase uvedl, bezvadný. Že já z těch průšvihů ne a ne se vymanit a čím starší, tím šťavnatější. Ale to je už můj životní úděl. Od mala ruku v ruce s panem Malérem.

„Máte víc takových rafinovaných schovávaček?“, ptá se po chvíli mezi tím, co skladníci zašlapávali moje bývalé čaje do pytle na smetí.

„Když řeknu, že nevím, budu mluvit pravdu“, co jsem mu na to měl ale říct jiného, než holou pravdu.

Vzdal se jakéhokoliv komentáře a ukázal na hromadu úředních listin, co jsem měl buď k soudu anebo od soudů: „A co máte tady?“.

„Byly tam původně všechny možné, moje úřední dokumenty, ale jestli jsou tam teď, si netroufám ani pomyslet“, po momentální zkušenosti s valtickými mukly jsem si opravdu netroufal tvrdit nic jiného.

Krčím mezi tím rameny a polívá mě studený pot.

Hurá, byly tam. Doslova mi padl kámen ze srdce, když jsem viděl skutečně úřední doklady s obálkou s krásným barevným proužkem a ne noviny nastříhané ve slohách.

Civil zmizel kdesi v hlubinách sklepních prostor skladu a já se chystal k odchodu. Naštěstí šli přede mnou ještě dva místní muklové a tak mě vcelku příjemně potěšilo, že považovali za normální mi pomoci s výstrojí.

Dozorce se za mnou divně díval a tak jsem si jen a pomyslel, že jsem měl zřejmě i štěstí, protože mít tak asi i špatnou náladu, mohl být daleko nepříjemnější. Samozřejmě bez efektu, protože jsem neměl nic špatného za sebou a tak by jakákoli persekuce z jeho strany, byla naprosto bezpředmětná. To jsem ale věděl jen já a jeden valtický šoumen. Muklové mi pomohli s věcmi na osmé oddělení, kde byl přibyl, a kde se čekalo i několik měsíců na zařazení na samotný oddíl.

Mírov se skládá ze tří nádvoří. První nádvoří je hned za plotovou vstupní bránou a přes které chodili vybraní vězni do prostou zvaného „ŽELEZÁRNY“. Tam se vyrábí dle požadavků soukromých firem, jako vybrušování odlitků, svařování a jiné zámečnické práce.

Na toto nádvoří pak už jen chodili vězni zcela výjimečně, protože od svobody je dělil už jen plot. Také tam byl kostel, který byl mimo provoz. Pořádali se tam akce pro vězně asi tak jednou do roka a to ještě za přísného dohledu.

Druhé nádvoří bylo největší ze všech tří. Bylo dlouhé asi 60 metrů a široké cca čtyřicet metrů. Zde probíhaly vycházky a pohyb na tomto nádvoří byl skutečně velmi velký. Bylo zde hřiště pro malou kopanou, které bylo přes vycházky permanentně vytíženo.

Také zde probíhaly hudební koncerty nejen mírovských hudebních skupin, ale i civilních kapel v rámci hudebních rockových festivalů.

V roce 2001 zde bylo přibližně 350 vězňů a na vycházky chodily všechny oddíly současně. Vyjma doživotních vězňů. Ti měli svoje separé ve zvlášť odděleném, oploceném hřišti na basketbal, na třetím nádvoří. V pozdějších letech

se pak změnilы vycházky na oddělený systém kombinací dvou až tří oddílů společně. Druhé nádvoří bylo uprostřed hradu a veškeré přesuny k činnostem pracovním i zájmovým činnostem vězňů, probíhaly právě přes toto nádvoří.

Nehledě také na to, že vchody z tohoto nádvoří byly např. do jídelny, do skladu, k lékařům, na druhé oddělení pro výjimečné tresty, do dílny na výrobu nábytku, k dozorcům na devetárně a ještě vchod pod věží, která byla mezi druhým a třetím nádvořím.

Touto věží se procházelo na nádvoří již zmíněného třetího nádvoří. Bylo nejmenším ze všech tří, přes které se chodilo na zbývající oddělení a také do věže. V přízemí byl sedmý oddíl, v prvním patře byl osmý oddíl včetně příbylu, druhé patro bylo obývané devátým oddílem, třetí a poslední patro okupoval oddíl desátý. Tam byli umístěni prvotrestaní vězňové.

Na tomto nejmenším nádvoří, bylo dále uprostřed samostatně oplocené hřiště na košíkovou, které sloužilo především jako vycházkový koridor pro doživotně odsouzené vězně, kterých bylo v té době na Mírově šestnáct. Speciálně pro tuto vězeňskou „elitu“ byla vžitá vcelku přílehlavá přezdívka „výstupáři“. Tyto výstupáře jsme potkávali pouze náhodně při přesunech, když byli na vycházce za plotem a tak jsme měli vcelku přehled, kdo chodil ven a kdo chřadne v ústraní. Občas jsem potkal je potkával i u lékaře, kde byli samozřejmě ošetřeni přednostně a vždy se pohybovali v doprovodu psů a dvěma ozbrojenými dozorci v černých mundurech zásahové jednotky.

Jak jsem již předeslal v úvodu kapitoly, odvedli mě na osmý oddíl, kde byl přibyl a odkud se přeřazovali vězni na další oddíly podle předem daných kritérií. U mě byla velká pravděpodobnost, že budu přeřazen na desátý oddíl. Tam byli zařazováni prvotrestaní občani a já tuto podmínku bezezbytku splňoval.

Kapitol XXI.

Seznamování

Na osmý oddíl mě se Zubem odvedli společně. Šli jsme po chodbě dlouhé asi 60 metrů. Zamřížovaná okna byla směrem na nádvoří a na druhé straně chodby byla plechová vrata cel. Dozorce nás odvedl k vratům s nápisem PŘIBYL. Za masívními ocelovými dveřmi byly ještě ve dvoumetrové stěně další mřížované dveře.

Vešel jsem jako druhý a koukám okolo sebe po cele. Vlevo dvě umývadla. Vpravo dvoukolový elektrický vaříč s věčně bublající vroucí vodou, dvoje dveře na záchody a okno, opět v asi čtyřmetrové stěně. Zapomínám, že jsme na hradě a ne v paneláku. Mezi tím koukám i na povalující se příbyláky. Po krátkém optickém seznámení s celou, jsme si natahali do cely na třikrát svoje majetky.

„Ahoj“, zdravím směrem k palandám s ležícími mukly.

Dvouposchoďových postelí zde bylo šestnáct, ale muklů zde čekalo na zařazení jen šest.

„Čau, ahoj, nazdar“, začalo se ozývat ze všech obsazených spodních postelí.

„Odkud jste přijeli?“, padla první otázka na seznámení.

„Přijeli jsme z Olomouce“, odpovídám na otázku já, protože Zub vypadal až příliš jako čistokrevný cikán.

„Z odvolačky?“, zazněla další otázka na moji odpověď odněkud ze zadu z cely.

„Bohužel jo“, opět odpovídám s malým nádechem ironie, protože už pro mne nebyl žádný jiný opravný prostředek na odvolání.

„Kolik jsi vyfasoval?“, bylo směřováno směrem ke mně.

„Osm a půl“, vypadlo ze mě poněkud nesměle.

„A ty?“, oslovil tazatel Zuba.

„Deset a půl“, odpověděl ještě zdráhavěji, než já sám.

„Tak to seš čteče těžkej výstupář“, ozvalo se od postelí.

„Jak to?“, ptám se mezi tím, co si dávám kouli na postel a dívám se po volné skříňce.

„To je přece jednoduchý, protože jen tady jsou tresty od desíti do patnácti let“, a na to se všichni rozesmáli.

Trošku jsem si porovnal věci a začal si stlát postel, a protože bylo těsně před polednem, chtěli jsme dojet naši celodenní stravu, rovnající se svačině dítky školou povinného.

Pojďte s náma na oběd“, povídá jeden mukl se silně slovenským přízvukem, „sice vám dají stravenku až na večeri, ale když povíte u okýnka, že jste dojeli dnes, tak vám dají určitě aspoň polívku“.

Konec konců, proč ne, buď dostaneme do ní, nebo po ní. A tak jsme si nachystali věci na

jídlo, tedy přesněji klasický hliníkový ešus a příbor.

Během pár minut se otevřel katr a už z chodby bylo slyšet ruch a volání: „Oběééééd, odchóóód“, a odemykání katru na schody z oddílu. Na osmém oddělení bylo pět cel a celkem šedesátčtyři muklů. Ovšem všechno samí cikáni a tak jsem se nechal strhnout davem a hurá na chálku.

Jídelna byla na stejném místě, jak byl sklad, kde jsme byli vyrabováni pro život ve vězení. Pouze do jídelny se vcházelo dveřmi vedle schodů, kterými se chodilo k doktorovi. Kdežto do skladu se chodilo vpravo dolů, směrem do sklepení.

Za dveřmi k jídelně byla ještě jedna malá místnost s oknem a dalšími dveřmi. Jedny vedly do společné sprchy, druhými se vcházelo do jídelny a za posledními dveřmi byl malý prostor pro věci na úklid.

Vystál jsem si poctivě frontu společně se Zubem, který se mezi davy svých pokrevních bratří cítil jak ryba ve vodě.

Pokládám ešus na okýnko a povídám: „Nazdar kluci, přivezli nás dnes na příbyl a s jídlem jsme na tom dost bledě. Můžete postrádat trošku jídla?“.

„Kolik vás přijelo?“, zeptal se nezúčastněně bachař.

„Jen my dva“, říkám s nadějí v hlase.

„Dej to sem“, řekl a chňapl bez velkých caviků, jeden z vydávajících kuchařů po mém ešusu a už tam sázel zobku. Napřed polívku a pak knedlík, zelo a kus vepřovýho.

„Hergot“, říkám si v duchu, „první oběd a hned kledlo, zelo, vepřo, které doslova nenávidím, „to nám to pěkně začíná“.

„Díky moc“, vypadlo však ze mě, vědom si pravidel slušného chování a taky jsem se z vděčnosti zašklebil na kamennou tvář kuchaře.

Ale polívka, tak ta byla doslova brutálně dobrá. Nějak jsem si odvykl na ty šlichty z brněnské vazby a najednou hovězí polívka, řádně ochucená, plná zeleniny a ještě ke všemu i hustá. Možná se vám to přátelé bude zdát nadnesené, leč pro mne to byla labutí píseň po roce a půl vazebního stravování pokrm gurmána. A tak jsem si proti vězeňským zvyklostem docela dobře šmákl.

Na cele se po obědě rozebíral denní režim a vše, co patří k životu ve vězení a samozřejmě co dělat a jak s minimálníma problémama. To je přece jasné, přežít, ale se ctí.

Dny na přibylu ubíhali celkem rychle a postupně jsem mezi řečmi pochytoval příběhy jednotlivých muklů. Až na jednoho, to byla samá vražda. To mluvím o své maličkosti. Nejvíce však exceloval můj jmenovec, který doslova rozkuchal kolegu policajta, se kterým měl hospodu a jako správný společník se s ním rozdělil i o svoji manželku.

Samozřejmě však bez jeho vědomí, a když to kolegáček manžilek zjistil, tak ne a ne to rozdýchat. Jednoho krásného dne ho prostě picl z pistolky, navíc vlastní občana Romea a ještě ke všemu služební. Tedy policejní.

U soudu sice tvrdil, že se jednalo o afekt a že vezl zraněného Don Juana do nemocnice na ošetření. Jenže, co ta potvora osud nechtěl, milý postřelený policista mu cestou v autě nějak ožil.

Jenže při zastavení auta na křižovatce mu z něho i vyskočil, panáček jeden a nastala krátká honička na veřejnosti i s malou přestřelkou.

Prostě Hollywood hadr. Při této honičce se můj jmenovec tak rozlítal, že opět lapeného a znovu zraněného občana policisty prostě kuchl. No jo, jenže on ho fakt kuchl jako vepře při zabíjačce a to tak odborně, že za to po zásluze pásl čtrnáct a půl roku.

Již zmíněného amanta rozčtvrtil a po kouskách ho rozvezl po Ostravě. Mimo hlavy našli všechny části těla. Jednou jsme spolu kecali při malování, to mu šlo asi stejně dobře jako řezničina a padlo při dom i místo, kam tuto poslední část těla schoval. Bylo to, bylo to, bylo to, sakra, nějak si nemůžu vzpomenout, ach ta hlava děravá. Musel jsem to zapomenout. No jo, to ale vlastně není ani trestné, že přátelé, zapomenout něco!

Přitom frajer, že by mouše neublížil a tak jsme mu začali říkat Majore. On ten náš romantický, podvedený manžilek, měl totiž hodnost majora a tak mu ta hodnost zůstala i na Mírově.

Dále tam byl slovak, který sprovodil ze světa na jedné diskotéce svého téměř soukmenovce či snad lépe rivala v lásce. Albánce, který mu u nás přebral havaj. A ještě ke všemu v Brně. Řešil to po svém a tak svého kámoše picl ze zadu do hlavy. Odměna byla, čtrnáct let.

Až na jednoho cikána a moji maličkost měli všichni v rozsudku dvěstědvacet dvojku, čili vraždu. Toho docela normálního cikána- čavo, kterého jsem znal z novin. Palcové titulky „DROGOVÁ BABIČKA“ nebylo možné přehlédnout. A tak mu ze sto osmdesát devítka udělali ještě navíc

zabití a to jen proto, že jeden předávkovaný flák byl odvezen do odmašťovny a doktor mu pích pneumolisin i přes to, že věděl o tom, že tento lék pro snazší vystřízlivění opilce, se nesnáší s drogama.

Milý flák to bohužel nerozdýchal a skonal. A dilema je na světě. Kdo je vinen? Ten, kdo mu prodal někde na ulicipsaníčko s fetem bez návodu na použití, nebo kvalifikovaný lékař, který už jen ze svého profesního postavení je povinen znát účinky pleumolisinu na zdrogovaný organizmus. Přičemž si sám kupec aplikoval dávku bez nějakého přesvědčování prodávajícího čava.

A teď znovu, kdo je vlastně vinen? Má se odsoudit promovaný lékař, který pleumolisin podával s vědomím, že může i zabít. Nebo je vinen dealer, který neprodává všem ale jen tomu, kdo si řekne, bez toho že by se kupující prokazoval dokladem o způsobilosti a navíc a ještě je to ke všemu jen nepromovaný cikán?

Chyba lávky, kdo si myslí, že spravedlnost zvítězí. Někdo to odskákat ale musí a tak jeden malý cikán i s maminkou dostali docela slušnou nakládačku. On dvanáct let do zvýšené ostrahy a ona ač téměř osmdesátiletá cikánka, ještě ke všemu nemocná si odnesla osm let nejen za dealerství, ale i samozřejmě za zabití.

Postupem času jsem se dostával do obrazu a měl docela slušnou možnost posoudit tu naši slepou spravedlnost, která je však chtě nechtě v područí prodlouženého ramene spravedlnosti a s podporou státní moci.

Neměl jsem dříve ani tucha, co to obnáší, dostat se do křížku s vládnoucí mocí u nás. Jaké však mohou být názory občana na tuto

problematiku. Například občana chodícího do práce, odpoledne zájmová činnost jako čtení novin či jiné povedené taškařice, nějakou tu minutku strávenou s jeho potěrem a obligátní nepravidelnou procházku na večerní škopek?

Řekl bych, že stejný, jako názor občana jedoucího po dálnici sto padesát pětikou na přírodu u silnice. No žádný! Budu-li se v tomto případě držet svého názoru, doporučuji vám přátelé, je-li možnost, vyhněte se jakékoliv konfrontaci se zákonem, poněvadž spláćete nad výdělkem.

Moje další seznamování s životem ve vězení probíhalo také v ruku v ruce i s vězni z vedlejších cel, kde byli v naprosté většině cikáni. Z řečí jsem pochopil, že osmý oddíl, kde byl příbyl, funguje něco jako trestní oddíl. Tomuto také odpovídalo chování muklů. Mé případné tvrzení, že tam byli všichni blbci s IQ šumící trávy, by bylo skutečně velmi upjaté. Lze o někom, kdo nečetl Hamleta či Shakespeara tvrdit, že je to dement? Ba ne, přátelé. Dementem jsem si mnohdy připadal spíše já sám. K čemu mě byly tři výuční listy a jedna střední škola uměleckého zaměření a se znalostí dvou jazyků? Doslova a do písmene na dvě věci, s prominutím na hovno a na nic.

Bylo až neuvěřitelné, jak se ta naše romská populace uměla sžít s vězeňským životem. Prostě jako ryby ve vodě. Bez peněz, bez příjmů, bez majetků a přesto stále v balíku. Každý třetí den nové tryko nebo trenky. Na vycházce či v chodbě kšeftovali o sto šest a nebylo věci, kterou když si zamanuli získat, aby ji nezískali. Jakoukoli cestou. Samozřejmě jsem i já měl možnost se

setkat s jejich aktivitou a to velmi záhy po mém prvním obědě.

Už při houfování na chodbě oddílu před večeří jsem za sebou zaslechl: „Hej móre, odkad' si?“

Otočím se a tam cikán jako vždy malého vzrůstu, podobaného ve tváři a alespoň s týdenním strništěm.

„Z Brna“, povídám úsečně a pošilhávám pro jistotu za sebe.

„Nevíš kolik je hodin?“, pokračoval v monologu.

„Nevím“, opět odpovídám bez zájmu o další sbližování, ale vyplašenej, jak zajíc na chrtích dostizích, protože se kolem nás rojili cikáni, jak vosy kolem bonbónu.

Pár vteřin byl ticho, protože mu jaksi nedocvaklo, že může mít někdo hodinky a nevědět kolik je hodin. S velkým otazníkem a nejistotou v hlase řekl: „Ale vždyť máš hodinky!“.

Zřejmě si mě omrkl, než šel na věc. A tak jsem proti své vůli odpověděl, vědom si toho, že složitá odpověď bude pro něho znamenat stejně, jako kdybych řekl, aby se podíval sám, pokud zná čísla.

Proto jsem pokračoval v hovoru: „Jasně, že mám hodinky, vždyť to každý vidí, ale díval jsem se na ně naposledy před obědem a jestli chceš vědět kolik je hodin, musel by ses na ně mrknout sám“, ukončil jsem větu rozvitou a dál setrval ve svém čekajícím postoji.

Během několika nekonečných vteřin mu konečně došlo, že bude-li chtít dosáhnout toho, abych mu ukázal kvalitní hodinky od větnamců

v nákupní hodnotě 250 kaček, musel by poněkud přehodnotit svoji otázku. Díky svojí vrozené inteligenci s vítězoslavným úsměvem povídá: „A mohl by ses móre podívat, kolik je hodin?“.

„Jasně“, a bez toho aniž bych zvedl ruku s hodinkami, pokračoval jsem v hovoru, „je pět pryč“.

Za normálních okolností bych se kochal jeho zmatkem, zrcadlícího se v jeho očích, ale protože jsem měl sám srdce v krku, viděl jsem spíše jeho touhu, po mě skočit. Protože ze mě ten vyděšený zajíc doslova vyzařoval, nepovažoval náš rozhovor za výzvu.

Naštěstí však již neměl v záloze žádnou naučenou frázi pro podobné tupce, jako jsem se mu jevil já sám. Pravděpodobně nedokázal pochopit, jak může na otázku „kolik je hodin“, dostat odpověď „nevím“ od někoho, kdo má hodinky na ruce.

A tak po chvilce pokračoval, aniž by měl šanci moje hodinky sfotit: „Koupím ty hodinky, kolik za ně chceš?“.

„Nejsou na prodej“, povídám zarputile.

„Dám ti za ně stovku móre“, pokračoval s úsměvem vítěze, protože se domníval, že mi dal mat.

„Na těch hodinkách je sice nejdražší baterie, ale každopádně nejsou na prodej a určitě ani nebudou“, pokračoval jsem a dal se mezi tím do pohybu společně s davem ke schodům z prvního patra osmého oddělení.

Tímto jsem se bláhově domníval, že mám klid a pokoj. Jenže ouha, chyba lávky a tak měla záhy moje obchodní zkouška pokračování.

Asi třetí den mého pobytu na Mírově jsem šel na první vycházce, která v červnu 2001, byla pro všechny oddíly společná na druhém nádvoří. Po několika padesáti metrových rovinkách se Slovákem, jsem osaměl a špacíroval dokola sólo. V duchu jsem si myslel na svoji čarodějnici a přemýšlel o nesmrtelnosti chrousta. Koutkem oka jsem zaregistroval, jak se najednou od davu rómů oddělili dva a rovnou ke mně. Tak nějak jsem je registroval a čekal spíše sírování s psychickým nátlakem.

„Kaj džas móre, prej máš na prodej hodinky?!“, oslovil mě ten svalnatější.

Bicepsy měl teda řádký, a jestli byla pravda to, že se ve vězení myslí halama, tak mě právě oslovil génus.

„Slyšels špatně, žádný hodinky neprodávám“, povídám s neochvějnou jistotou a vírou v moje rychlé nohy. I když zase na druhou stranu, tam a zpět je jen šedesát metrů, uteče se na chvilku. Pravda, ale chodby jsou temné, zákoutí jako maku a pády na schodech byli z doslechu velmi časté.

„To nevadí a ukaž mi je, ať se na ně číhnu, jo?“, povídá s výrazem Napoleona ve tváři po bitvě u Slavkova, pokračoval v hovoru a šáhl o mé levé ruce, aby si ty moje báječný šmejdy vomrkl.

No jo, to ale panáček netušil, že jsem je ještě na chodbě přendal na druhou ruku a tak se v jeho očích zračil mírný údiv, když jeho majestát jaksi v prvním kole vyčichl.

„Tak je ukaž, dobře zaplatím“, nedal se naoko vyvést z míry.

„Má je tady“, povídá ten druhý a chytil mě za pravou ruku.

Však říkám, žádní blbci. Musel mít v očích rentgen, syčák jeden, blesklo mi hlavou a s nevalnou chutí jsem se vytasil s mými hodinkami značky Casio.

„Dobrý móre, co za ně chceš?“, vylezlo z poďobaného obličejce.

„Nic, protože nejsou na prodej“, stále jsem trval na svém.

Byl jsem si ale naprosto vědom toho, nestačilo jen trošku víc chtít z jejich strany a hodinky by byly nenávratně v prdeli i s mojí rukou a určitě ne v mojí.

„Tak mně je dej, vždyť jsme kámoši“, jeho změna taktiky mě naprosto vykolejila.

„Neměl jsem kámoše venku, natož tady“, nejistě pokračuji v debatě.

„No jo, ale teď už kámoši jsme, móre“, vytušil jsem spíše z jeho výrazu obličejce.

„S kámošama bych raději počkal“, stále jsem trval na svém.

„Oč jde?“, ozvalo se nečekaně za mnou.

„Nic, jen jsme se dívali na hodinky“, řekl mezi tím, co se otáčeli a pozvolna směřovali ke svým soukmenovcům.

Ze srdce mi spadl kámen a hodinky se mi přitulili k ruce. Další na sebe nenechalo dlouho čekat.

Na cele jsem měl hodinky stále na ruce a tak se mě Slovák ptá: „Kolik je hodin?“.

„Budou dvě“, já na to odpovídám. „Požčaj mi je, len sa pozrem“, a natáhl ke mně ruku.

Konec konců proč ne. Jsme na jedné cele, a kdyby mi je chtěl vzít, tak by mě předhodil vlkům sám.

Najednou rachot katru.

„Vycházky“, povídá dozorce a jde otevírat další dveře.

V mžiku byla cela plná cikánů a hluk přerušilo rádio.

„Čí jsou ty hodinky?“, ozvalo se od stolu, kde seděl Slovák.

„Moje“, odpovídá Slovák na otázku.

„Dáš mi je?“, zaznělo mi v uších.

„Jasně, prečo nie“, pokračoval Slovák v monologu.

„Tak dík“, doslova křičel cikán, pádíc z naší cely.

„Nemáš zač“, ledabyly končil rozhovor Slovák, aniž jsem se stačil rozloučit s mým bývalým majetkem.

Jenže ten se mi v tomto okamžiku naprosto nedobytným a tak jsem jez zíral a nezmohl jsem se ani pitomý muknutí, přemýšleje co bude dál.

Snažil jsem se pokračovat v psaní, ale nějak jsem se nechytal. Pořád mi vrtalo v hlavě, že ty pitomý, obyčejný hodinky, stály někomu za to, aby na mě sjel takovýho voltra. A protože nikdo nic, tak já taky nic. Vycházky skončily a moje bůrový časy stále v nedohlednu.

Asi hodinu před večeří se znenadání otevřel katr a do cely číhl bengo.

„Sou tady ty hodinky někoho od tud?“, povídá a natahuje ruku s mýma hodinkami.

„Moment, já se mrknu“, a rychle se zvedám z betle.

Pár vteřin, pár metrů a už se dívám na moje hodinky.

Jasně, s těmato digitálníma hodinkama si tykám já“, a natahuju po nich klepeto.

„Díky“, povídám dál do kamenné tváře dozorce.

Co je doma, to se počítá a neleníc, nasazuju si je na ruku.

„To bolo strachu, čo?“, ozval se konečně Slovák.

„Ja som ťa len zkušal, čo budeš robiť, keby som chcel, vezmem ti je sám“, a pokračoval klidně dál ve čtení.

A tak jsem si i já odfoukl a věnoval se už cíleněji psaní.

Kapitol XXII.

Informatika

Ještě na příbylu jsem zaznamenal jeden takový poměrně i zajímavý úkaz. Možná, že slovo úkaz jaksi nezapadá do kontextu se zatím probíhajícím dějem, notabene s vězením vůbec, ale lepší označení směru mé myšlenky mě nenapadá. Nicméně se dále pokusím objasnit svoji neumělou terminologii.

Jedna z milovských zábav je zjišťování konkrétních informací o nových věznicích. Tyto životní příběhy se pak probírají všude možné. Převážně pak na vycházkách, kde je na to poměrně i klid, podmínky přímo ideální, ale jinak pouhá hodinka. Od vycházky je to už jen lavina, která se šíří doslova aritmetickou řadou mezi vězni a čím smyslnější historiky, tím víc se dostává do popředí TOP - žebříčku - vypravěčů.

V mém případě však byla situace zcela odlišná a to mě trošku, no spíše více jak trošku, mátló. Ve většině případů jde o to, že si každý vězeň svoji legendu vytváří sám tím, co řekne a pak také, komu to řekne.

Ale zpět k mojí osobě. Předně, nejsem vypravěč, spíše naopak. Kdyby se závodilo v mlčení, tak si troufám kandidovat na EX šampiona. A pokud ze mě občas vypadne něco

plodného a ještě v psané formě, neznamená to ještě, že jsem v kategorii vypravěčů profík.

Hned na příbylu jsem byl asi třema muklama jaksi zpovídán. Byly mi kladeny otázky, jako co jsem dělal, s kým jsem to dělal, kdy jsem to dělal, řekněme prostě cílené dotazy. Jasná věc, že jsem něco musel pustit do světa, abych měl pokoj. Domníval jsem se totiž, že když ukojím tuto jejich zvědavost, budu mít pokoj. Navíc jsem řekl jen tolik, aby moje výřečnost neřala do živého někoho jiného i mne samého nevyjímaje.

Bohužel, hned od samého počátku jsem byl postaven do role stážisty a chtělo se po mě slyšet pouhé ano či ne. To mě doslova sralo. Nejenže ti magoři věděli příliš mnoho detailů z mého případu, ale také mluvili o věcech, o kterých byla vždy řeč jen u soudu, nebo jen zmínka v rozsudku. Ti bídáci však o těchto věcech věděli a nejen to, věděli o věcech, které v žádném případě neměli nic společného s mojí kauzou a to mě přímo psychicky decimovalo.

To bylo třeba: „Znáš tam toho?“

„Ne nevzpomínám si“, a v hlavě mi to začalo šrotovat a v mžiku jsem byl na brzdách.

„Ale vzpomeň si, dělali jste spolu cigára“, byla okamžitá reakce.

„Já jsem čteče nekuřák, tak co bych dělal s cigárama?“, pinkl jsem mu smeč zpět.

Tohle byla taková brnkačka, ale když začali padat konkrétní jména a nebo i národnosti, bylo mi jasné, že přitahuje. Mnohdy jsem byl čelem u zdi, i když nepostřehnutelně a dost pracně jsem získával půdu pod nohama zpět. Většinou nastávalo

pokračování s odstupem několika dnů, avšak vždy naprosto cíleně získat potřebnou informaci.

Jasně, že jsem musel lhát, a to ještě obratněji, než kdybych chtěl lhát za účelem získání nějaké výhody.

Postupně jsem nabyl přesvědčení, že byli tihle vypečení vězni přesně instruováni, kam mě dostat, co vyzvědět a nic nepřidat. A že byli lišáci mazaní, to teda klobouk dolů.

Tohle jen tak na osvětlenou, protože tyhle slovní souboje měly dohru v tom normálním vězeňském životě. Páni zvědavci totiž nelenili a naprosto dokonale pouštěli do éteru nejen to „hovno“ co jsem jim řekl, ale i to, co věděli od někudy jinud a už vůbec ne ode mne.

Ve vězení totiž nemají příliš v lásce ty mukly, co moc mluví. Přitom je jedno, jestli člověk kecák o sobě, nebo o někom jiném. Prostě moc kecák. A ještě ke všemu, když na sebe říká věci, které by mohli spíše zajímat policii než zvědavého mukla. Není možné někoho ve vězení přesvědčit, že se už všechno vědělo a že všechno co jsem kdy řekl, je opravdu jen zlomek toho, co na mne proflákl někdo jiný. To jsem pak byl ještě větší blbec, než jsem si připadal sám před sebou.

Snad právě proto jsem tok informací v mém případě označil za úkaz dosti zajímavý leč v dnešní době i s mými životními zkušenostmi nijak neobvyklý. A to i s ohledem neoficiální, legislativou povolené nasazování informátorů do věznic formou naverbovaných vězňů. Tito jsou totiž ochotni v případě brutálně vysokých trestů, pro podmínku udělat doslova COKOLI.

Kapitol XXIII.

Férovka

Krásné slovo férovka, co přátelé? Šlo by ho snadno také nahradit jiným, neméně poutavým slovíčkem se stejným synonymem významu a to židlozepan. Avšak skrytým to významem pro nezasvěcené. Naprosto výstižný výraz a dokonalý v jeho smyslu.

Na co všechno ti kabrňáci muklové nepřijdou, co?

Nyní bych ve svém vyprávění trochu popojel z kopečka, poněvadž bych se mohl opakovat a to já dělám v krajní nouzi a ta díkybohu ještě nenastala. Rád bych se zde ale zmínil o způsobu řešení různých konfliktních situací, kterých se nedalo neminout i při mé úporné snažení. Prostě tyto situace byly, jsou a budou.

Jasně, že vše začíná ústní potyčkou, ke které je ve vězení opravdu jen krůček a naprosto vždy záleží na momentálním stavu psychiky každého jednotlivce. Přitom je nad slunce jasné, že k ústní potyčce stačí například jen rozdílnost názorů na cokoliv. Při vypjaté psychice vězňům stačí opravdu jen vzdorovitý pohled o vteřinu delší, než je tolerovatelnější a už je oheň na střeše.

Většinou se však jednalo o moment, kdy jeden vězeň přesvědčoval druhého o něčem, co mu

ten druhý ne a ne sežrat. Hodně často přesvědčovaný mukl reagoval obvyklou průpovídkou pro vězení: „Co mě tady voblbuješ buzerante!“.

„Co mě říkáš buzerante, ty zmrde!“, obvykle reagoval druhý z muklů, ale následující: „tobě ty zkurvysyne!“, bylo už předzvěstí problému.

Ve vězeňské hantýrce existuje slovo férovka, které by mělo vyzývat aktéry k férovému řešení sporu, ruční metodou. Pevně věřím tomu, že v minulosti to tak nějak i fungovalo, ale doba si žádá oběti a s ohledem na zvyšující se brutalitu a znalostí různých bojových umění se velmi často lze setkat i se zákeřností, pramenící ze zbabělosti avšak většinou u psychopatů, kteří si slávu a respekt získali záludností.

Na nějaké ty výzvy: „Pojď si to rozdat na férovku“, se vůbec nereagovalo a raději se dočasně spíše uhlo.

Slovíčko „dočasně“ je opravdu naprosto výstižné. Stačil nestřežený okamžik, kdy se stihlo otočit k tomuto člověkovu zády, dílem sekundy byl ozbrojen a už mu stála v cestě jen něčí hlava. Nejčastěji používaným nástrojem, co by kyje, byla kovová židlička s dřevěným prkýnkem na sezení. Byla totiž dosažitelná v každé uzavřené místnosti a navíc i nepřípevněná. Proto onen vžitý název „židlozepan“.

Veřejnost nemá ze zcela pochopitelných důvodů ani tucha, co se za zdmi věznic děje a jakým způsobem se řeší rovnováha života tam. Zde, na Mírově je to ještě ve snesitelné míře, ale např. Valdice, tak to je panečku zcela jiné kafe. Tam jsou podobné řešení sporů na denním pořádku.

Nemám v úmyslu do této problematiky vnášeti jakéhokoliv světla, neb je to věcí samotných

aktérů. Spíše se chci v několika následujících okamžicích vrátit jen k mé osobní zkušenosti s vyřizováním účtů.

Bylo to někdy na podzim roku 2002 (jen tak mimochodem, ta čtverka z pohledu numerologie je příšerně dokonalá), kdy mi jeden dobrý kámoše poslal sportovní vybavení. Pohyb panečku, to je věc a v mém případě je pro mě sport jako pro vášnivého kuřáka doutnající redko.

Abych se mohl ve vězení věnovat sportu, bylo nutností vlastnit sportovní vybavení a to jsem neměl. Teď jsem však mohl konečně naprosto v pohodě vyběhnout v brněnském hantecu na „vál“.

Přesněji řečeno na druhé nádvoří, kde se dalo kličkovat mezi procházejícími se mukly a tak nějak simulovat běh. Byl jsem domluvený s jedním kolegáčkem, že se ke mně přidá. Byl to Čech ve službách francouzské legie, se kterým jsem později a pravidelně vybíhal na mírovská ovál. Docela mile mě překvapil svojí sveřepostí k jakémukoli pohybu.

Jeho sto deset kilo živé váhy ve svalech, oproti mým osmdesáti kilům, již od útlého mládí vrcholovým sportem vyšlehaných svalů, mělo co dělat s ním držet krok. Když jsme vyráželi na trať, tedy třicet až padesát koleček, měl jsem toho mnohdy plné kecky a držel se toho hubeňoura zuby nehty. Ale přátelé, o tom to je!

Nicméně, zpět k mojí obdržené sportovní výbavě. Považuji se za sportovního fajnšmekra a mohu vás ubezpečit, že na nohách kvalitní obuv poznám po uběhnutých pár metrech a než si krpačit nohu, tak to je lepší běžet buď bosky, nebo raději vůbec ne. A tak jsem mezi obdrženými věcmi tahal z balíku s potěšením drahé vybavení od mojí

oblíbené firmy Adidas. Dres, tepláky, kecky, skvělé maratonky, trenále a další lahůdky pro kolegy - šílence. No řeknu vám přátelé, že jsem chrochtal blahem a už se viděl řádně opoceného a slastně utahaného na nádvoří.

Na cele jsem nasoukal svý libový štylko do přímo excelentních maratónek a nechápal, jak může být smyslem života u mnohých lidí lenošení, pití alkecu či doutnající čvaňho.

Nemohl jsem se dočkat vycházky, kde se konečně po dvou letech moje nohy rozběhnou. Droga přátelé, běh byl, je a bude pro mě drogou. Po dvou letech se moci rozběhnout, boží pocit. Dva roky absence životadárného běhu. Po dvou letech přátelé, to byla rajská hudba pro moji lačnou duši. Je pravdou, že jsem se pokoušel běhat na brněnské vazbě, ale trojúhelníkový koridor o délce delší strany cca dvanácti metrů to moc neumožňoval. Navíc v pantoflích a za účasti dalších minimálně desíti stíhaných občanů, to byla zhola nemožná věc. A tak jsem vybíhal na okruh pouze za nepříznivého počasí, jako sněžení či deště, protože ostatní možná budoucí muklové, byli z cukru a mohlo by je ubýt.

Prostě ty moje nový Adidasy, byly ty nešpicovější šuflata, který jsem držel v rukách. Byly asi stvořené pro mírovský kočičí hlavy, kterými bylo skutečně poseto celé mírovské nádvoří. I přes hrozící výron kotníku jsem se na vyběhnutí doslova těšil, jak lachtan na vodu.

Samozřejmě, že čtyřtisícové pedy neunikly pozornosti místním pozorným kšeftsmanům tmavé pleti a tak domnívajíc se, zaběhnutému systému, že je na prodej vše, co se dá odnést, nebo strčit

do kapsy, vrhly se na mne jak hladoví supi. Jenže to ještě nenarazili na sportáka.

V prvním kole to bylo chválení: „Hej móre, ty máš dobrý kecky“, čímž se domnívali, že mi brknou na moji neexistující ješitnost.

„Ukaž, podívám se“, a zvědavě studovali výrobce.

„Dyk móre, Čína, to bude asi od větnamců“, a významně po mě hodili vokem, dávajíc na obdiv svoje znalosti o byznysu.

„To máš to fuk, hlavně že sedí na mé noze“, já na to.

„Ty nic nevydrží, měl bys je prodat, dokud vypadají hezky“, a významně na mě mrkl.

„Pokud se rozpadnou, tak to bude na mé noze, takže to máš stejně jedno“, já na to, rozhodnut neustoupit.

„Ale já ti dám karton máček“, snažil se získat skutečně skvělé maratónky za pár krabiček Marlbor.

„Nekouřím“, odpověděl jsem a považoval vše za ukončené a měl jsem se k odchodu, mezi procházejícími se mukly na vycházce.

Jenže, ten cikánský bussinesman si myslel, že mu svítá naděje a že se chytne s jinou nabídkou: „A co za ně chceš, rádio se sluchátkama, hodinky nebo něco jiného?“

„Nejsou na prodej“, a doslova jsem si musel prodrat cestu ven z kruhu, který se kolem mne t´tak, nějak uzavřel a souběžně se začal kolem mne pozvolna zmenšovat a na nic nečekajíc, jsem se rozběhl na svých oblíbených třicet kol.

Moje výřečnost slavila jako vždy minimální úspěch a jen moje neochota se přizpůsobit místní mluvě, mi občas i pomáhala v tom, že nechápali o co gou, tedy samozřejmě jen někteří.

Kdybych použil v tomto případě milovský hantec, vypadalo by to asi následovně: „Kurva říkám ti, že nejsou na prodej, tak táhni do prdele ty buzerante a naser mě, mám tě už plný zuby!“.

Pravděpodobně bych měl pokoj a nemusel jsem se ani rvát. Takhle jsem si postupně získával pověst někoho, na kom se dá štípat i dřevo.

K mému nemalému překvapení nastalo pokračování velmi brzo. Nikoli však ze strany cikánů, ale od bílýho gadži, a ještě ke všemu od frajera, co jsem si o něm myslel, že jsme něco jako kámoši. Bohužel jsem uvedl v omyl sám sebe a pro časy budoucí jsem získal nevalnou zkušenost, že slovo „kámoš“, trestní zákon ani řád neupravuje a tudíž je irelevantní.

Ale k věci samé. To si jednou po vycházce, časově ne příliš vzdáleném od snahy o odkoupení mých Adidasů, hověl u stolu a psal. Moje pedy si to ležely pod mojí skříňkou.

Přišel občan Kámoš a rovnou na mě: „Ahoj, co děláš?“.

„Píšu dopis“, odpověděl jsem bez emocí a věnoval se psaní dál.

„Nenech se rušit“, a přešel k mým spoluvězňům na cele.

Pokračoval jsem dál v psaní, a bych neztratil nit a přestal si ho všímat. No, a jak si tak píšu, začal jsem automaticky vnímat útržky rozhovoru, jako „Jsou mě akorát, bezva se v nich

musí běhat, abych jim je sehnal“, a tak dále. Zavětril jsem a hodil vočmen po mojí skříňce. Jasně, moje šuflata byla v kélu a tak neleniv, vyrazil jsem po hlasech.

A bylo to, mý slušivý botky samochodky byly na jeho nohách a jeho kyselej škleb ve tváři nenechal nikoho ani na okamžik na pochybách, že jde do tuhého.

„Co je?“, vyjelo ze mě podrážděně.

„Já si je jen tak zkouším“, snažil se mě uchlácholit Kámoš.

„Jen je vyzuj a dej mi je“, říkám a snažím se ještě vše obrátit ve fůreček.

Marně.

„Prodej mi je“, slyšel jsem však tak nějak z dálky.

A je to tady. Zase problém. Proč nemůžu mít chvilku klidu ani ve vězení? Odbýt si osm hodin v práci, zaběhat si na nádvoří, naučit pár muklů vrtat se v T602, něco si přečíst, napsat, si pár poznámeček, večer si štréchnout réče a hurá do hajan. Ale takhle?

„Nejsou na prodej a ani nebudou“, vylítlo však ze mě vzápětí.

„Dám ti a ně svoje Reeibooky“, povídá zase Kámoš, asi po sekundové pauzičce.

„Neprodám a nevyměním, nech si svoje kecky a vrať mi ty moje“, pokračuji sveřepě v načatém rozhovoru, vědom si toho, že čas diskuzí vypršel už před pár sekundami a že už měly v hovoru pokračovat spíše ruce.

„Podívej se, já si je vezmu sebou a večer ti buď svoje kecky, nebo mě řekneš, co za ně chceš“, povídá a dává důraz na každé slovo.

Než jsem stačil jakkoli zareagovat, natož otevřít klapačku, začal cvakat klíč v zámku a dveře katru se otevřely.

„Do prdele, to není možný“, povídám si v duchu, mezi tím, co mi moje adiaše mizí ve dveřích cely, na nohách společně s mým povedeným rádoby kámošem.

„Co se sereš, rozkopni mu rypák“, slyším slova podpory od člověka, kterému se říkalo paragán.

„To si necháš líbit od toho zkurvyksychta?“, další a další záplava kritiky na moji hlavu a v daný okamžik zcela zaslouženě.

„Jak otevře bengo katr, tak běž a vem si je ty blbče“, konečně konstruktivní rada.

„No jo, na cele jich je víc a je dost možný, že se do toho budou míchat ostatní“, snažím se vyhnout otevřenému konfliktu, do kterého jsem byl tak nějak plánovitě vtahován už od prvních dnů na Mírově.

„Neboj, půjdu s tebou, a kdyby něco, tak ti pomůžu“, dodává mi odvahy paragán.

„Já du taky, tak se nese“, říká Jugoš, taky jeden, co si stál za svým slovem.

Ti dva, vydají za celou armádu a tak jsem si napumpoval adrenalin do žil a vyrazil na vycházku hned, jak se rozlítl katr.

Vlítl jsem na vedlejší celu a koukám si nenechat nikoho za zádoma. Moji dva spolubydlící mi byli nezadržitelně v patách a hlídali pohyb

povalujících se muklů. Kámoš seděl u stolu, mastě pokr a moje vysněné botky samochodky, byly u jeho postele. Takové samotné, samotinké, co by sirotky.

„Nazdar“, povídám.

„Jen si vezmu ty svoje kecky a padám“, pokračuji v jednostranném monologu, za pochodu směrem ke své milované obuvi.

Bleskově se chápu svých maratónek a couvaje ke katru se snažím jen o to, abych měl za zády mé dva příznivce, dívaje se do očí onoho lapky.

Očekával jsem, že po mě půjde, protože jsem v jeho očích viděl jen vztek a zášť. Chvilku to vypadalo, že po mě skočí, ale jeho intuice byla naprosto správná, když přesně vycítil, že zevlující muklové z mojí cely, nejsou pouze nahodilí kolemjdoucí, a že vlastně přišli se mnou. A tak jsem vlastně i srovnal skóre.

„Vidíš, starej vůl a bojíš se jak malej fagan“, plácli mě po zádech.

„Ale počítej s tím, že když půjdeš dneska na kulturku, půjde po tobě“, dodal Paragán v zápětí.

„Stejně se tomu nevyhnu, tak co, aspoň to budu mít za sebou“, krčím rameny a kluci uznale pokyvují hlavama.

Po sčítáku se sešlo na kulturce půl oddílu, jako naschvál a já zrovna tak nerad podobnou publicitu. Jasně, že po mě vystartoval bez meškání a ve světle televize mi vyřal facana. No, řekl bych spíše jen takový kontrolní políček přes krk, protože jsem hlavou v dostatečném předstihu máchnutí ruky, uhnul. Plesknutí samotné facky bylo ale fest slyšet, to teda jo. Téměř jsem tuto facku ani necítil. Bohužel jsem ale takovej

magor, že neumím vybuchnout, pokud k tomu nemám podnět a adrenalin ne a ne se dostavit.

A tak jsme se u okna kulturky přetahovali asi půl hodinky s tím, že mě ještě vyfackoval, napůl přes krk a čelist. Pleskalo to teda bezva, to je pravda, ale jinak nic.

Co naplat, prostě jsem to projel na celé čáře, a tak po mě v několika následujících dnech všichni čuměli jak po hňupovi, co utekl jak zbabělec.

Další pokračování bylo k mé nevelké radosti velmi brzo. Jeho ego dostalo doslova orlí křídla, ale to mu nestačilo, protože chtěl být opěvován ještě víc. Našel si dost triviální důvod k tomu, aby mě napadl na naší cele. Políčky měl už vyzkoušeny a tak se po mě ohnal pěstí.

Měl však pekelnou smůlu, protože jsem měl trvalý vztek sám na sebe za můj ústup, a tenhle pitomej pocit byl vlastně trvalým zdrojem adrenalinu v mém krevním oběhu.

Pak stačilo opravdu jen málo a byl jsem v mžiku nastartovanej, jak feferonka v krku. Můj mozek tentokrát nečekal na nějaké pokyny z centra bolesti a tak promáchnutí klem mého obličeje všechno nastartoval.

Stáli jsme u čela mojí postele, já zády k oknu a on stál zády ke skříňkám, vzdáleným od nás asi pět metrů. A jak se to během zlomku sekundy ve mně žvejkló, vyrazil jsem.

Jeho bicáky s obvodem čtyřicet sedm centáků to nedokázaly pochopit, že mu je jejich síla na dvě věci. Na hovno a na nic. Doslova jsme přelítli těch pět metrů, a protože měl ten vůl

jen pantofle, tak to lítání bylo doslova a do písmene.

Praštil hlavou do plechových skříněk, silou svých sto patnácti kilo, umocněnou navíc vahou mých osmdesáti pěti kiláčů, násobenou ještě mým nezanedbatelným tlakem nohu. Náraz přežil chcípák jeden a tak jsem se ho snažil bez použití pěstí přesvědčit o tom, kdo je to pánem situace.

Ale bránil se syčák zdatně, jen co je pravda a tak jsem se mu po nezdařeném nasazení dvojitého Nelsona, snažil zkroutit pouze ruku za záda, až mu v ní několikrát zaprašťelo. Jeho bicáky slavily úspěch a tak jsem se dostával do patové situace.

No jo, jenže co teď? Ležel pode mnou jak lemra a já zase nad ním, jako lemra druhá, nevěda co se získanou výhodou. Nakonec jsem svoje sevření povolil a postavil se na nohy jako první. Sbíral se ze země, fakt jak ženská po orgáči a já jen tiše žasl, co mě dal času k zasazení nechtatelného direktu přímo na sanici.

Pěkně ze zadu, bez jediné možnosti obrany. Nehledě na možnost nádherného bodla do jeho nekrytého ksychtu. Navíc ještě z mojí levé strany, levou nohou a v gomulých. Mojí levičkou, která dokázala v době mé slávy vrcholového sportovce poslat míč bez problémů přes šedesát metrů. Brrr, ani myslet. Konec, konců, já po něm nic nechtěl, moje sportovní šuflata byly doma. Dá se říct, že jsem se bez větších problémů a následků ubránil v druhém kole, tak co ještě chtít?

Kámoš se zvedl a po nějakých pitomých dovětcích, na které jsem samozřejmě nijak

nereagoval, se jaksi vypořádával z naší cely a já měl klid.

„Pročs ho pouštěl, ty blbče, vždyť jsi mu mohl ukopnout tu jeho zasranou, pitomou hlavu“, slyším oprávněnou kritiku od Paragána. Jen tak mimochodem, Frajera s velkým „F“.

„To máš jedno, hlavně že už bude od něho pokoj“, já na to.

„To určitě, ale stejně seš vůl“, pokrčil rameny a já věděl, že má pravdu.

Následující dny jsem nechápal. Nikomu jsem nic neřekl a kluci na cele se taky nechlubili, mým extempore. Přesto pozvolna prosáklo mezi kolegáčky, že tomu hňupovi, kterého neměl nikdo příliš v lásce, dal někdo nakládačku. Jak se říká odborně – spadla mu firma. Jakékoli chlubení se, ve vztahu k rvačce, byl totiž dvojsečný meč. Rvačka mezi mukly, byla přísně trestána, bez ohledu na následky zranění a provokatéra. Dostali oba přes prsty.

Ne, že by mě zase kluci začali zbožňovat, to určitě ne. Takové moje resumé však mohlo být, že jsem si nakonec na něm udělal jméno já, ač jsem k tomuto nikdy neinklinoval. Určitě jsem měl jakž, takž pokoj, i když v tomto případě slovo „pokoj“, je skutečně jen relativní výraz pro něco, co ve vězení není možné mít nikdy.

Kapitol XXIV.

Nábytek

Po několika měsících strávených na desátém oddělení, jsem byl zařazen do zaměstnání, přesněji 1.3.2002. Ani nevím, čím přičiněním jsem se dostal na výrobu nábytku, které bylo považováno zcela oprávněně za jedno z nejlukrativnějších míst na Mírově z důvodu stabilní práce a navíc i možností placených přesčasů.

Skutečně to bylo, je a bude, nejlépe placené místo na Mírově a dostat se tam, nebyla jen otázka uplacení mukla za přímluvu, ale přímá přímluva někoho z dobře postavených zaměstnanců Mírova. A tak se ze mě rozeného strojaře, stal dočasně nábytkář. Předem ale podotýkám, že k mému velkému štěstí.

Velmi záhy jsem zjistil, že to nebude žádná procházka růžovým sadem. Jo, takhle upnout kus ocele do sklíčidla soustruhu či svěráku frézy a udělat cokoli s přesností na setinku milimetru, tak to byla opravdu brnkačka. Ale to bylo pořád levý bok, pravý bok, záda, naložený dveře, vložený dveře, vzpěra, mezistrop, lub, levá či pravá rohovka, zapuštěný sokl, falešný dno a další a další odborné termíny, co se mi denně sypaly na hlavu a pořád a pořád dokola.

Pracovní kolektiv, čítající v této době dvanáct kusů, vcelku soudržný, snažící se řešit v rámci možností veškeré vzniklé problémy tak, aby se ven dostalo minimum informací.

Jak jsem již podotkl, bavíme se o výrobě nábytku a ten je také požadován soukromým sektorem. Rozumí se tím civilními i uniformovanými zaměstnanci Mirova. Z této naší popularity, plynoucí z věčně trvalých požadavků manželek dozorců, vychovatelů a dalších zaměstnanců vězeňské správy o výměně či doplnění vybavení bytů na základě poměrně příznivé pořizovací ceně v poměru k tiskem šířených nábytkových sestav i s cenami běžně dostupnými.

Nám bylo naprosto jedno, co a pro koho děláme. Nicméně kvalita mírovského nábytku byla úměrná naší snaze, i přístupem vedení, které nebylo zas až tak nejhorší a tak nebylo o práci skutečně nouze. A tak času na lenošení či usrkávání lahodných to moků bylo opravdu málo, nemluvě o našem plkání o věcech všedních i nevšedních.

Snad jen občasné vymyšlení nějaké té býkárny, kdy se všichni řehtali jak zjednaní, na rozdíl od postiženého jednotlivce. Ale patřilo to k životu ve vězení, stejně neodlučně jakoo sintr a želízka.

Kapitol XXV.

Právoplat

Tak přátelé, nevím, jak jsem to dokázal, ale pokud čtete tyto řádky, mohu vám směle oznámit, spějeme do finále. Předpokládám, že jste již tak trošku v obraze a že stejně jako já, rozumíte blížícímu se finále, něco jako poslední okamžiky před rozhodujícím momentem, tedy soudem o podmíněčné propuštění.

Někde v předstihu těchto řádků jsem se zmínil o možnosti podání žádosti o podmíněčné propuštění na podmínku. O tuto se žádá v souladu se zákonem, tedy po odsezení zákonné doby. Splňuje-li žadatel podmínky pro toto podmíněčné propuštění, soudce vyhoví a onoho šťastlivce pustí na svobodu.

Jak rozumět onomu svízelnému slovíčku „zákonné podmínky“? Především mám na mysli resocializační program, který je dán do vinku každému vězni individuálně. Pravděpodobně ve vztahu k spáchanému zločinu a jeho psychické nápravě.

Ani nevím, kdo tento program volí, snad soud, snad psycholog, skutečně nevím. Také mi není jasné, má-li odsouzený právo tento resocializační program znát. Musím však podotknout, že o svém resocializačním programu jsem se dozvěděl náhodně od svého vychovatele,

při pravidelném půlročním hodnocení, kdy měl vychovatel posoudit mimo jiné i plnění tohoto státem mi daného nápravného programu.

Samotné znění mého programu mne samotného uvedl do rozpaků - **vybudovat vztah k hodnotám**, potažmo k penězům. Nechápu to doposud, jak vybudovat podobný vztah k hodnotám v prostředí bez hodnot. Je to samozřejmě můj subjektivní názor, který se může diametrálně lišit od skutečnosti samé. Nic to ale nemění na tom, že dle hodnocení jsem splnil nápravný program do posledního písmene skvěle. Škoda jen, že jsem byl tak brutálně šikovnej a rychlej, že mi tohle všechno tak nějak uteklo, aniž bych se o to vědomě zasloužil.

Ale zpět k věci samé, přátelé. Mírov byl v propouštění na podmínku celkem vzato dobře, oproti jiným věznicím. Je potřeba si totiž uvědomit, že tady byly tresty oproti jiným věznicím opravdu vysoké. Tedy od již zmíněných desíti let, do 15 let a výjimečné tresty od patnácti do čtyřiaadvaceti roků. V ostatních věznicích se říkalo lidem, co přišli do výkonu trestu s např. pětadvaceti měsíci „měsíčkáři“, protože jejich zbývající tresty se měřili již jen na pouhé měsíce a ne na roky, oproti mírovákům. Ti chodili k soudům většinou s pěti lety jako podmínkou, kdežto jinde se chodilo s podmínkou tak deseti měsíců.

To se mi mimo jiné také stala při převážení k soudu do Brna na rozdělovně, taková zvláštnost. Na rozdělovně se potkávají všichni transportovaní vězni, než se nalodí do ponorek. Neobejde se to bez vítání a vyptávání. Vždy se totiž potkávali známí recoši, kteří pochodovali mezi věznicemi jen proto, aby se potkali se známými a to třeba

jen s kámoši. Většinou se však jednalo o rodinné klany a setkání po letech, bylo skutečně bouřlivé. Samozřejmě se tyto seance neobešli bez vyptávání, jako odkud jedeš? Z Pardubic? JÓ, tam je náš Fero na 5 oddílu, viděls ho? Jasně, cvičí s bengama jak s činkami. Jo, tak to je on. A odkud jedeš ty? Ani já jsem se podobným dotazům nevyhl, i když jsem se snažil být mimo tato srdceryvná setkání. Pamětliv i rvaček, kdy se nechávali muklové přemísťovat jen proto, aby se potkali s někým, kdo někomu něco dlužil a vyřizovali si takto osobní účty. A že nezůstalo jen u pár facek, tak na to vemte jed.

Naprosto vždy se mi stávalo, že jsem na přímou otázku, odkud jsem, odpověděl bez nějakého podtextu: „Z Mírova“. Všichni jako na povel ztichli a čuměli na mě jak na zjevení. Nechápal jsem to, ale dokonce ode mě odstupovali a nechávali mě na pokoji. Často mi nabízeli i cigarety v míře hojné a chovali se ke mně poté s vřelou uctivostí. Nechápal jsem.

Po návratu jsem se kluků ptal, proč takové chování. Odpověď byla vcelku logická, ale mě v ten moment ani nenapadla. Po věznicích se totiž traduje, že na Mírově je kriminální galerka vrahů a nejhorších z nejhorších kriminálních. Něco málo na tom asi pravdy být mohlo, protože vysoký tresty tam skutečně byly. Pak už jsem chápal ono odstupování, protože v muklovské představitosti je lepší být s několikanásobným vrahem zadobře. Trošku mi tam nezapadala moje maličkost, ale na druhou stranu mě to nic nestálo a zde se mi opět potvrdilo ono moje životní krédo - mluvíti stříbro, mlčeti zlato.

To jsem si jen tak odskočil a zpět k podmínkám.

Samotné soudy a ono proklamované splnění podmínek pro udělení podmíněčného propuštění, je šíleně chytlavé. Slovo udělení se mi zdálo dobré a v kontextu se situací nejvhodnější, i když to zní možná jako pochvala, což v tomto případě je snad i morbidní. Nicméně z mého pohledu zapadá perfektně do souvislostí.

Praxe pana soudce byla, je a pravděpodobně i bude směrodatné, doporučující vyjádření všech zúčastněných stran. Miněno tím vychovatele na oddíle, který je s odsouzeným dvanáct hodin denně v kontaktu. Vyřizuje veškeré požadavky vězňů, zařizuje přesuny na zájmové kroužky, do zaměstnání, k lékaři, popřípadě přesuny dle denního režimu k různým pohovorům apod.

Dále psycholog, který kontroluje mimo jiné plnění nápravného programu. Na základě jeho doporučení se pak přidělují vězňům po propuštění např. probační úředníci.

Ještě tady máme pedagoga, který má na starosti především plnění nápravného programu a jeho úspěšnost v rámci nápravy vězně. Také vzdělávací program. Respektive nezakrnění lidského ducha. Tady bych si dovolil nad mým poznatkem či spíše úvahou trošku polemizovat. Dle mého skromného názoru, je právě tento okamžik účelem vězení. Posunout povahu zločince do stádia raného vývoje intelektu. Pravděpodobně bych však některým křivdil, kdybych tento můj názor paušalizoval. Protože ne všichni zřízení vězeňské služby podporují tuto formu nápravy. Bohužel jim tuto nelibou činnost usnadňují sami vězňové tím, že nevyvíjí samostatnou činnost. Snad jen četbou samotnou.

Hodně muklů totiž zastává vžitý názor osazenstva věznic „Co nepospíš, to odsedíš“. A taky se podle toho chovají.

Tento svůj handicap však sami na sobě nejsou schopni postřehnout. Utvrdilo mě v tomto mém názoru spousta okamžiků.

Při necíleném rozhovoru s některým ze svých kolegáčků jsem nechtěně zavedl rozhovor na jiné téma, než život ve vězení. Ke své smůle jsem používal slova běžná při rozhovoru ve společnosti mimo vězení. Zcela běžná, avšak ve většině případů jsem se potázel z negativním přístupem k mojí osobě. Proč taková reakce, jsem pochopil později. Celý problém vězel právě ve slovních obratech, které se přestaly ve vězení postupně používat a tak se tihle muklové cítili dotčení, protože jsem se na ně vytahoval. Byl to jejich subjektivní dojem, a nic jsem s tím nenadělal. Proto jsem se při podobných rozhovorech omezil jen na slovník, užívaný v běžné vězeňské hantýrce.

Nejednalo se samozřejmě o všechny spoluvězně a tak se postupně separovaly určité skupinky vězňů, kterým nebylo cizí hovořiti slovníkem s rozšířenou slovní zásobou.

Vrátím se k prvopočáteční myšlence a doladíme ony podmínky k žádosti o podmíněné propuštění.

Jak jsem již někde výše předeslal, posudky zmíněných pracovníků vězeňské služby, měli velký vliv na propouštění vězňů na podmínku.

Mimo rámec běžné činnosti dle denního řádu však bylo potřebné získávat pochvaly, které soudce přímo vyžadoval.

K tomu sloužili různé mimo pracovní aktivity, jako např. zájmové nebo i vzdělávací kroužky. Byly to samozřejmě aktivity i společenského charakteru, nikoli osobní. Společenskou aktivitou rozumíme např. hudební kroužek - hraní v kapele a následné „veřejné“ vystoupení, umělecké tvorby pod vedením některého z pedagogů - malování obrazů, vyřezávání dřeva, výroba dřevěných hraček či jakékoliv ruční práce.

Toto vše dávalo jakýsi předpoklad pro udělení pochvaly vychovatelem. Ovšem v sledu půlročního hodnocení a maximálně čtvrtletních udělování pochval v zaměstnání. Třeba za sobotní směny, kdy jsme odpracovali celý víkend zadara a naši mzdu jsme věnovali na konto vytvořené v době záplav pro zaplavené oblasti. Skvělé získání pochvaly bez prošení se a bez úplatků. Zda skončily peníze tam, kam byly presentovány nevím a ani nás to nezajímalo.

Zpět však k onomu muklovi, co šel k soudu s žádostí o podmínku s „pouhými“ šestnácti pochvalami. Ještě bych si dovolil malou glosičku a to, že prvotrestaný mukl byl ze zcela pochopitelných důvodů upřednostňován oproti vícekrátě trestanému vězni, alias recoše. Nicméně, soudní verdikt zněl v tomto případě „účelové, požádejte za rok“, a bylo to.

Milý trestanec zařadil zpátečku a se slzami v očích hurá na oddíl. Sehnat šestnáct pochval, to se chudák nadřel. A bylo to účelové? Samozřejmě že bylo, vždyť soudce sám k podmínkám vyžadoval alespoň šest pochval. Tak jakápak účelovost, když každý, kdo šel k podmínce, chtěl do civilu. Jinak by to snad ani tu žádost nedával. To je pochopitelné.

Prvotrestaný kolega mukl vyšel soudci vstříc a bingo, špatně. Co je vlastně účelové, přátelé? Vyjít soudci vstříc, být aktivní a pochvaly si zasloužit? Notabene pochvala, ať byla jakákoliv a dána kýmkoliv, nebyla dávana jen tak, ale byla dávana opravdu za NĚCO. A to něco se muselo samozřejmě obhájit, tak jaképak účelové jednání?

Paradoxem však byl příklad, kdy k podmínce šel recividista, v milovské hantýrce „recoš“, navíc bez pochval a s nezahlazenýma trestama za rvačky na oddíle. Ještě ke všemu v minulosti proměnil podmínku. Šance? Minimální a snad jen teoretická. Resultát soudce? Padej ven a neotravuj. Do osmačtyřiceti hodin byl zpět. Paráda, co?

Po tomto malém opakovaném vpravení se do reálu, přeju opět k praxi samé. Po absolvování soudu o podmíněčné propuštění a kladném vyřešení jeho žádosti, byl onen šťastlivec opět zařazen na oddíl a pln očekávání zde tiše trpěl, do obdržení právoplatu. Tedy něco jako příkazu k jeho propuštění. Ono se řekne čekat. Jenže, být teoreticky propuštěnej a čekat mnohdy i osm měsíců, než někdo napíše pár řádečků a pošle je faxem, tak to je opravdu deprimující. Předpokládám ale, že tyto úkony jsou skutečně v souladu s příslušnou legislativou a proto se více již nad tímto nepozastavuji.

Můj datum podání žádosti se blížil a tímto termínem pro mě i velká nepříjemnost. Půl roku před tímto termínem mi zemřela maminka. Podivné, ale asi rok po mém zadržení mi zemřel otec. Požádal jsem o přerušování trestu na pohřeb, protože tady byla reálná šance k vyslyšení mojí žádosti s ohledem na moje optimální podmínky

k podmínce. Tyto mohly být zohledněny pro moji účast na pohřbu. Navíc ještě půl roku před podmínkou, to by se nevrátil skutečně jen blb. Toto jednodenní přerušení trestu bylo v kompetenci vedení Mírova a to uznalo za nevhodné, mě na dva dny pustit domů z důvodu dlouhého zbývajícího trestu. Míněno samozřejmě bez podmínky a jednalo se o bratru 4 roky.

Můj den „D“ nadešel a do prostoru soudního líčení v prostorách Mírovského vězení, jsem byl veden společně s jedním muklem z druhého speciálního oddělení. Na řadu jsem šel jako druhý. Kolegáček vplul do sálu poněkud váhavým krokem, ale na druhou stranu s odhodláním ve tváři. Asi po třiceti minutách byl hotov. Žádný ryk ani jáсот. Jen lehké přikývnutí hlavou mezi dveřmi o úspěchu jeho žádosti. Dodalo mi to odvahy a vešel jsem následně i já, jako kdysi do soudní síně v Brně pro rozsudek. Odhodlaným krokem, avšak s pokorou ve tváři. Jeden nikdy neví, čemu dává soudce přednost. První žádost, první zkušenost. Všechno je jednou poprvé.

Soudce, nebo lépe předseda senátu v jedné osobě JUDr. Kozák mi nonšalantně pokynul a já usedl na předem určené mi místo.

Celé soudní líčení po obligátním pozdravení, předseda senátu nastartoval formou naprosto nekvalifikovanou otázkou, kterou však atakoval každého žadatele. Na základě jejího zodpovězení se pak odvíjelo celé líčení a dávalo víceméně tušení, jejího výsledku.

„Pročpak si dáváte žádost o podmínku?“.

Zdá se vám přátelé, že tato otázka je opravdu rozhodujícím momentem pro udělení

podmínky? Asi jako účelových šestnáct pochval. Copak někdo bude jíst, když má žízeň?

Každý, kdo šel od soudního stání ve věci podmínky, tuto otázku líčil odlišnými slovy a tak jsem této informaci nepřikládal příliš velkou váhu. Hmmm, měl jsem.

Nějak jsem tuto (ne)očekávanou otázku zakecal a přešel o stupínek výš. Opravdu nevím, co jsem říkal. Zaregistroval jsem jen, že se nikdo nesmál, nikdo netleskal, ani mě nevyhazoval. S odstupem času mohu jen suše konstatovat, že mě mozek nenechal na holičkách.

Dále následovaly otázky jako na bydlení, pomoci například od příbuzných, zaměstnání a spousta dalších otázek, již však naprosto zapadajících do kontextu věci.

Tímto úskalím křížového výsledku jsem prošel a snad i moje řekněme „jiné“ vyjadřování mi pomohlo ke kladnému řešení mé žádosti. Stejně jako žádost o podmínku mé sestry, o které se soudce také zmínil někde v úvodu.

Byl jsem samozřejmě kluky varován, že při mé snad prý „ukecanosti“ a umění rozvádění problematiky do snad až titěrných detailů, mě soudce ještě přidá, namísto podmínky.

Vědom si rady zasvěcených jsem se skutečně omezoval na přesné, leč strohé odpovědi, bez květnaté to řeči pravých lingvistů jazyka českého, které by mi snad měly i přitížit. Pamětliv mé poslední stošestnácti minutové řeči před rozsudkem. Tam mi soudce za odměnu přidal roček a půl.

Umožnil jsem panu soudci snadné rozhodnutí a nedal mu příčin ani na okamžik zaváhat s jeho

kladným úsudkem k mojí maličkosti. V rukávu jsem měl asi devět pochval. Něco z pracoviště, něco z oddílu a nějakou tu pochvalu od hlavního pedagoga za mých „hafo“ aktivit.

Jako z velké dálky mi zaznělo v uších: „Jste propuštěn s podmínkou čtyři roky na dobu sedmi let, bez probačního pracovníka. Kurátora vám určí v místě bydliště na Křenové ulici, bez dalších podmínek. Ostatní je ve vaší kompetenci. Na neshledanou“, zakončil svoji řeč předseda senátu.

„Děkuji a sbohem“, stručně jsem vyjádřil svoje pocity, otočil jsem se a šel po paměti směrem k východu z místnosti, kde stáli dva dozorcí.

Pozvednuté obočí mého propuštěného kolegáčka ze zvláštního druhého oddělení, mi dávalo najevo otázku, na kterou jsem mu odpověděl stejně jako on mě. Lehkým kývnutím hlavy.

„Tak co?“, překvapil mě bengo, stojící za dveřmi, když nás odváděl.

„Pohoda, čekal jste v mém případě něco jiného?“, teď jsem už mohl dělat frajera, i když ještě ze staženými pŭlkama.

„Gratuluji“, povídá mi s lehkým kývnutím hlavy, cestou směrem k nábytku, kde jsem byl zaměstnán a kde jsem musel dokončit pracovní směnu.

Však jsme si pěkných pár hodin pokecali, při mých přesunech na zájmové činnosti. Ale stejně mě potěšil. Bengo.

Samozřejmě naše směna skončila, protože jsem musel detailně líčit celé to moratorium soudního líčení. Trošku jsem musel něco

přibarvit, aby mé vyprávění mělo šťávu. Jen špetičku. Ovšem mezi mým prvním a posledním líčením byl tak rapidní rozdíl, že jsem se až lekl. Co naplat. Naštěstí mě kluci znali a tak mě chytali za slovíčka. Ovšem jediné, v čem jsem mluvil pravdu, že jsem byl propuštěn na podmínku a to kluci věděli.

No a co teď? Nebylo zbylí, musel jsem čekat na právoplat, kde je mimo jiné uveden datum propuštění.

Většinou bývá praxe taková, že datum propuštění bývá posunut o tři dny od obdržení právoplatu. A čekání? Opět z praxe, až tři měsíce za normálních okolností.

Co jsou to normální okolnosti, přátelé? Sakra, dost horká půda pro našince a nepochopitelná věc pro řadového občana. Ale stručně a jasně. Každý případ je nějakou formou citlivý a je řešen vždy s ohledem na dané okolnosti. Jsou zde zohledňovány novodobé zájmy policie či jiných státních institucí na konkrétních případech i s ohledem na zúčastněných osobách. Viz. Kauza Kájínek. Nebo snad jinými slovy se dá touto nenápadnou formou v souladu se zákony odložit výstup nežádoucího jedince.

V mém případě, se čekací lhůta k mému milému překvapení zkrátila na pouho pouhý měsíc. Možná, že pro některé z mých bývalých kolegáčků, bude tento termín ještě dlouhý, ale s tím nic nenaděláme.

Po obdržení očekávané pošty jsem to v práci vzdal a poslední dny jsem brutálně odleňoval na cele. Neřídil jsem se tím krásným milovským rčením: „Co neprospíš, to prosedíš!“, a tak jsem si s klukama řádně zacvičil.

Dne jedenatřicátého pátý dvoutisíctého čtvrtého roku, se v devět hodin středoevropského času rozlítl katr a na celu vešel bengo.

Rozhlédl se po cele a ukázal na mne, řka: "Sbalte si svý fidlátka, vy odporný civilisto a za půl hodiny se pro vás stavím ještě jednou".

V podstatě nebylo co balit. Naházel jsem ty svý bágly ke katru a začal se loučit s tou bandou bandou hnusných vrahounů, v ten moment pro mě nezaměstnanou tlupou darmožroutů, bývalých kolegáčků. Předpokládal jsem, že se poplácáme po zádech, pobřečíme na rameni, popřejou mi brzkého návratu a já vypadnu.

No, jak hluboce jsem se mýlil, ale to by se mnou na cele nesměla být odporně známá mediální esa, jako král topných olejů, syn drogové babičky a další a další, patnáctiletí dobrodruzi, se kterými jsem téměř pět let jedl z jednoho talíře. A tak jsem namísto slzavého údolí, byl vpochodován místo ke katru do jednoho ze tří záchodů, který nám sloužil jako sprchovací kout. Ano, vpochodoval jsem, nebyl nejtrefnější výraz a abych byl uvedl vše na správnou míru, byl jsem tam přesněji řečeno vmanipulován s rukama pevně za zády a držen v poněkud nepohodlné pozici. Však co, těch pár minut bych vydržel i s hlavou v míse.

Moje pozice nebyla ještě tak katastrofální, ale ty kýble ledové vody, tekoucí po mé hlavě, tak ty mě připravily málem o rozum. Prostě mě oblili jak špinavý auto. Voda byla doslova všude po cele a tak jsme svorně pokračovali v povedené taškařici a já se zahříval sběrem vody lopatkou na smetí, ale to vědomí, že už jsem jednou nohou

venku mě nedalo cítit nelibému pocitu zimi z ledové vody.

„Co to je“, ptá se mě překvapeně bengo, ukazujíc na moje mokré sintry, ze kterých doslova tekla voda.

„Ále, spěchal jsem a v tom fofru jsem se polil vodou“, já na to a jak jsem tak krácel, kapala ze mě voda jak z vodníka Česílka.

Dočvachtal jsem si to do přizemí, kde mě dozorce ještě zavedl do práce. Měl jsem tam na šměčko pár věcí přichystaných, jakoby zapomenutých k odevzdání. Musel jsem se rozloučit s klukama v hokně. To víte přátelé, devět hodin denně, pět dnů v týdnu, čtyři týdny v měsíci, dvanáct měsíců v roce a téměř čtyři roky v součtu. To opravdu stálo za rozloučení. Sám hlásaje nezapomínat civilizované zvyklosti a pak se nerozloučit, to bych si připadal jako kulturní barbar. Jedno velikánský „SBOHEM“, něco jizlivosti, špetka ironie a už jsem pelášil do skladu.

Dozorce měl naštěstí pro podobné okamžiky pochopení a tak trpělivě přešlapoval u vchodu. Samo sebou, že smíchu bylo plno, protože v mokrých sintech tam dlouho nikdo nebyl. Tady už nešlo někomu věšet bulíky na nos s tím, že jsem se zpotil cestou z třetího hradního patra a tak jsem pro změnu vytahoval svoji čistounkou, čerstvě opláchnutou hlavu z hromady pilin.

Konečně v práci sbaleno, hromady pilin rozmetány a tak vzhůru do skladu. Tam jsem se setkal se svým civilním kolegáčkem, co byl se mnou u soudu. Skladníci nás postupně v klidu vybavovali naším civilem. V předstihu událostí, jsem si nechal můj civil od kluků vyprat a

vyžehlit a proto onen nelibý zápach naftalínu nebyl až tak ochromující.

Věci na vrácení byly bez problémů, protože byly již pečlivě nachystány a pozměňovány. A tak jsme se spíše učili lézt do civilních hader. Skladníci na mě koukali jak na zjevení a uklidnili se až po té, co jsem jim barvitě oznámil, že mě kluci na cele polili vodou a ne, že jsem je pral, no a druhá část osazenstva, se mnou pro změnu uklízela dílnu na výrobu nábytku. Oddychli si, že nejsem skutečně takovej blb, kterej by pral sintry a pak někde uklouzl.

A co teď? No přece kalupem do kanceláře pro moji sbírku drahocenných mincí cizích měn, zápočtový list a také propouštěcí glejt. Jinak bych na vrátnici ztroskotal při pokusu o odchod. Něco málo ušetřených peněz z kapesného po srážkách a štandopéde na autobus, směr Mohelnice.

V kanclu velmi pohodová ženská nedělala s ničím žádné problémy, před kterými jsem byl varován, a tak jsem si to během čtyřiceti minut v klidu vykračoval k bráně.

Na vyzvání jsem tam předložil propouštěcí doklad, konečně jsem se prokázal občankou a ne nějakou pitomou vězeňskou průkazkou, kterou jsme museli nosit neustále u sebe a na vyzvání se prokazovat dozorcům. Bez zbytečného otálení mi byly otevřeny vrata a já zhluboka natáhl svobodu, jak vorvaň polární čistou vodu.

Maje v očích slzy, jsem došel na zastávku autobusu. Asi tři sta metrů od brány k zastávce jsem si to vychutnával a nevnímal pohledy místních občanů, jak si v duchu říkají: „Zase jeden vrah na svobodě“.

Na zastávce jsem vejral na jízdní řád a pokoušel se v té změti čísel a písmen zjistit, kdy mi to jede. Koukám na jízdní řád jak vyoraná myš a ne a ne, se zorientovat. Masakr.

Asi po desíti minutách jsem zjistil nejbližší spoj. Jelo mi to za čtyřicet pět minut, respektive ve 12.15 hod.

Vyřídil jsem si nějaký ten telefon z budky přímo u vězení. Ohlásil jsem se bráchovi a se segrou jsem se domluvil na nějaké té výživné pochutině. Pak jsem si v klídku vychutnával ty krásné okamžiky svobody. V pohodičce a klídku jsem se díval do očí okolo stojících občanů, kteří už jen ze zvědavosti koukali, kohopak to zase pustili z kriminálu.

Myslel jsem na to, co mě po téměř pěti letech odloučení čeká a občas mi blesklo hlavou s ohledem na čas, co že to ta cháska kriminálnická právě dělá a jak pracně se lopotí ke svobodě. Pro mě to však již bylo již v tomto okamžiku minulostí.

Závěr

A co nyní přátelé? Asi bych mohl pokračovat a líčit první kroky na svobodě, první trapasy na úřadech jejich nebetyčná nevstřícnost, první pohlavky od exekutorů a jejich obcházení rodinných příslušníků s vyhrožováním zabavování jejich majetku, o penalizování úroků a spousty mých prvních vjemů reálu. Spíše ale nudného jak zábavného čtení.

Nicméně, pointou tohoto mého psaní bylo něco jiného a možná i pochopeno z předešlých mých kapitol. Nepropadnout kriminálnímu životu, jejich zvyklostem, zákonitostem a to nejhlavnější, uchovat si své vlastní „JÁ“. Zůstat sám sebou, odolat vnějším vlivům, nezapomenout myslet a vyjadřovat se. Prostě se „nezměnit“ a vrátit se domů jen tak, z delší dovolené.

Loučím se tímto s vámi milí čtenáři a děkuji za vaši trpělivost, se kterou jste se snad i prokousali k tomuto mému závěru.

Obsah

Úvod	3
I. Eskortace	5
II. Přibyl	18
III. Trestní oddělení	26
IV. Hrnek	34
V. FAUX PAUX 1	45
VI. Hodinky	49
VII. Desátý oddíl	54
VIII. Taktika	61
IX. FAUX PAUX 2	63
X. Kultura	75
XI. Vychovatel	85
XII. Flek	94
XIII. FAUX PAUX 3	100

XIV. Sanace	108
XV. Tereza	111
XVI. Návštěvy	121
XVII. Reál	128

Část druhá

XVIII. Návštěvy 2	131
XIX. Soudný den	140
XX. Vězení	154
XXI. Seznamování	167
XXII. Informatika	180
XXIII. Férovka	183
XXIV. Nábytek	195
XXV. Právoplat	197
XXVI. Závěr	212

© Copyright Jiří Jíša
ve spolupráci s Vita Libera z.s. 2017